

SORUN **Polemik**

MARKSİST
İNCELEME
ARAŞTIRMA
ELEŞTİRİ
DERGİSİ

43

KASIM 2010

www.sorunpolemik.com e.posta: sorunkolektif@gmail.com

Süresi: Şimdilik İki Ayda Bir Yayınlanır

Sayı: 43 (2010)

Fiyatı: 4 TL (KDV Dâhil)

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: **Sırrı Öztürk**

Yönetim Yeri ve İletişim:

Akbıyık Değirmeni Sokak, No: 33/B 34122

Sultanahmet-Eminönü/İstanbul

Telefon: (0212) 638 81 82 Fax: (0212) 638 81 72

Posta Çeki No: 98213

Banka Hesap No: İş Bankası Cağaloğlu Şubesi (1095) 325 835

IBAN: TR 46 000 64 000 00 110 950 325 835

Abonelik Yurtiçi yıllık 6 sayı - 30 TL. Yurtdışı dört katı

Yayın ilkelerimizle bağdaşmayan ilanlar kabul edilmez.

Gönderilen yazıların beş dergi sayfasını geçmemesi (CD ve e-posta),

Word programında zenginleştirilmiş metin biçiminde

kaydedilerek gönderilmesi gerekir.

Yazılı metinler kaynak gösterilerek kullanılabilir.

Teknik Hazırlık: Sorun Teknik Büro

Baskı: Mutlu Basım

Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No: 264 Topkapı / İstanbul

Tel: (0212) 577 72 08

Yayın Türü: Yerel Süreli

ISSN 1303-2402

İÇİNDEKİLER

POLİTİKA CEPHESİ	
• Sırrı Öztürk	3
“What is this Referandum!?”	
• Sırrı Öztürk	12
AKP İdeolojik-Sınıfsal Kinyile Saldırıyor	
• Sırrı Öztürk	17
Kim Ne Kadar Radikal?	
“Sol Cenh”taki Ayrışma ve Buluşmalar	
• Turgay Ulu	25
Kendi Gündemini Oluşturmak	
• Babür Pınar	32
Sosyal Güvenliğin Sağlanması Mümkün mü?	
• Ahmet Çakmak Deliorman	35
Özel Güvenlik Ve Türkiye	
• Ali Özdoğu	44
Politikada Köksüzlük	
• İsmail Arguvanlı	51
“Sol Cenh” Seçim ve Geçim Uvertürleri	
• Mehmet Suphi Adar	56
Gerici Burjuva Kuşatmasındaki Kadın	
• Tüm Birlik Komünist Partisi (Bolşevik)nin	63
Sovyetler Birliği’ndeki Sosyalizm Ve	
Güncel Konulardaki Düşünceleri	
• Nadejda Krupskaya	71
Ekim Dersleri	
• Nadejda Krupskaya	78
Lenin ve Troçki: Max Eastman’ın Kitabı	
'Lenin Öldükten Bu Yana' Hakkında Bir Yorum	
• Mahir Kankal	81
Bilimsellik-Devrimcilik	
• Kolektifimiz’e Sıkça Yöneltilen Sorular	88
• Bülent Karadaş-Ahmet Çakmak Deliorman	
Hüseyin Hizmetçi-Halil Can Dolgun	91
Hangi Gençlik Hangi Gelecek	
• Delikli Taş Yerde Durmaz	109
Zaman’a Ve Mekan’a Sığdırılmayan “Bilge”lilik!..	
• Turgay Ulu	119
İşçi-Kitle Çalışması Üzerine	
• Bizden Haberler	126

POLİTİKA CEPHESİ

Sırrı Öztürk

-Polemik-

“What is this Referandum!?”

12 Eylül 2010 Referandumunda Tavır Belirleme

Kendilerini “Türk Solu”, “Kürt Solu” olarak niteleyen birey, grup, çevre ve örgütler hâkim gerici sınıfların kendilerine seve seve açtığı açık mücadele alanlarında, burjuvazinin açtığı kanallara girerek, Anayasada yapılan kısmî değişiklikler üzerine 12 Eylül 2010 tarihinde yapılan referanduma farklı gerekçelerle “Evet mi” “Hayır mı” diyerek tartışmaya başladılar. Bu tartışmaya yine farklı niyet ve gerekçelerle “Boykot” tartışmaları da eklendi.

Deveye sormuşlar: “Boynun neden eğri?” O da cevaben: “Nerem doğru ki...” demiş.

“Sol Cenahımızın” durumu da deveninkinden hiç farklı değil.

Polemiklerimizde halk deyimlerine yer vermeyi uygun buluyoruz. Çünkü eklektik, pragmatik, özsüz, köksüz, ruhsuz, keyfekeder ve alıntı mantığı ile kaleme alınan yazılar **Marksist Eleştiriyi** asla hak etmiyor. Polemiklerimizde bazen mizaha ve hicve de başvurduğumuz oluyor. “**What is this Referandum!?**” yazı başlığı da polemiklerimizdeki mizahla karışık anlayışımızın bir ürünüdür. İşlevsiz bir duruma düşürülen “Sol Cenahımıza” bu türden bir yazı başlığı daha çok yakışıyor!... Yüzü sisteme, düzene, AB’ye ... dönük solculara böyle hitap edişimizi kimse yadırgayamaz. Gerektiğinde yerli söylemimizle: “**Çelebi böyle olur bizde referandum dedikleri!...**” gibi bir lisanı da pekâla kullanabiliriz.

Hatırlatmakta yarar var: 12-13 Ağustos 1989 tarihinde “Kuruçeşme Toplantıları”nda tabandaki dürüst ve samimi insanlarımızın “sosyalist solun birliği” özlemlerini sömürüp kurutanların, onları sonradan onlarca örgütsel parselasyona uğratışında da benzeri bir mizah anlayışını örneklemiştik: “**What is this party!? ÖDP ve Benzerleri Üzerine**” isimli kitabımızla ödp, emep, sip-tekape türünden kendiliğinden ve çeşitli çağrışimlarla kurulan örgütleri açığa vurmaya amaçlamıştık. Yalnızca açığa vurmaya değil, politikada tutulacak Proleter Devrimci bakış açısı-

nı yani **Ana Halka'**ı da işaretlemeyi uygun bulmuştuk. Kitap umulanın ötesinde bir ilgi görmüş ve kütleli biçimde okunmuştu. Okunmasına okunmuştu da anılan kitabımızla *Kolektifimiz* cürümü kadar bir yer yakmış, ideolojik-politik görevini yerine getirmiş, fakat burjuva ve küçükburjuva "sol"culuğunun, kariyerizm hastalığının önünü de bir türlü kesememiştik. Anılan bu türden örgütler açık faaliyet alanlarında "sosyalist solun birliği", "komünistlerin birliği" konusunu alabildiğine sömürmüş, vahiy geleneği ile kendiliğinden örgüt kurmuş, fakat hiç utanıp sıkılmadan (Niçin utanıp sıkılınsınlar ki? T.C.de bu türden "sol"ları düşündürüp utandıracak bir **PARTİ** geleneği henüz yaratılamamıştı...) "dar grup kültürünü" ya da "tapınımı" anlayışının uzantısında kurulan örgütlerini parti olarak ilan edivermişlerdi!?

"Sol Cenahımızın" baştankara girdiği bu alana ve yapılan bilim ve akıldışı tartışmalara *Kolektifimiz Çalışanları* olarak bilinçli tercihlerimizle girmedik. *Dergi*imizin 42. Sayısında "**Evet mi?**", "**Hayır mı?**" **Bölünmesini Niçin Boykot Ediyoruz? Bu Tartışmaya Niçin Katılmıyoruz?** başlıklı yazımızla Proleter Devrimcilerinin tavrını özetle de olsa gündeme taşıdık. "Evet", "Hayır", "Boykot" saflaşmasını ahlak, vicdan vb. açılardan değil, sınıfsal açıdan değerlendirilmesini öne çıkarma çabasında olduk. Birileri gibi hiçbir zaman söze "Marx-Engels-Lenin-Mao-Che Guevera-Troçki dedi ki:" diye başlamayı asla uygun bulmadık. Aynı şekilde "Kıvılcımlı-Deniz-Mahir-Kaypakkaya dedi ki:" diye de söze başladık. Sınıf mücadelesinde, tarihimizin ışığında, hayat ve mücadele bizlere neleri öğretmiş ise onu söylemeye çalıştık. "Sen ne diyorsun arkadaş?" sorusuna kendi sentezimize ulaşmak için cevap aradık, arıyoruz. Bu tavrı bilince çıkarma çabası içinde olduk. Bağımsız sınıf tavrımızı da eleştirel katkılarla geliştirmeye, mücadele tarihimizden çıkardığımız çok yönlü sonuç ve dersleri dışımızdaki insanlarımızla paylaşmaya çalıştık. Tarihe anlamlı kayıtlar düşürdük. Referandum sürecine dair bu mesajımızı sınıf ve tarih bilinçli ileri proleter kadrolara ilettik. Bulduğumuz alanlarda konuya ilgi duyanlarla ayrıntılı tartıştık. Özetle ifadesine çalıştığımız:

"Aktif+Örgütlü Boykotu hayata geçirecek çabalara ihtiyaç duyulmaktadır.

Aktif Boykot ve bu yoldaki ittifak ve güç birliği çalışmalarını, işçi sınıfının sendikal ve siyasal birliği mücadelesiyle birleştirmeli ve gündemde sıcak tutmalıyız." konusunu bilince çıkarmaya çalış-

tık. Ayrıca “örgütler anarşisi” hastalığına doğru teşhis ve tedavi uygulamamış hâlimizle elimizdeki **Kurum** ve **Araçları** fazlaca idealize edip **PARTİ** yerine koyarak birilerinin düştüğü “Gayya Kuyusuna” girmedik. “Referandum” dolayısıyla giderek politikleşen işçi ve emekçi halklarımıza; insanlarımızı “Evet” ile “Hayır” bölünmesiyle yanıltan sistem ile başa çıkabilecek örgütlenmenin, **İşçi Sınıfı Partisi**’nin (**İSP**) ne demek olduğunu bir kez daha gündeme taşıdık. Böylelikle birleşik, güçlü, güvenilir ve donanımlı bir **İSP**’nin nasıl oluşturulması gerektiğini kadrolara bir kez daha anlatma fırsatını yakaladık. Çünkü kitleler politikleşiyordu, sınıfsal tevazuumuzu koruyarak bizim insanlarımızı esasa getirmek durumundaydık. Bu süreçte bir kez daha hâkim gerici sınıflara karşı, işçi sınıfı ve emekçi halklarımızın sosyal çıkarının nerede olduğunu hem öğrendik hem de öğretmeye çalıştık.

“Evet”, “Hayır”, “Boykot” Tercihleri Neyi Anlatıyor?

Burjuva anayasası, hukuku ve demokrasi anlayışları üzerine kafa ütöleyen sayfalar dolusu yazılara iltifat edemeyiz. Bu işi burjuvazinin çıkarlarını korumakla görevliler bihakkın yerine getirmiştir. Sosyalizmden, sınıf mücadelesinden “haberli” üniversite okumuş yarım-aydınlarımızın başında bulunduğu örgüt / partiler ise bu konuda malumatfuruş bir tavır belirlemiş ve “Evet” ile “Hayır” cenahlarında saflaşmıştır. Onlar da tercihlerini çeşitli laf kalabalığıyla, dergi, kitap ve gazeteleriyle ifade etmiştir. Burjuvazinin özel ve devlet tv.leri de böylelerine yalan ve demagogilerini sunma imkân ve fırsatını tanımıştır.

Sistemi / Rejimi / Devleti, sağlı “sol”lu burjuva partilerinin “Evet”, “Hayır” saflaşmasını doğrudan karşıya alan “Boykot” tercihi yapanların niyet ve amaçları da değişik olmuştur. Devrimciler, Komünistler, Kızılbaş-Aleviler, Kürtler, bu düzenden çok büyük zarar görenler herkes farklı gerekçelerle ve ideolojik, politik ve örgütsel konularının yorumlarına göre “Boykot” taktiğini uygulamıştır. **Kolektifimiz**’in de arkasında durduğu **“Aktif+Örgütlü Boykotu hayata geçirecek çabalar”** 20-25 milyona ulaşamamıştır. Ulaşabilir miydi? Ulaşamazdı. Çünkü Aktif “Boykot” kararı alanların ittifaklarını hayata geçirecek ve uyumlandıracak **İSP** henüz ne oluşturulabilinmiş ne de işbaşı yapabilmişti. Oysa bu türden bir “Boykot” taktiği T. C.’nin gündemini yarım saatte değiştirebilirdi. Sistemin “rahatlıkla” uygulayageldiği baskı, tehdit, artı-değer sömürsü, faşist-faşizan uygulamalar, haksız ve kirli savaş, inkâr-imha-

asimilasyon politikaları geri adım atabilirdi. *Devrimci Hareket*’imiz yeni bir mevziye yerleşebilirdi...

49 milyon seçmenden 21 milyon kişi “Evet”, 16 milyon kişi “Hayır”, 13 milyon kişi de “Boykot” tercihinde bulunmuştur. Katılım oranı üzerinden seçmenlerin yüzde 58’inin “Evet”, yüzde 42’sinin “Hayır” dediği referanduma sunulan gerici anayasa değişiklikleri kabul edilmiştir. Bu yüzdelik hesaplamalara 13 milyon kişi dahil değildir. Bu da çokça ağızlarından düşürmedikleri “millî irade” dedikleri şeyin nasıl algılandığını ve ‘demokrasi’ anlayışlarının ne menem bir demokrasi olduğunu göstermektedir.

13 Eylül sabahı işçi sınıfı ile emekçi halklarımızın yaşamında hiçbir değişiklik olmamıştır. Olmayacaktır. Gericî reform dahi yapamayan sistemin vitrinine bir makyaj yapılmıştır yalnızca. Ama sistemin ekonomik ve siyasî krizi derinleştikçe bu makyaj çabucak akacaktır. Devlet tekelci kapitalizmi bu türden bir makyaj ile hegemonyasını kaba güce başvurmadan nasıl sürdürecektir? Sınıf mücadelesinin önünü nasıl kesecektir? Bu anayasa makyajı işçi sınıfı ve emekçi halklarımızın haklı talep ve ihtiyaçlarını karşılayabilecek midir?

TÜSİAD’ın çıkarlarını bihakkın savunan Ümit Boyner, doğrusu gerici akp ile chp’den daha acul davranarak “Tunceli” yerine Dersim demeyi yeğlemiş, “Kürd’e” Kürt diyebilmiş, “Mustafa Muğlalı Kışlası”nın derhal adının değiştirilmesini ve herkesin Anadilinde eğitim-öğrenim hakkından dem vurmaya başlamıştır. Aşk olsun burjuva kadına! Tüm bunları herhalde “Allah söyletmiyordur!..” 12’li askerî faşist darbelere davetiye çıkaran TÜSİAD, “yüksek” çıkarları uğruna AB ülkelerinde dahi olmayan “burjuva demokrasininin” kırıntılarının kırıntısını telaffuz etmeye başlamıştır!.. Akp’nin “açılım” yutturmacaları, chp’nin yalancı pehlivan peşevleri, “af” terennümleri politika sahnesine “renk” katmıştır.

“Referandum”un galibi akp iktidarı şimdiden ipe un serme numaralarına başlamıştır.

“Boykot” Tercihli “Sol Cenahımız” Ne Yapmıştır?

Kendi parçalı ve zayıf konumunu devrimci, demokrat, sosyalist, komünist, bolşevik olarak tanımlayan “Sol Cenahımız” bu süreçte de ayrışıp-buluşup-bütünleşme becerisi gösterememiş, hayatı ve mücadeleyi kucalamaya aday **İşçi Sınıfı Partisi’ni** -Kurmayını- üretememiş ama

“Boykot” ortak çarpanında ve lafta bir yere gelebilmiştir. Kocaman bir “Maşallah!” diyelim. Ne diyelim? Birey, grup, çevre ve örgüt formunda kümelenmeyi yeğleyen “Sol Cenahımız”dan her birim kendi meşrebine göre “Boykot” tercihinde bulunmuştur. Aralarından burjuvazinin üretim-mülkiyet-paylaşım ilişkilerine asla zarar vermeyecek biçimdeki projelerini de bu arada terennüm etmeye başlayanlar çıkmıştır. “Boykot Cephesi”, “Kurucu Meclisli Yeni Bir Anayasa” türünden saflaşmalara gidildiği görülmüştür. Bu türden buluşmalar da herhalde kendiliğinden olmamıştır.

“Sol Cenahta”ki yegane ayrışma “Evet” ile “Hayır” cenahında kümelenecek yaşanmıştır. “Boykot” taktiğini “Cephe” kurarak götürmekten yana olanların kafasının da çok karışık olduğu gözlenmiştir. Böylelerinin “parti” iddialarını hayat ve mücadele reddettiği için zoraki ve âdetâ “namus belâsı” bir araya geldiği anlaşılmıştır.

Her “sol” eğilim kendiliğinden “referandum taktiği” geliştirmeyi kendinde hak olarak görmüş, kimilerinin SSCB, kimileri ise Çin anayasalarını tercüme edip yayımlanmasını uygun bulduğu görülmüştür!.. Yine her siyasî “sol” eğilim kendi “dar grup tapınımi” duruşunu yücelterek bu konumunu Marksist-Leninist Parti yerine koymuş(!) ya da koyabilmiş ve SBKP’nin, Bolşevik Parti’nin yüzyıl önceki taktiklerini günümüzde tekrarlamayı yeğlediği görülmüştür!..

Politikada hesaba katılması şart bir kütlesi bulunan PKK-BDP organize olabildiği Kürt illerinde “Boykot” taktiğini her şeye rağmen uygulayabilmiş ve Kürt burjuvazisi ile olan ilişkisini sola meylederek bir ayrışma süreci başlamıştır. Kendi gücüne güvenmeyen, kendi kanalını kendi gücüyle aşmayı beceremeyen, burjuvazinin açtığı kanallara gönüllü biçimlerde giren ve de vahiy geleneği ile kendiliğinden kurulmuş bazı sol örgütler PKK-BDP’nin kütlesine tutunma türünden faydacı “politikalarını” 12 Eylül 2010 Referandumunda da göstermiştir. Kürt ulusal hareketine tutunma dışında bir marifeti olmayan, fakat bu türden faydacı “politikasını” “Kürt halkına katkı” olarak lafzen ifade edenler de çıkmıştır.

Lafzen komünist geçinenlerin “**Komünistlerin Birliği**” yolunda somut-tutarlı-amaçlı bir projeye sahip olmadan, böylesine anlamlı bir siyasî birlik için hiçbir adım atmadığı da anlaşılmıştır. Devrimcilerin, Komünistlerin ilkin kendi kozalarını hazırlamak, örgütsel güvencelerini gerçekleştirmek işi dururken, günümüzdeki Marksist Sol Kadroların “Ön-

dersizlik Krizi”ni aşmadan PKK-BDP’ye “katkı” türünden lafızlarının (Bu tavırları anlaşılma ile birlikte) hiçbir kıymet-i harbiyesi yoktur. Olmamıştır da. Bu durum devam ettiği süreçlerde de olmayacaktır.

“Evet”, “Hayır” saflaşmasında “Yetmez ama” tekerlemeleriyle saf tutanlara (dsip, edp, mesop, hakpar, psk vb.) ise Devrimci ve Marksist Sol Kadroların söyleyeceği bir şey yoktur. Kalmamıştır. Çünkü anılan örgütler kendilerini Parti yerine koymuş / koyabilmiş ve sözüm ona taktik geliştirdiklerini sanmışlardır!

Burada son olarak doğrudan “Evet” diyebilmek yerine “Yetmez ama, Evet” demek arasındaki “siyasî-ahlakî sorunu” okurlarımızın, tüm devrimcilerin ve tarihi yapacakların takdirine bırakmak gerektiğini düşünürüz.

Ancak bir şeyi daha söylememiz gerekiyor: Bu referandumda “yetmez ama evet” demek emperyalizmin politikalarına, bunları başarı ile uygulayan akp’ye, onun artı-değer sömürüsüne, inkâr, imha, asimilasyon politikalarına, demagoji, baskı, tehdit, avanta ve yağma uygulamalarına da evet demektir.

“Evet” cephesinde bbb, sp dışında yer alan ve AB’ye kölece angaje liberal “sol” eğilimler, akp’ye tutunarak “demokrasi” mücadelesinden “yüzlerinin ağı” ile çıkmayı becermişlerdir! “Sosyalizm” algılarına gölge düşürmemişlerdir! Akp liberal “sol”lara çok büyük olanak ve bulanaklar sunmuştur. Basın-yayın faaliyetlerinde giderek daha fazla çimlenmelerine yardımcı olmuş, özel ve devlet tv.lerinin sürekli konuşmacıları “statülerine” kavuşmalarını sağlamıştır. R. Tayyip Erdoğan “Liberaller demokrasi mücadelesinde bizden çok ilerdedir.” diyerek onları onurlandırmış, takdirlerini ifade etmiştir! Akp’nin ideolojik-teorik çalışma yapmaya aday kadro eksikliğini liberal “sol”lar, “ikinci cumhuriyetçiler” yerine getirmiştir. Bu alış veriştikten alan da satan da kârlı çıkmıştır! Sanatçı-yazar-aydın geçinenlerin bir bölümü de, akp’ye angaje olmuş, hak-ış, memursen gibi sendikalar ve kitle örgütleri de “Evet” demeyi yeğlemiştir.

“Hayır” cephesinde chp, mhp, “i”p dışındaki “sosyalist, komünist” geçinenlerden emep-ödp-sip-tekape ve halkevleri ittifakı anayasanın bazı maddelerinin değişikliği halkoylamasını akp’yi “karşıya alma” olarak okumuş, akıllarınca politika yapmışlardır! Bu cenaha farklı gerekçelerle tbip, sp, hkp türünden “partiler” de katılmıştır. Bazı sendikalar disk, kes ve tmmob, ttb gibi meslekî kuruluşlar da “Hayır” cenahındaki yer-

lerini almıştır. Anlaşılan o ki “Sol Cenahımız” halk deyişinde olduğu gibi “haline bakmadan Hasan Dağına oduna gitmeye” pek meraklı!

Alevilerin ise büyük bir bölümünün yine geleneksel chp-“Hayır” tercihleriyle “katline aşık” bir rol oynadığı görülmüştür.

“Boykot” cenahında PKK-BDP dışında ise oldukça kalabalık birey, çevre, grup ve örgütün kendi meşreplerince yerlerini aldığı görülmüştür. Bu cenahtakiler akp ile chp kadar kütle gösterileri yapamamış, Kürt illerinde gerçekleştirilen kütleli ve canlı çıkışlar dışında ve buldukları yerlerde kayda değer bir varlık gösterememiştir.

Şimdi Neler Yapılmalıdır?

Burjuvazinin “seçim” ve “referandum” türünden gündeme getirdiği konular kitlelerin politikleşmesini sağlamaktadır. Bu türden an’larda işçi sınıfı ve emekçileri burjuvazinin her türden saldırısından ve demagojilerinden kurtaracak **Kurum** ve **Araç**’lara daha büyük bir ihtiyaç olduğu açıktır. “Sol Cenahımız” tarihsel ve sosyal haklılığıyla burjuvaziyle boy ölçüşecek düzeyde donanımlı bu türden **Kurum** ve **Araç**’lardan yoksundur. Mevcut olanlar da parçalı ve hayli güçsüzdür. Bu türden araçlardan yoksun bir sosyal muhalefetin ne tek başına ne de ittifaklar yoluyla iktidara gelme şansı ise yoktur. Birleşik, ciddî, güvenilir ve donanımlı bir **İSP**’nin sosyal pratikte yerini alamadığı bir süreçte devrimci taktiksel esneklikleri gözetecek, ittifaklar politikalarını belirleyecek merkezi kurumsal disiplinli **Kurum** ve **Araç**’larımız yoksa ne olacaktır? Bu sorunun cevabını arayan, araştıran, Kadrolara “parti benim” diyen “biat” saçmalıklarına karşı duran, kendi öznel programını dayatmayan, İşçi sınıfının siyasal ve sendikal birliğinin ne demek olduğunu ısrar, inat ve süreklilikle gündemde tutan, **İSP**’nin oluşturulması yolunda devrimci bir maya çalan, devrimci tohum eken, devrimci bir aşı yapan, en azından Kadrolar arası yaratıcı bir diyalogun iklim ve altyapısını oluşturmaya çalışan, “*Marksizmin yorumu ve pratikte yeniden üretimi*” diye söze başlayan, bizim insanlarımızın arasına sokulan düşmanca politikaların açığa vurulup giderilmesine çalışan ve bu ilkesellikleri ideolojik süzgeçlerinden geçirmiş olan **Kolektifimiz** dışında bir birim de maalesef görünmemektedir...

Sosyal muhalefet dinamiklerinin en anlamlısı olan: İşçi sınıfı hareketi, sosyalist hareket, emekçi kadın hareketi, ilerici gençlik hareketi,

Kızılbaş-Alevi hareketi, Kürt ulusal hareketi, Kürt-Türk ayrımı gözetmeden yoksul köylülük, Fukara Müslüman vb.lerinin çıkarlarını gözetken, somut-tutarlı-amaçlı bir iktidar projesiyle hâkim gerici sınıfların diktatörlüğünü karşıya alacak, onunla başa baş hesaplaşacak örgütsel güvencelere ihtiyaç duyulmaktadır. Sosyal muhalefet dinamikleri bilerek-bilmeyerek bin parçalıdır. İdeolojik, politik ve örgütsel olarak farklı formasyonlarda durmayı tercih etmektedirler. Kimin kim olduğu, kimin ne olduğu tartışmalıdır. Her Sol eğilimin hakikisi değil sahtesi sahne almıştır. İşçi sınıfını politika dışında tutan ve politikasızlaştıran sağlı "sol"lu burjuva politikalarının âdeta egemenliği ilan edilmiştir! At izi it izine karışmıştır!

Sosyaldemokrat geçinenler bin parçalıdır. Sosyalist geçinenler bin parçalıdır. Devrimci geçinenler bin parçalıdır. Komünist-Bolşevik geçinenler de ha keza çok parçalı ve politikasızdır. O zaman bu durumda haklı gerekçelerimizle: *"Bizim düşmana hiç ihtiyacımız yoktur. Çünkü düşman içimizdedir!.."* denilecektir.

Devrimci ve Marksist Sol Kadroların yaşadığı ve henüz aşılamayan "Öndersizlik Krizi" devam etmektedir. İşçi sınıfının siyasal ve sendikal birliği sorunsalı da henüz sağlam bir kaziyeye bağlanamamıştır. "Somut durumun somut tahlili"ni yaptığımızda neyi, nasıl, kimlerle, hangi yöntemle yapacağımızın işaretlerini de almak mümkündür. İktidar projesi olan hakikî Devrimcilerin, Sosyalistlerin, Komünistlerin pratik örgütçü çabalara ihtiyacı vardır.

An'ın en doğal ve tutarlı pratik örgütçü çabası nasıl hareketlendirilir? "Boykot" tercihinde bulunan ve böylelikle ortak bir "çarpana" sahip olan birey, grup, çevre, örgüt vb.lerinin hayatı ve mücadeleyi kucaklamaya aday bir hareketi kolektif çabalarla üretip harekete geçirmeleri mümkün müdür? Mücadelenin ateşinden gelen, kariyerizme bulaşmamış, denenip sınanmış, senteze kavuşturulmaya aday tez ve tahlillere sahip Devrimci ve Marksist Sol Kadroların başını çektiği devrimci bir müdahaleye ihtiyaç duyulmaktadır. Bu türden bir özlemi duyan insanlarımızın varlığından haberiyyiz. Bütün örgütlerin tabanında mücadeleye emek verenlerin tamamı bizim insanımız, gelecekteki yoldaşımızdır. Onların siyasî seçimlerini genellikle örgüt şefleri belirlemektedir. İdeolojik, politik, örgütsel konum ve duruşlarını eleştirsek de hitap edilecek ve davaya kazandırılacak kesim şefler değil, tabandaki kadrolardır. Programsız partiler, partisiz programlar, sendika ve kitle örgütlerinde particilik, örgütlerinde dernekçilik yapanların politikaları bu "referan-

dem” deneyimi ile bir kez daha test edilmiş ve yeniden açığa vurulmuştur. İdeolojik, politik, örgütsel duruşlarımızın yeniden sınındığı “referandum” sürecinden sonra anlamlı ve ileri bir adımın atılabilmesi bu temelde olacaktır.

Aldatıcı-yanılsamacı barış, özgürlük ve demokrasi havarilerinin kirdettiği siyasî ortamı sosyal sınıf ve sosyolojik emekçi halk gerçekliği temelinde değiştirip dönüştürecek Devrimci ve Marksist Sol Kadroların birbirlerinin aklına, bilincine ve deneyimlerine şiddetle ihtiyacı vardır.

Sözün özü: Emperyalizmin ve yerli ortakları tekelci sermayenin oynadığı bu türden burjuva oyunlarını tersyüz edecek, “iç savaş” süreçlerinde Proletaryayı öne çıkaracak devrimci inisiyatiflere ihtiyaç vardır.

DUYURU

Sorun Yayınları Kolektifi haber ve duyurularına internet üzerinden abone olabilmek için:

a.

<http://groups.google.com/group/sorunyayinlarikolektifi> adresini ziyaret edebilir;

b. ya da

sorunyayinlarikolektifi+subscribe@googlegroups.com adresine boş bir e-posta gönderebilirsiniz.

SORUN Polemik

AKP İdeolojik-Sınıfsal Kiniyle Saldırıyor

Bu memlekette 200 yıldır “Batılılaşma”, “Modernleşme” ve “Anayasa” kavgası yaşanıyor. Hâkim gerici sınıfların istek ve çıkarları uzantısında TC devleti ne batılılaşabildi ne modernleşebildi ne de avantalar ve yağmalar cennetine dönüşen düzeninin devamına ilişkin bir “anayasa”ya kavuştu.

Sistem A’dan Z’ye kadar tüm kurum ve organları ile çürümüş ve çözülmüştür. Böyle bir sistemin uzun boylu işçi sınıfı ve emekçi halklar üzerindeki diktatörlüğü sürdürülemez.

Ancak; zora ve kaba güce dayalı bir sistemin demokrasıcılık oyununu bozmaya aday güçler politika sahnesindeki yerlerini almadığı sürece sistem vitrinini düzeltme fırsatları yakalayabilmektedir. Bu anlamda en önemli sosyal muhalefet dinamikleri: İşçi sınıfı hareketi, sosyalist hareket, emekçi kadın hareketi, ilerici-devrimci gençlik hareketi, Kızılbaş-Alevi hareketi, Kürt ulusal özgürlük hareketi, fakara Müslümanlar ve yoksul (Türk-Kürt) köylülüktür. “Sol Cenahımız” tutarlı bir ayrışma ve bütünleşmeyi beceremediği için bu anlamlı sosyal muhalefet dinamiklerini ne tanıyor ne kurmaylık görevini üstlenebiliyor ne de politika üretebiliyor.

Bu sistem kurulduğu günden bu yana hâkim gerici sınıfların “yüksek” çıkarlarını koruyup kollayan “Ana” ve “Baba” yasalarıyla varlığını sürdürüyor. Sınıf mücadelesinden ve sosyalizmden haberli güçler sistemi sıkıştırdığında burjuvazi faşist darbe yöntemleriyle kendini oksijen çadırına atıyor ve bir süreliğine de olsa durumu idare ediyor; daha sonra yapısal krizden bir türlü çıkamıyor. Mevcut gerici yasalar “hamamın namusunu” kurtarmaya yetmeyince keyfi ve fiilî infaz yöntemlerine “rahatlıkla” başvuruyor / başvurabiliyor. Bu türden bir kapitalist işleyişten büyük zarar gören bizim insanlarımız (İşçiler, emekçi halklarımız, yoksul köylülük) bir türlü bir araya gelemiyor. “Örgütler Anarşisi” batağına saplanmış “Sol Cenahımız”ın politikasızlığı yüzünden sırtındaki bu asalak yükü bir türlü yere çalamıyor.

Sağlı “sol”lu burjuva partilerinin “Batılılaşma, Modernleşme, Anayasa, Demokratikleşme, Seçim, Referandum, Barış, Demokrasi, Halkların Kardeşliği vb.” masallarıyla gününü gün ediyor!..

“Gününü gün edebiliyor mu?” sorusunun cevapları biliniyor.

Akp iktidarı “Evet mi” “Hayır mı” ikilemine bırakılan halkımızın bir bölümünün “olurunu” yanına almanın rehaveti ve de “Referandum” hikâyesinden aldığı “millî irade” desteği ile yeniden saldırıya geçti. Yani devlet tekelci kapitalizminin gündemini uygulamaya başladı. Nasıl saldırıya geçmesin ki? Devlet tekelci kapitalizminin “yüksek” çıkarları akp’nin ideolojik ve sınıfsal kinyile yeni bir saldırıya geçmesini emrediyordu çünkü. Devlet tekelci kapitalizmini yeterince tahlil edemeyen bir kısım “solcu” takımı akp’nin yalanlarına kitleleri ikna etme görevini üstlenmiştir. Bu saldırıdaki söylemler faşist yönetimlerin kuzu postuna bürünmüş kurt misali sosyal demagogjilerinden oluşuyordu. “İleri demokrasi” iksiriyle sarhoş olan akp iktidarı sözcüleri ve özellikle de R. Tayyip Erdoğan artık kitlelerle alay edercesine yalana başvuruyordu. Devlet tekelci kapitalizminin “ileri demokrasi” zokasını bir tek Devrimciler ve Komünistler yutmuyor. Onlar da “Öndersizlik Krizini” aşamadığından işçi sınıfını politika dışında tutan ve politikasızlaştıran burjuva ideolojisi ile revizyonizmi bir türlü alt edemiyordu...

Son günlerde akp iktidarının “ileri demokrasi”sinde cereyan eden somut olgulara bir göz atmakta yarar var:

- Devletin güvendiği ve çeşitli sorumluluklar verdiği Eskişehir Emniyet Müdürü Hanefi Avcı yayımladığı kitabı yüzünden tutuklandı. H. Avcı’nın tutuklanmasına neden olan kitapta yazılanların tamamı Komünistlerce bilinen konulardı. Kimi istihbaratçılar Kızıldere, Ziya Yılmaz ile Ulaş Bardakçı ve Dev-Sol operasyonlarına bizzat katılmış ve elleri devrimci insan kanına bulaşmıştı. Şimdi ise birbirlerinin yorganlarının altını aralamakla meşguller!

- SDP ile TÖP’ün bazı kadroları “terörist örgüt” muamelesine tabi tutuldu ve tutuklandı¹.

- TAYAD’ın İstanbul-Ankara yürüyüşüne Bolu ve Ankara’da provokatif saldırılarla linç girişimlerinde bulunuldu.

- İşçi sınıfının gerçekleştirdiği grev ve direnişleri asker-polis baskısıyla kırılmak istendi.

- Sendikal haklarını kullanan işçilerin işten atılmaları hızla arttı.
 - *Kızılbayrak* Gazetesi yazı işleri müdürünün mahkumiyeti sağlandı².
 - Din derslerine girmeyi reddeden Alevi ailelerine ve de çocuklarına çeşitli baskı ve tehditler yapıldı.
 - Anadilde eğitim ve öğretim hakkı için okullara gitmeyi boykot eden velilerle çocuklar tutuklandı.
 - KCK Operasyonu ile BDP'li belediye başkanları tutuklandı.
 - Adana'da Mahir Çayan ile ilgili basın bildirisi dağıtılar gözaltına alındı.
 - Bursa Emniyeti tarafından Aydın Orak'ın yönettiği Destaneke Serhildanê Bêrivân filminin gösterimi yasaklandı.
 - Sol düşünceli öğrenciler pankart açtı diye tutuklanmaya ve üniversitelerden atılmaya başlandı.
 - YÖK üniversitelere sivil polis yerleştirilmesi için start verdi (sanki yokmuşlar gibi!). Emniyet teşkilâtı hemen neyi nasıl, ne zaman yapacağını planladı ve rektörlere bildirdi!
 - F Tipi Cezaevlerindeki tutuklu ve hükümlülere mevcutları yetmiyormuşçasına çok yönlü tecrit uygulamaları arttı.
 - Roj TV.nin kapatılması için Hollanda ile anlaşma cihetine girdi.
- Siyasî iktidarın bu türden siyasî saldırısı ve tavrı devlet tekeli kapitalizminin neden demokrasiye ihtiyacı bulunmadığını, fakat “demokrasi” zokası altında nasıl bir gündemi işçi sınıfı ve emekçi halklarımızın sırtından geçireceğini gösteriyor. “İleri demokrasi” zokasını akp iktidarına³ yalatacak olan biricik güçlü alternatifin ne demek olduğunu hayat ve mücadele herkese acımadan öğretiyor. “Sol Cenahımız” ise büyük bir aymazlıkla ne ayrışabiliyor ne de buluşup bütünleşerek sağlıklı “sol”lu burjuva partilerine ders verebiliyor.
- Önümüzde düğün bayram edecek günler yok. Dünya genelinde olduğu gibi bu memlekette de tekeli sermaye diktatörlüğü daha çok kaba güce-zora başvuracak, hini hacette kendi hukukunu dahi çiğnemekten çekinmeyecektir. Siyasî cinayetleri tahrik edecek, bombalar patlatılacak, asker ve polis operasyonlarını yoğunlaştıracak, “etnik” kökenli saldırı-provokasyonlar tezgahlayacak, hak arama, özgürleşme, sendikalaşma eylemlerine saldırarak, sosyal, siyasal, ekonomik, askeri, kültürel ve moral çöküntüler yaşatacaktır.

Bu nedenle de devlet tekelci kapitalizmi ile her alanda boy ölçüşecek *Kurum* ve **Araç**'larımızı üretmek durumundayız.

12 Eylül 2010 Referandumu mücadelesinde politika üretemeyen, kitlelere kurmaylık yapamayan ve yeniden sınıfta kalan "Sol Cenahımız" bir kez daha sınanıp denenmiştir. Bunun son sınama olmasını diliyoruz. Çünkü; *Kurum* ve *Araç* eksikliklerimizden söz edildiğinde artık evelme gevelemeyi bırakmak zorunda olunduğu ortadadır...

Dipnot Açıklamaları:

- 1 SDP ile TÖP'e yapılan saldırı karşısında *Kolektifimiz*'in gönderdiği protesto mesajımız:

Merhaba,

Devlet / Sistem / Rejim başından beri "Sol Cenahımızın" ayrışıp bütünleşemediği, iktidar perspektifli politikalar üretmediği, alternatif kurum ve kuruluşlara sahip olamadığı, hâkim gerici sınıfların elindeki araçlara denk araçları üretip politikada işlevsel olamadığı (Özcesi; İşçi Sınıfının Siyasal ve Sendikal Birliği Davasına geçerli politikalar üretmediği) süreçlerde ve de "hini hacette" kendi "hukuk" anlayışını da zorlayıp-çığneyerek bu türden saldırılara girebilmektedir. Onları geri adım atmaya zorlamak Devrimci ve Marksist Sol Kadroların anlamlı ve ileri bir adım atmasına bağlıdır. Kapitalist anarşist sistemin tarihsel ve sosyal haklılıklarımızla aşılması da ha keza buna bağlıdır. Bu düşüncelerin ışığında SDP ile TÖP'e yapılan keyfi ve fiilî infaz yöntemlerini kendimize karşı yapılmış olarak addediyor ve şiddetle protesto ediyoruz.

Devrimci Selamlarımızla.
Sorun Yayınları Kolektifi Adına Sırrı Öztürk

- 2 *Kızılbayrak Gazetesi*'ne yapılan hukuk dışı saldırı karşısında *Kolektifimiz*'in gönderdiği protesto mesajımız:

Merhaba,

Devlet / Sistem / Rejim başından beri “Sol Cenahımızın” ayrışıp bütünleşemediği, iktidar perspektifli politikalar üretmediği, alternatif kurum ve kuruluşlara sahip olamadığı, hâkim gerici sınıfların elindeki araçlara denk araçları üretip politikada işlevsel olamadığı (Özcesi; İşçi Sınıfının Siyasal ve Sendikal Birliği Davasına geçerli politikalar üretmediği) süreçlerde ve de “hini hacette” kendi “hukuk” anlayışını da zorlayıp-çiğneyerek bu türden saldırılara girebilmektedir.

Onları geri adım atmaya zorlamak Devrimci ve Marksist Sol Kadroların anlamlı ve ileri bir adım atmasına bağlıdır. Sistemin hukuk anlayışını sevmekte “Hukuk Yoluyla Mücadele” bir gerçeklik olarak -başımızın belâsi olarak- Devrimcileri-Komünistleri tehdit etmektedir.

Devrimci ve Marksist Sol Kadroların yaşadığı “Öndersizlik Krizi” henüz aşılamadığından mevcut devrimci potansiyelimiz enerjiye çevrelemiyor ve büyük direngenlik ve özverileriyle *Devrimci Hareketimize* katkı getiren kurum ve kuruluşlarımız çeşitli ve çok yönlü saldırılara hedef olabiliyor.

Bu kuruluşlarımız asla yalnız değildir.

Sistemin uyguladığı baskı ve teröre karşı kolektif çabaları daha da hareketlendirmek durumundayız. Kapitalist anarşist sistemin tarihsel ve sosyal haklılıklarımızla aşılması da ha keza buna bağlıdır.

Bu düşüncelerin uzantısında Kızılbayrak'a yapılan ve mevcut “hukuk” anlayışlarını dahi zorlayıp çiğneyen, keyfi ve fiilî infaz yöntemlerini kendimize karşı yapılmış olarak addediyor ve şiddetle protesto ediyoruz.

Devrimci Selamlarımızla.

Sorun Yayınları Kolektifi Adına Sırrı Öztürk

- 3 Basından: “AKP'nin 8 yıllık iktidarı boyunca insan hakları kurumlarının tuttuğu raporlar, Atalay'ı yalanlar nitelikte. 2002 yılından 2009 yılına kadar toplam 282 faili meçhul cinayet, 589 yargısız infaz, işkence, korucu saldırıları sonucu ve gözaltında ölümler gerçekleşti. Çatışmalarda 2 bin 262 kişi yaşamını kaybetti. 8 bin 710 kişi işkenceden geçirildi. 87 bin 513 gözaltı meydana geldi. Bunlardan 11 bin 34 kişi tutuklanarak cezaevine gönderildi. Kapatılan ve kapatılmak istenen parti ve dernek sayısı ise 232 oldu. Baskın ve saldırı yapılan kitle örgütü, siyasi kuruluş, yayın organı ve kültür merkezi sayısı 627 iken, toplatılan ve yasaklanan yayın sayısı 671 olarak kaydedildi.”

Kim Ne Kadar Radikal?

“Sol Cenah”taki Ayrışma Ve Buluşmalar

Kapitalizmin aşılıp, yerine sınıfsız-sınırsız-sömürsüz-eşitlikçi-özgürlükçü bir toplumsal proje üretemeyen “Sol Cenahımızın” kabızlığını gören burjuvazi; tarih ve insanlık önünde kendisiyle hesaplaşıp boy ölçüşecek olan devrimcilerin, sosyalistlerin, komünistlerin ne kadar radikal olacağına bizzat kendisi karar vermek istiyor!

Bu ve benzeri konular üzerine daha önceleri yapmaya çalıştığımız değerlendirmelerin bir kez daha tekrar edilmesini uygun buluyoruz:

Uluslarötesi tekeli sermaye örgütlerinin kullandığı oranj-lacivert renklerini gazete başlığında kullanarak yayımlanan *Radikal* isimli gazete de bu yolda dümene sokuyor. Yani “Sol cenahımızın” ne kadar radikal olacağına da hâkim gerici sınıflar karar veriyor!?

Radikal gazetesi insanlarımızın zihinlerini bulandırmak için Bilimsel Sosyalizm-Komünizm karşıtı ne kadar “sol” varsa hepsini istihdam ediyor. Bu türden bir insan malzemesi zaten bol miktarda ve sotada görev beklemektedir. Tarihsel anlamı büyük; “*Bab-ı Âli de ücretini öde, senin için kılıç kuşanacak çok insan çıkar...*” özdeyişi bilinen örnekleriyle tüm süreçlerde doğrulanmaktadır. İşçi sınıfını politika dışında tutan ve politikasızlaştıran ne kadar “sol” tandanslı akım varsa bu gazetede cemediyor!? İktidar perspektifinden yoksun, sosyalizm iddialı, fakat demokrat bile olamamış yazarlar, bir zamanların solcu geçinenleri, dönenlerle dönmeler, anarşist-nihilist akım temsilcileri, troçkistler, burjuva demokrasisine tapınanlar, nasyonal solcu chp’yi allayıp pullayarak akp’nin karşısına konuşlandıranlar vs. *Radikal*’in kadrosu olmayı becermiştir! “*Yazım-makalem çıksın da nerede çıkarsa çıksın*” diyenlerin bir bölümü, bir zamanlar Kürt ulusal hareketinin yayımladığı gazetelerin de yazarlarıydı!? Troçkist kimlikleriyle *Gündem* gazetesinde 14 yılını tamamlayan ve de Leninist geçinenler de(!) şimdiki *Radikal*’in vazgeçemediği yazarları arasındadır. Siyasî kimlikleri bilinen bu zevat yalnızca *Radikal*’in yazarı değildir, onlar özel ve devlet TV.lerinin de vazgeçemediği konuklardır!

15 Ekim 2010 tarihli *Radikal* Kitap Eki şu başlığı gündeme taşıyor: “*Radikal Kitap’ın 500. sayısı... 500 sayıda 22333 kitap tanıttık.*” Tanıtımı yapılan bu kitapların insanın ve insanlığın sosyal / evrensel kurtuluşu mücadelesine getirdiği katkı her zaman tartışma konusudur. Elbette bu kitaplar arasında Devrimci ve Marksist Sol Kadroların -bu arada ve özellikle de *Sorun Yayınları Kolektif*’nin- ürettiği ve bu yolda büyük bedeller ödediği kitaplarını aramak boşuna bir uğraştır. Çünkü bu tür kitaplar *Radikal Kitap Eki*’nde yoktur. Niçin olsun ki? Burjuvazinin bu türden bir yayın anlayışından yakınmak ya da yayın anlayışını eleştirmek de abesle iştigaldir. Bu yazımızdaki değinmemizle de burjuvazinin basın-yayın anlayışındaki ikiyüzlülüğünü -çifte standardını- teşhir için kalem aldığımızı herkes bilmektedir. *Radikal* gazetesi şimdi büyük ilanlarla “*Medyada Radikal Devrim*” sloganıyla yeni bir “atılım” yapacağını duyuruyor.

“What is this radikal” denilmesinin tam da zamanıdır... Ayrıca, açık faaliyet alanlarını kullanan ve de sisteme muhalif olduğunu ifade eden, kurumsallaşma karşıtı “*Sol Cenahımıza*” da kocaman bir maşallah diyorum!..



“*Sol Cenahımız*” (SC) günümüze kadar ne gerekli ayrışmayı ne de yeniden buluşup bütünleşmeyi başarabildi.

Nedenlerini olması gereken yerde tartışamayan, “*Devrimci Oturum*” gelenekleri yaratamayan ve de sonuçlarına katlanmayan SC. şimdilerde herkesin paşa gönlüne göre açıklamalarda ya da sözüm ona tahlillerde bulunduğu bir süreç daha yaşıyor.

SC.nin bu türden bir “vukuatına” bağlı olarak Bilim-Sanat-Edebiyat-Estetik-Politika bütünselliği konusunun önemini de bir türlü ne gündemde sıcak tutabildik ne de bilincimize nakşedebildik.

“Referandum” sürecinden alınının aklıyla “ar ve namus tertemiz” çıkan SC. akp’nin başarısını kabul etmekte, kendi “vukuatının” üstünü örtmeye çabalamakta, chp+mhp ve bu sürece eklenenlerin encamını tartışıp muhtemel ebcet hesaplamalarına girdiği görülmektedir. Kapitalizme karşı ve sistemin aşılmasına ilişkin tutarlı bir projesi olmayan “Hayır”cıların akp’nin “malı götürmesi” karşısında “Boykot” çağrısı yapanlara “tariz oku” atmasının hiçbir bilimsel açıklaması ve mantığı yoktur. Bu tavrı geliştirenlerin beklentileri doğrultusunda sandıktan “hayır” çıkması

ile sistemin-düzenin-rejimin ideolojik-sınıfsal karakteri asla değişmeyecekti. İşçi sınıfı ve emekçi halklarımız yeni haklar kazanamayacaktı. Çünkü tekelci sermayenin diktatörlüğü aynen devam ediyordu.

“Referandum” dayatması karşısında “Hayır Cephesi” kuranların zoraki bir araya gelişinden sonra “evli evine, köylü köyüne” denilmiş ve yeniden her örgüt kendi amentüsünü okumaya başlamıştır!

Kimilerinin de “Referandum” sonucu ortaya çıkan yüzde 58-42’lik rakam hesaplarıyla gelecekte nelerin olabileceğinin tahminlerine yoğunlaştığı görülmektedir.

Burjuvazinin biçimsel ve göstermelik demokrasibilik oyununda yapılan “seçim” ve “referandum”ların sonuçları bilimsel yöntem ve Marksist bakış açısından incelenmediği sürece yapılan değerlendirmeler, tahliller gerçeği yansıtmaz. Bu türden gayri ciddi çabalar işçi sınıfı ve emekçilere sosyal /evrensel kurtuluşun yolunu göstermeye yetmez.

Sağlı “sol”lu burjuva partilerinden birinin iktidara gelişi ya da gidişi işçi sınıfı ile emekçi halklarımızın talep ve ihtiyaçlarının karşılanmasına hiçbir olumlu katkı getirmez.

Bu hengamede SC.den kimilerinin de 2011 milletvekili genel seçimlerinin telaşına kapıldığı görülüyor. Onların yorumlarına göre; “İktidara ABD ile AB’nin desteği, tekelci sermayenin oluru ile kesinlikle akp gelecektir. Bütün göstergeler bunu işaretlemektedir. Peki chp’nin hali ne olacaktır? Ne sosyal ne de demokrat olan bu parti “ulus-devlet” ve Ergenekon yalpalamalarından, iç hizip hesaplaşmalarını sonlandırıp sosyaldemokrat bir çizgiye gelebilecek midir?” Tek sözle cevaplanacaksa; gelmeyecektir.

“Kitle hareketlerinde sokağa çıkmanın önünü kesen Devlet Bahçeli’nin liderliğindeki mhp seçim barajını aşabilecek midir?” Aşamayacaktır. Çünkü tekelci sermaye diktatörlüğü mhp’ye artık tetikçilik rolünü vermekten vazgeçmiştir.

“PKK’nin silahlarını bırakarak ‘Demokratik Cumhuriyete’ dâhil edilmesi nasıl gerçekleşecektir? Milliyetçi bir kanala evrilen BDP sistemle bütünleşebilecek midir?” Bu soruların cevapları da olumsuzdur.

Kapitalist üretim, mülkiyet ve paylaşım ilişkiler ağına ilişmeden, olmayan burjuva demokrasisine kölece biat eden kimi “sol” akımların basın-yayın faaliyetlerine yansıyan görüşleri özetle bu mealdedir.

Bu kesim akp’nin “demokrasi karnesi”nin ayrıntılarını gördükçe, “evet” veya “yetmez ama” diye yapılan tercihlerinin hiçbir işe yaramadı-

ğını görüp yönlerini öteki burjuva partisi chp'ye çevirmişlerdir! Bu memleketteki Tarihî TKP dışındaki tüm siyasî akımlara anaçlık görevini bihakkın yerine getirmiş olan chp'ye yol ve erkan göstermeye başlamışlardır! Tarihî TKP kadrolarının katledilişi, resmî komünist partinin kurulması, bağrından sahte demokrat bir partiyi doğurması, burjuva resmî tarih anlayışının biricik temsilcisi ve resmî ideoloji kemalizmin has partisinin “vukuatı” hanesine yazılı değil midir? Yok chp böyle yapmalıymış, yok şöyle yapmalıymış türünden akıllarınca ahkâm kesmektedirler. Geç beyim geç!.. Bunlara kanacak insan mı kaldı?...

Mevcut Sol'un politikasızlığı ve çözüm yöntemi önerileri de sistemin ideolojik ve sınıfsal mantığına-hukukuna göre ele alınıp değerlendirilmektedir.

Burjuvazinin açtığı kanallarda yapılan “sol” siyasette bunların sergilenişi doğaldır. Çok görülmez.

Bir koalisyon şeklinde örgütlenmiş olan akp uluslarötesi tekelci sermayenin ve bu doğrultuda bağlantılı yerli sermayenin dünya ve bölgedeki tahkimatına, NATO'cu güçler dengesine uyumlu hareket ettiği müddetçe iktidarda kalması uygun görülebilir. Ancak, kitlelerin sokağı deneyen, hak arayan, sorgulayan, ayağa kalkan, isyan eden kütleli çıkışları karşısında akp'nin iktidarı tartışmaya gelebilir. *İşçi Sınıfının Siyasal Ve Sendikal Birliği* mücadelesinde anlamlı ve ileri bir adım atılması ve **İSP**'nin oluşturulup kurumsal merkezi bir disipline kavuşmasıyla kütleli çıkışlar ancak kurmayına kavuşur ve bu şarta bağlı olarak akp iktidarı silkelenebilir. Kara gerici, ırkçı örgüt ve cemaatler içinden ve dışından kuşatılıp şu ya da bu yönde kullanılabilir / kullanılmaktadır. Demokrasıcilik tahterevallisine yedeklenmesi uygun görülen chp de sahte sosyaldemokrat bir görünüme büründürülebilir.

Burada bir parantez açıp tarihsel bir hatırlatma yapmakta yarar var: 13 Şubat 1962 tarihinde kurulan I. TİP'in sol söylemi kitlelerde oldukça önemli bir sempati yaratmış ve parlamentoda 15 milletvekili ile temsil hakkını elde etmişti. T.C.nin kuruluşundan bu yana anaç parti görevini üstlenmiş gerici-ırkçı-milliyetçi chp ise lideri İsmet paşanın ağzından ifade edilen; “Biz kırk yıldan beri ortanın solundayız!” söyleminden sonra sosyaldemokrat geçinmeye başlamış, tekelci basın da gerici hatta nasyonel solcu chp'ye bu sıfatı layık görmüştür!.. Hatta Marksizm-Leninizm karşıtı uluslararası gerici sosyalist enternasyonal dahi chp'yi bu konumundan ötürü ihraç edeceğini duyurmuştur. 2011 milletvekili genel se-

çim uvertürlerinin yapıldığı günümüzde chp'ye dışındaki "sol" payanda-
ların da dâhil edileceği ileri sürülmektedir. "Referandum" oyununda za-
ten ödp-emep-sip/tekape-halkevleri vb. "sol" örgütler chp+mhp ortaklı-
ğı yanındaki yerlerini almış, gelecekteki ittifak ve güç birliklerinin prova-
sını zaten yapmışlardı.

ABD ve AB emperyalistleri gibi TÜSİAD'da burjuvazinin sağlı
"sol"lu partileri arasında muhtemel iktidar kombinezonlarının çeşitli ve
çok yönlü durumunu düşünmüş, planlarını yapmıştır. TÜSİAD'ın mhp'ye
yöneltiği "akp ile koalisyon yapar mısınız?" sorusu anlamlıdır. Tekelci
sermaye bir zamanlar 12'li darbeler öncesindeki gibi bu kez mhp'ye te-
tikçilik rolü verilmesinden yana görülmemektedir.

"Kürt Sorunu" ile "Kürdistan Sorunu"nun emperyalist ABD ile
AB'nin, buna eklenmiş T.C.nin ve Yakınoğu halklarının hâkim ge-
rici sınıflarının "yüksek" çıkarlarına dokunmamak şartıyla bir "çözüm"
kavuşturulacağı anlaşılmaktadır. PKK, KCK ve BDP'nin Kürt ve Türk
burjuvazisine zarar vermeyen "Demokratik Cumhuriyet" projelerine
rağmen sistem geri bir adım atmamış, akp iktidarının inkâr-imha-asimi-
lasyon politikalarının değişik biçimlerde sürdürüleceği anlaşılmıştır.



Evet, sosyal hayatımızdaki her olay ve olguyu salt SC.nin bu tür-
den bir zaaf ve eksiğine ve bu durumun aşılamaşına bırakanlardan
değiliz. Bir yandan ilerici-devrimci kadroların bu meseleyi ciddiye alma-
larını beklerken, diğeryandan SC.nin hızla kendine gelerek toparlan-
ması için önemli adımlar atmasının yol ve yöntemlerini döşeme çalış-
malarına hız verilecektir. *Kolektifimiz*'in çabası da bu yöndedir.

İnceltilmiş çok "şık" yöntemlerle akp'yi allayıp pullayanların ve tüm
enerjilerini Devrimci ve Marksist Sol Kadrolara saldırmak olarak gören
cenahın geriletileceğinin işaretleri de alınmaktadır.

SC.nin bu türden sorunlarını galiba hâkim gerici sınıflar koalisyonu
bizlerden daha iyi görüp değerlendiriyor. Devrimci ve Marksist Sol Kad-
roların yaşadığı ve henüz aşılamaşayan "Öndersizlik Krizi" yüzünden pi-
yasaya, yani açık siyaset alanlarına sahte, sarı ve kirli solları sürüyor.
Burjuvazi büyük bir bilinç bulanıklığı yaratmanın son derece "özgün" ör-
neklerini sunuyor. Bu türden "sol" kadrolar da kendilerine sunulan bu
"ikramı" hemen kabul ederek serbest pazarın -piyasanın- gereklerini
büyük bir beceri ile yerine getiriyor!.. Kimi olanak ve bulanaklarla şıma-

ran küçükburjuva “sol” unsurlar bu kez burjuva resmî tarih anlayışlarına ve de burjuva resmî ideolojisine hulus çakmak için yarışıyor. Hiç utanıp sıkılmadan devrimciyi oynamaya cüret ediyor ve oynuyor / oynatabiliyor!.. Burjuva ve küçükburjuva “sol” akımların kendiliğinden utanıp sıkılması düşünülemez. Devrimci ve Marksist Sol Kadroların politika sahnesindeki yerlerini almasıyla bu türden akımlar ya kepenklerini indirmek zorunda kalacak ya da Hakikî Sol’a verdikleri zararları sınırlanacaktır.

Sosyalizm-Marksizm adına(!) kimileri “ulus-devlet” veya “üniter-devlet” diye söze başlamayı deniyor, kemalizmi sosyalizm ile bulamaç haline getirip Devrimci ve Marksist Sol Kadroların projelerini perdelemeyi, yani ideolojik ve sınıfsal karakterine uygun düşen ve zımnen ya da resmen kendisine verilen rolün gereğini yerine getirmeye çalışıyor!

Kimileri de SSCB deneyimini uluslarötesi tekeli sermayenin paşa gönlüne uygun biçimde “Sovyet ve Stalin düşmanlığına!?” endeksleyerek “yeni-sol, liberal sol, özgürlükçü sol, postmodern sol” türünden örgütler kurarak aklınca parti çağrışımı yapıyor ve benzeri bir rolü üstleniyor. Her iki kesim de Sosyalizmden-Marksizm’den esinlendiğini iddia ediyor / edebiliyor!? Bu türden ideolojik-teorik-politik-örgütsel faaliyet içinde bulunanlar belli oranlarda belli taraftarlar da buluyor / bulabiliyor.

Bundan ne çıkar? denildiğinde; *Kolektifimiz Çalışanları* da asla örgüt-parti çağrışımına düşmeden, bugünkü aşamadaki konumunu dayatmadan, kolektifliği öne çıkaran İşçi-Kitle çalışmalarında ve kimi fabrikalarda, sendikalarda, kamu kuruluşlarında, dernek ve odalarda pek çok sempatican kazanmıştır. Bu sempatican ağlarını nasıl yüceltip abartabiliriz? Buna hakkımız var mıdır?

Tutarlı işçi-kitle, gençlik-kitle, köylü-kitle, asker-kitle çalışması **İSP**’nin kurmaylığında ve kolektif aktiviteleri hareketlendirerek yapıldığında bir anlam kazanacaktır. *Kolektifimiz* bu disiplinle hareket etmektedir. Yoksa; “Ben partiyim, biat et, benden sorulur” türünden havalara girmiş örgütlerin yapmaya çalıştığı kitle çalışması, fabrikalardaki işçi sınıfının siyasal ve sendikal birliği davasına büyük zararlar vermektedir. Bütünleşmesi muhtemel kadroları birbirine karşı mücadeleye sokmaktır.

Marksizm-Leninizm’in ilke, kural ve yöntemleriyle asla örtüşmeyen bu türden örgütler yerine politika sahnesindeki görevini üstlenmesi ge-

reken ve eksikliği her zaman hissedilen **PARTİ**'nin işbaşı yapması gerekiyor ve bekleniyor. Mevcut “sol” örgütler **PARTİ** değildir. Olamamışlardır. Olabilmelerinin ideolojik, politik ve maddî bir temeli de bulunmamaktadır. Bu gidişle de politika üretemeyerek Hakikî Sol Kadroların (Marksist-Leninistlerin) buluşup bütünleşme davasına zarar vereceklerdir. Kendiliğinden “dar grup kültü” ya da “tapınımı” yöntemiyle kurulmuş örgütlerin asla **PARTİ** olmadığını hayat ve mücadele de tescil etmiş ve onaylamıştır. Bu türden maddî ve somut olgular asla özel-özel yargılar değil, hayatın ve mücadelenin de açığa çıkardığı gerçekliklerdir. Gerçekler Devrimcidir...

Devrimci ve Marksist iddialı örgütler şu aşamada; legal ve illegal çok parçalı, çok ideolojili, çok iddialı konum ve duruşlarıyla SC'nin bugünkü durumuna devrimci bir müdahalede bulunamıyor. Bilimsel Sosyalizm-Komünizm temeline dayalı ideolojik müdahaleler henüz Proletaryanın en ileri kadrolarıyla bütünleşmemiş durumda. İdeolojik doğru saptamaların henüz “cürümü kadar bir yeri yakması” anlaşılır olmakla birlikte, geçici bir durumdur. İdeolojik, politik, örgütsel doğruların önünde sonunda ete kemiğe bürünmesi gerekecektir.

Hayat ve mücadele kolektif aklı, kolektif bilinci ve kolektif eylemi dayatmasına rağmen, birleşik, güçlü, güvenilir ve mücadelenin her biçimine aday donanımlı bir **İSP** bir türlü üretilemiyor. Bu da bir gerçekliktir. Yine hayat ve mücadele politika sahnesinde eksikliği hissedilen örgütlülüğün ideolojik-teorik-politik-örgütsel temelinin nasıl olması gerektiğini öne çıkaran tahlillerin, tezlerin senteze kavuşturulmaya aday oluşu yolunda önemli çabalar sarf ediliyor.

Kolektifimiz'in önemseddiği, arkasında durduğu ve gündemde canlı tutmaya çalıştığı “kendi sentezimizi oluşturma” mücadelesi Devrimci ve Marksist Sol Kadrolar üzerinde henüz bir basınç uygulayamıyor. Bu konuya büyük oranda ilgi duyuluyor, diyaloglar gerçekleştiriliyor, fakat şu aşamada **Komünistlerin Birliği** sorunsalında daha önceki “kötü tecrübelerin” ışığında “yoğurdu üfleyerek yeme” yöntemlerinin tercih edildiği anlaşılıyor. **Komünistlerin Birliği** konusunu gündemden düşürmeyenler ne şaka yapıyor ne de rol kesiyorlar. Büyük bedeller ödüyorlar.

Bir diğer yanılla ifade edilecekse; Devrimci ve Marksist Sol Kadrolar da kimi iç sorunlarla boğuşmaktadır. Her **Birim**'in yaşadığı “İç Sorun” yalnızca o birimi ilgilendirmiyor. Konuya duyarlı tüm kadroları ilgilendiriyor. “İç Sorun” diyerek asıl meseleyi halının altına süpürme giri-

şimleri ile burjuva ve küçükburjuva “sol” akımların toplumda yarattığı tahribatin giderilmesi konusunda netleşmiş görüşlere sahip olmadıkları anlaşılmaktadır.

“Somut durumun somut tahlili” yöntemiyle tarihsel-sosyal olay ve olguları nesnel gerçekliğinde değerlendirdiğimizde her siyasî Sol akımın sosyal pratiğinin tüm süreçlerde sınıanıp denendiği herkesçe anlaşılır biçimde görülmektedir. Doğruluğu sosyal pratikte yeterince sınıanıp denenilen ve de reddedilen “sol” akımların program ve projelerini değiştirmesi gerekiyorken bunu başaran bir örgüte de rastlanmıyor.

Sosyalist-Marksist geçinen örgütlerin bir kısmı hâlâ Kürt ulusal hareketine tutunarak, ona eklenerek politika yaptığını, örgütsel varlığını böylelikle koruyup ilerleteceğini zannediyor!? Bu da aşılması gereken bir sorun olarak ciddî kadroları düşündürüyor.

Birer sosyal muhalefet odağı olan; işçi sınıfı hareketi, sosyalist hareket, emekçi kadın hareketi, ilerici-devrimci gençlik hareketi, Kızılbaş-Alevi hareketi, Kürt ulusal hareketi, yoksul (Türk-Kürt) köylülüğü, fukara Müslümanlar sağı “sol”lu burjuva partilerinin parselasyonuna ve “hayırlı ellerine” terk ediliyor. Anılan sosyal muhalefet dinamiklerine SC. de “dar grup kültü” mantığı ile yaklaşıyor!

Sınıf mücadelesinde an’ın getirdiği bir olgu; hem burjuva partilerinde hem de sol örgüt-partilerde kimi arayış, yöneliş, ayrışma, bölünüp parçalanma süreçlerinin yaşandığını gösteriyor / işaretliyor. Komünistler bu türden ayrışma, arınma ve bölünmelerde, yeni buluşmaların raylarını döşemek için “bölücü” rollerini üretmekle görevlidir. Sosyalizm-Komünizm karşıtı burjuva partileri ile bu sürece “kalp ilacı” olan sol maskeli örgütlerin bölünüp parçalanması iyi, doğru ve gerekli bir şeydir.

Kendi Gündemini Oluşturmak

Siyasal arenada gündemlerin hızla oluşup, hızla değişmesi karşısında devrimci hareket'in kendi gündemini oluşturamadığı daha bir görünür oldu. Dünyadaki sermayenin işleyişine ayak uydurma zorunluluğuyla baş başa kalan Türkiye burjuvazisi, kendi konumlanmasını ve yapılanmasını buna göre yeniden dizayn etmek zorunluluğuyla baş başa kaldı. Bu, aynı zamanda uluslarötesi tekeli sermayenin de ihtiyaç duyduğu ve istediği bir şeydi.

Uluslaşmanın başlarında oluşturulan yapılanma ve işleyiş, artık sermayenin dünya sermayesiyle gerektiği biçimde bütünleşmesinin önünde ayak bağı olmaktaydı. Bu nedenle bir iç temizlik ve yenilenme yapmak zorundaydı. Fakat bu, o kadar kolay ve sancısız olacak bir düzenleme olamazdı. Yağma, talan ve inkâr üzerinden oluşturulmuş olan işleyişi bir çırpıda değiştirmek kolay görünmüyordu.

Dünyanın büyük burjuvaları, Türkiye'nin henüz yeni yeni atlamakta olduğu eşikleri çoktan atlamış ve kendi işleyişini burjuva hukuku normlarına göre işletiyordu. Burjuva kanunları dışına taşan tüm muhalefet biçimlerini yok etmiş, sermayenin engelsiz olarak işlemesinin önündeki engelleri birer birer temizlemişti. Sıra Türkiye gibi emperyalist basamağa yükselme hevesi içinde hareket eden ülkelerin kendi yapılanmasını yeniden düzenlemesine gelmişti.

Fakat Türkiye'deki uluslaşma süreci, diğer ülkelerdeki uluslaşma sürecine pek benzemiyordu. İç ve dış dengeler içinde biraz zorlama yöntemlerle oluşmuş olan uluslaşma ve devletleşme süreci bu oluşuma uygun bir karakter kazanmıştı. Önce bir devlet kurulmuş, sonra buna "uygun" bir ulus oluşturulmuştu. Doğal olarak, çok renkli olan Anadolu coğrafyasında bunu gerçekleştirmek çok kolay olmamıştı. Başından beri bu zorlama "ulus yaratma" yöntemi birçok direniş ve isyanların çıkmasını beraberinde getirmişti. Uzun yıllar boyunca devlet yapılanması bu isyanları bastırmak, bu isyanların bir daha yaşanmaması için gerekli olan kanun ve düzenlemeleri çıkarmak durumunda kalmıştı. Bu

durum, devlet yapılanmasının mafya ve çete biçiminde bir işleyişe sahip olmasına yol açmıştı.

Bu yapılanma, artık sermayenin uluslararası teknelci sermayenin kurallarına göre işlemlerini engellemekteydi. Artık teknelci sermaye, işleyişinde bir sorunsuzluk ve belli bir burjuva hukuku çerçevesinin oluşmasını zorunluluk olarak görüyordu. Kanunsuz olarak yürütmekte olduğu baskı, zor ve asimilasyon politikalarını artık kanunlu bir şekilde yürütmek zorundaydı. Bu anlamda kendi içinde bir temizlik yapmak zorundaydı. Buna girişti. Ancak bu temizlik bir İtalya'da gerçekleşen "temiz eller operasyonu" gibi olmadı. Kanun dışı yapılanmanın yalnızca deşifre olmuş, ön plana çıkmış olan iskartalarını temizleme yoluna gidildi. Buna karşın yapılanmanın kilit noktalarına dokunulmadı. Ayrıca hükümet, yapılanmanın özü ile bir mutabakat içindeydi ve kanunlu bir zor aygıtının köklü bir biçimde oluşturulması çalışması perde arkasında oluşturulmaktaydı. Yapılan "temizlik operasyonları", tek bir kliğin diğer bir kliği tasfiye etmesi üzerinden gelişmiyordu. Kliklerin ortak operasyonuydu bu. Bu çatışmada klikler yalnızca tahtta kimin olacağı ve bu düzenlemeler sonrasında oluşacak olan duruma kimin hâkim olacağıyla ilgili bir kardeş kavgası yürütüyorlardı.

Bu tepişme bir filler tepişmesiydi. Bu tepişmede tüm fatura devrimci ve emekçi harekete çıkartılıyordu. Hangi klik egemen olursa olsun bu süreçten yıpranarak çıkan emekçi sınıf oluyordu. Devrimci hareketin kendi gündemini oluşturup siyaset arenasına yerleştirememesinden kaynaklı olarak, bu fillerden birinin peşine takılmak gibi bir durumun içinde olması kaçınılmaz oluyordu.

Liberal Sol'dan Akp Amigoluğuna

Liberal sol kesimin sosyalizmden umudunu kesmesinin üzerinden epeyce bir zaman geçmişti. Onlar, gerçekleşmiş olan sosyalizm denemelerini birer "totaliter rejim" olarak tanımlayıp bir kenara atalı çok olmuştu. Geriye, kapitalizm içinde "iyi" olanı aramak kalmıştı. İyileşmiş kapitalizm ne olabilirdi? Onlar artık üretim tekniklerini kim geliştiriyorsa, burjuva hukukunu kim en iyi olarak uyguluyorsa onu destekliyorlardı. Geri olan aşiret türü yapılanmaların emperyalizm eliyle işgal edilmesi onlar için çok da kötü bir şey değildi. İlerleme sağlayan hiçbir şeyin karşısında yer alınmazdı. İlkel ve geri olan coğrafya halklarının medenileştirilmesi onlara göre ilerici bir şeydi.

Türkiye’de de akp eliyle sürdürülmekte olan devletin yeniden yapılandırılması sürecinde liberal sol kesim tereddütsüz olarak akp’nin amigoluğuna soyunmuş ve onun hırçın bir destekleyicisi olmuştu. Akp, Ergenekon yapılanmasına karşı yürütülen iç temizlemede epeyce bir meşruiyet zemini yakaladı. Cunta rejiminden çok yara almış olan toplumsal kesimler doğal olarak bu süreçte akp’ye destek sundular. Bunda şaşkırtıcı bir durum söz konusu değildir. Burjuvazinin kendi iç çatışması da devrimci hareket için hayırlı sonuçların çıkmasına vesile olabildi. Ancak sol’dan akp’yi destekleyenlerin bu desteği salt Ergenekon operasyonlarını desteklemekle sınırlı bir durum değildi. Liberal solun sosyalizm, işçi sınıfı, sınıf mücadelesi gibi bir gündemi kalmamıştı. Onlar gerçekleşecek burjuva demokrasisi içinde rahat bir yaşam istiyorlardı. AB normları içinde gerçekleşecek olan bir “iyi kapitalizm” istiyorlardı. Dolayısıyla sosyalist bir iktidar kurmayı hedefleyen Marksist hareketi de bunlar kendileri açısından tehlikeli görüyorlardı. Bu filler tepişmesi içinde faturanın Marksist Sola çıkartılmasında, rejimin kendi içindeki dışımlarından etrafa saçılan çamurların devrimci hareketin üzerine sıvanmasında liberal sol kesim önemli bir misyon üstlenmişti. Bu anlamda iktidar liberal sol kesimi minnetle anmaktaydı. Geriye kalan devrimci hareketi ise yıpratın ve fiil olarak tasfiye eden girişimleri hızla sürdürüyordu.

Liberal sol kesimin uzun yıllardan beri sürdürmekte olduğu devrimci hareket karşıtı kampanya; bu süreçte kendisine avantajlı bir zemin oluşturmuştu. Devrimci hareketin çeşitli eksikliklerinin de etkisiyle devrimci hareket içinde travmalar yaşamış olan insanlar, rejimin oluşturmuş olduğu bu saflaşmada büyük bir heves ve gönüllülükle kapitalist iktidar partisi olan akp’nin amigoluğuna soyunmuşlardı.

Akp amigoları kendilerini cunta karşıtı olmakla avutuyorlardı. Oysa cuntayı en başta destekleyen kesimler dinci ve cemaatçi kesimlerdi. Bu kesimin ideolojik ve fiil öncülüğünü yapan Fettullah Gülen; 12 Eylül cuntası için “darbenin süngüsü bizi huzura kavuşturdu, Kenan Evrene laf edenin dışlarını kırarım” diyordu. Gerçekten de 12 Eylül cuntası, komünizm karşıtlığı üzerinden bir dinci ve tarikatçı yapılaşmanın oluşturulmasının önünü açmıştı. Kenan Evren, Konya konuşmalarında dinin elden gittiğini, dolayısıyla dinine ve devletine bağlı bir gençlik kuşağının yetiştirilmesinin gereğine vurgular yapmaktaydı.

Rejimin kendi iç kavgasında akp'den taraf olanlar, Kemalizm'i yanlış yorumlamaktaydılar. Onlar, akp'nin Kemalizm'e karşı mücadele yürüttüğünü sanıyorlardı. Oysa akp, Kemalizm'in tüm ilkelerini savunmaktaydı. Resmî ideoloji olan Kemalizm din karşıtı, ya da laik değildi. Burjuva iktidarı ve rejim için din de laiklik de gerekli şeylerdi. İktidarlar ihtiyaca göre bazen birini öne çıkartıyorlardı, bazen diğerini öne çıkartıyorlardı. Üstelik laiklik de, şeriat da toplumu korkutup sindirerek rejimden yana olan kesimlerden birini seçmek zorunluluğuyla baş başa bırakıyordu.

Elbette ki biz Marksistler olarak reformlara karşı değiliz. Birileri reform yaparsa ona "niye reform yapıyorsun?" diye karşı çıkmayız. Fakat akp amigolarının tarafgirliği reformlara karşı olmamakla açıklanamaz. Onlar "iyi kapitalizm", "ileri kapitalizm" arayışı içindeydiler. Bu bakış açısı onları TEKEL işçilerinin mücadelesinin yanında olmamakla, Yunanistan'da isyan eden muhalefetten yana taraf olmamakla baş başa bırakıyordu. Mevcut hükümetin tüm sahte demokrat söylemlerine karşın, hak arama mücadelesi veren, kanunlar çerçevesi içinde siyaset yapmakta olan insanlara karşı yürüttüğü baskı ve tutuklama politikalarına karşı çıkamıyorlardı.

Devrimci hareket içinde yaşamış oldukları travmalardan dolayı, hükümetten yana tavır alanlar artık E. Said, Sarter ve B. Brecht'in yapmış olduğu aydın tanımının dışına çıkıyorlardı. E. Saidler, aydın olmanın kriterini "iktidar karşıtı olmak"la açıklıyorlardı. Liberal solcular, sosyalizm ya da devrimci halk iktidarlarını hiç ayırt etmeksizin "diktatör" olarak nitelemekten geri durmazlarken, kendi yaşadıkları coğrafyadaki kapitalist devletin iktidarından yana tavır alabiliyorlardı. Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu?

Soldan çıkıp da akp amigoluğu yapanların, Kemalizm karşıtlığı deyince akıllarına rejimin temel direklerinden biri olan dinci tarikatlar dışında kimse gelmiyordu. Bir zamanlar Perinçekçi olan ve şimdilerde *Taraf* gazetesinde köşe yazar Halil Bertay gibi köşe yazarları, İbrahim Kaypakkaya'nın Kemalizm'le ilgili aldığı tavrı ve Marksist devrimci hareketin Kemalizm karşısındaki bakışında referans aldığı bu duruşu görmezden geliyordu. Onlar bu rejim içi filler çatışmasında Marksist hareketi yıpratmak için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlardı ve bu propagandaları sol'dan çıkanları etkisi altına kolaylıkla alıveriyordu.

Kemalizm'den Kopamamak

Sosyalizm için mücadele yürüten hareketlerin başından beri kendilerine ayak bağı olan Kemalizm'den tam olarak kopamamış olduğu da bir gerçekliktir. Bu durumun tarihsel ve toplumsal nedenleri vardır. Uluslaşma sürecinin başlarında tüm seçenekleri bir politika aracı olarak kullanmak isteyen Kemalizm, Sovyetler Birliği ile de bir pragmatist ilişki yürütmekteydi. Dünya dengelerindeki değişime göre tüm seçenekleri ihtimal dahilinde tutmaktan geri durmuyordu. Aynı zamanda içeride oluşmakta olan sosyalizm amaçlı hareketleri de kontrol altında tutmak ve onlara yön ve biçim vermek istiyordu. Bu amaçla kurumlar oluşturuyordu, dergiler çıkartıyordu. Hatta kendi eliyle sahte komünist partiler kurdurtuyordu. Kadro hareketi ve Yön hareketi, daha sonra oluşacak olan devrimci hareketlerin teorik ve politik dağarcığını etkisi altına almıştı.

Son süreç de Kemalizm etkisinin bazı gruplarda tamamıyla kırılmamış olduğunu göstermiş oldu. Her grup aynı düzeyde olmamakla birlikte, bu rejim içi kapışmada laikçi ve ulusçu etkilerle hareket ettiler. Tüm pozisyonlarını akp karşıtlığı üzerinden kurdular. Bu rejim içi kapışmada, akp'nin hsyk'nın yapısını değiştirmiş olmasına veya göstermelikte olsa darbecilerin yargılanması yönünde anayasa değişikliğine niye karşı oy kullanalım ki?

Rejim içi çatışmada yer alan kliklerin her iki tarafı da bu süreçte Marksist hareketi yıpratıp etkisizleştirmek istediler. Israrla devrimci hareketi laikçi ve Kemalist olarak göstermek istediler, bu yönde çok yoğun bir spekülasyon ve propaganda yürüttüler. Marksist hareket bu tehlikeyi zamanında görüp, atılan bu çamur yığınınına karşı bir kalkan oluşturamadı.

Her ne kadar Marksist hareket üçüncü bir seçenek olarak bir "güç birliği" oluşturmuş olsa da, bu oldukça zayıf kaldı. Zayıf kalmasının bir nedeni liberal sol ve ulusalcı sol'un insanları rejim içi seçeneklerden birini tercih etmeye zorlaması olmuştur.

Referandum oylamasında "hayır" diyen legal partiler, bu tavırlarını pratik ve gerçekçi rol oynamak için bunun gerekli olduğu biçiminde açıkladılar. Fiilî olarak akp'nin kaybetmesi üzerinden bir siyaset yürüttüler. Oysa akp'nin yerine gelecek olan da bundan çok farklı olmayacaktı. Belki de bundan daha tehlikeli de olabilirdi.

En geniş kitlelerin kafasında sosyalist hareketin devletçi olduğu la-ikçi olduğu yönünde bir yargı oluşmuştur. Bunun bir nedeni sistemin propagandası ise de bir nedeni de devrimci hareketin aydınlanmacılık ve ilerlemecilikten kendisini kurtaramamış olmasıdır. Aslında liberallerle ilerlemeci ve aydınlanmacıların savundukları teori sonuç itibarıyla aynı kapıya çıkmaktadır. Liberaller de, aydınlanmacılar da burjuva birey özgürlüğünü savunurlar. Üretim tekniklerinin gelişmesini ve geri konumda gördükleri halkın aydınlatılmasını esas alırlar. Bu nedenle liberaller de aydınlanmacılar da sonuç olarak anti-kapitalist ve sosyalizmden yana olamıyorlar.

Son süreçte yaşananlar bir kez daha gösterdi ki Marksist hareket kendi birliğini sağlamadan kendi gündemini oluşturamıyor. Rejimin sunduğu seçenekler devrimci hareketin tabanını etkisi altına alıp sürükleyebiliyor. Pratik bir alternatif oluşturmak için devrimci hareketin parçalı haline son verilmesinin gerekliliği bir kez daha ortaya çıktı.

Aynı zamanda devrimci hareketin teorik referanslarını yeniden ele alarak, liberal ve Kemalist, aydınlanmacı, ilerlemeci bulaşıklardan kendisini arındırması gerekmektedir. Tüm bunların gerçekleşmesi bugünden yarına olacak şeyler değildir. Ancak devrimci hareket kendisini bu etkilerden arındırmadığı müddetçe, kendi bağımsız gündemini oluşturamayacak ve her zaman gelişmelere hazırlıksız yakalanmış olacaktır.

Ekonomik, sosyal ve siyasal nedenlerle ortaya çıkan işçi ve diğer muhalefet hareketleri bile rejim içi kliklerin etkisi altına girmekten kurtarılamıyor. Bu durum en somut olarak TEKEL işçilerinin eylemlilikleri sürecinde görülmüş oldu. TEKEL işçilerinin haklı mücadelesi rejim içi kapışma yapan kliklerin kendi politikalarına payanda yapılmak istendi. Devrimci hareketin parçalı olması ve zayıf olması işçi sınıfı ve diğer halk hareketlerini rejim içi güçlerin etkisinden ya da buna çanak tutan sarı sendikaların etkisinden kurtaramadı.

Cuntalara karşı en büyük bedeli ödeyen devrimci hareket bu kaos ortamında neredeyse cunta yanlısıymiş gibi gösterildi. Devrimci hareketin darağaçlarında idam edilen kadroları bile bu rejimin klikleri tarafından bir mağduriyet malzemesi olarak kullanıldı. Bu rejimi temsil eden tüm klikler aslında 12 Eylül faşist darbesinde ve diğer katliamlarda pay sahibidirler ve rejim yanlısı kliklerin elleri kanlıdır. Cuntaya karşı mücadele eden bedel ödeyen yine devrimcilerden başkası değildi.

Bu koşullar altında rejimden ve iktidardan yana tutum alanlar, bu tutumlarına uygun olarak devrimci değeri değersizleştirmeye giriştiler. Deniz Gezmişleri bu duruşlarına alet etmeye çalıştılar. Devrimci hareketin zayıf olmasını fırsat bilip, bu güne kadar yaratılmış olan ne kadar değeri varsa ona çamur atmaya yeltendiler. Deniz Gezmişlere faşist dediler. Devrimci hareketi Ergenekoncu olarak damgalamak istediler. Bin bir türlü hile ve yalan yöntemini kullanarak devrimci hareketin toplum nezdinde edinmiş olduğu itibarını yıkmak için uğraştılar.

Bir kez daha ortaya çıkmıştır ki bizim bizden başka dostumuz yoktur. Rejimin her tarafından yolsuzluk ve çıkar ilişkileri, her türlü kirlenme akıyor. Devrimcilerin en kötü örneği bile bu sistemin rezillikleriyle asla kıyaslanamaz. Ne cuntaya karşı direnen devrimcilerin ne de bugün onların değerlerini ayakta tutmaya çalışan devrimcilerin bu kirlenmede bir payı vardır.

Marksist hareket bu sürece de merkezi kurumsal disiplinli bir **Proletarya Partisi**'nden yoksun olarak yakalandı. Marksist hareket, kendi içinde teorik ve politik netliğe kavuşup bütünleşmeden bu süreçlerde bir alternatif oluşturamayacaktır.

2 Nolu F Tipi Cezaevi-Kandıra-Kocaeli
7 Ekim 2010

Sosyal Güvenliğin Sağlanması Mümkün mü?

Emperyalist sermayenin; sanayi yatırımlarını geri kalmış ülkelere “kaydırmasının” en önemli koşulu; bu ülkelerde üretim ve dağıtım maliyetlerinin ucuz olmasıdır. Bu durum; bu ülkelerde üretimi gerçekleştiren iş gücünün “en az maliyetle” satın alınmasını ifade eder. Kaldı ki bu ülkelerde “millî” sayılabilecek sektörlerin ve dahası, küçük sermaye işletmelerinin, sermaye birikimi sağlamaları ve rekabet güçlerini artırmaları için üretim maliyetlerini düşürmeleri kapitalist pazarın zorunlu koşuldur. Bu gereksinimin karşılanacağı ekonomik girdi ise işgücüdür. Dolayısıyla emperyalizme bağımlı ülkelerde; ucuz iş gücü ihtiyacının sürekliliği, işçinin sosyal güvencesinin en az olmasının ya da olmamasının koşullarını yaratır.

Emekçilerin sorunlarına yaklaşım bu genel durumdan kopuk değildir. İş gücünün maliyetini en aza indirmeye endeksli bir ekonomik sistemde; emekçilerin payına düşen, yoksulluk ve “ölmeden yaşamayı” sağlayacak ölçüde bir ücrettir. Kapitalizmin azami kârı olağanlaştıran bir üretim tarzı olması; işçiye verilen ücretin asgari olmasının nedenidir. Kapitalist üretim tarzında; işçiye azami ücret, sermaye sahibine asgari kâr, formunda bir “paylaşım” sistemi gerçekleşemez. Kapitalizm var oldukça, emekçinin ücretinin olabildiğince (sınıflar çatışmasının sonucu oluşan güçler dengesine bağlı olarak) düşük düzeyde tutulması kaçınılmaz gerçekleşecektir.

Türkiye’de, çalışanların; “değer üreten” değil de, yaratılan “değerden” pay alanlar olarak görülmesi genel önyargıdır ve işçilerin ücret “payının”, en az olması gerektiğine ilişkin yaygın bir kanı oluşmuş durumdadır. Dolayısıyla ekonomik düzenleme içinde emekçiler, “yük” sayıldığı ve bu ön yargıyla sosyal güvenlik sorunlarına çözüm arandığı için; sosyal güvenlik sorunlarının “burjuva demokratik” anlamda dahi düzenlenmesi önünde aşılması zor, köklü, ekonomik, ideolojik, siyasî barikat kuruludur.

Kapitalizm, iktisadî ve siyasî tüm kavramların içini boşaltır ve bu eylemini, kendi ilişkilerinin ve ideolojik hegemonyasının aracı yapar. Kapitalist toplumlarda; burjuva siyasetleri ve ideologları, “sosyal” kavramının içini boşaltarak, içeriğini sınıfsal erki güçlü kılacak nitelikte yeniden biçimlediler ve bu kavramı ideolojik anlamda, olabildiğince burjuva-laştırdılar. “Sosyal devlet, sosyal güvenlik, sosyal adalet” kavramları; pratik anlamda, ezilen sınıfların, burjuvazinin egemenliğine rıza göstermesini kolaylaştırıcı toplumsal ortamın düzenlenmesini ve sömürülen sınıfların köle unsur olarak, daha üretken olmasını sağlayacak yaşam koşullarının “iyileştirilmesini” ifade etti.

Kapitalist sistem, yalnızca sınıf olarak burjuvazinin yaşamını güvence altına alır. Genel anlamda, burjuva sınıfın varlığının güvence altında olması, burjuvaların varoluşunun olanağıdır. Ancak bu olanağın var olması da, özel olarak tek tek burjuvalarında varlığının sürmesinin “güvencesi” olamaz. Tekil olarak burjuvaların dahi, özel yaşamının sürekliliğinin güvencesi olmayan bir sistemin, “Özgür köleler” olan işçilerin yaşamlarını insanca sürdürmelerini güvence altına alacağını düşünmek abestir. Varlığının idamesi için zorunlu olan koşul ve kurallara uymayan öz evladını dahi, sınıfın genel çıkarları adına “kurban etmekten” kaçınmayan bir sistemin; kölelere, kölelik eylemini sürdürebilme gücü ve olanağı dışında bir yaşam tarzı ve olanağı sunması; kendi tabiatına aykırıdır. Kapitalist üretim tarzı içerisinde, sosyal güvenlik sistemi; esas olarak, işçi sınıfının, burjuva sınıfın yaşamına tehdit unsuru olmadan, ölmeyecek kadar / sürünerek yaşamını sürdürme koşullarına sahip olmasını düzenler. Burjuva devlet hukukunun argümanı olan sosyal güvenlik yasası, işçi sınıfının kendini köleleştiren sisteme onay vermesini ve karşılığında, kölelik koşullarının sürdürülmesinin güvence altına alınmasının kurallarını koyar. Sosyal güvenlik yasası kölelik yasasının kapitalizm dilinde okunuşudur.

Kapitalist üretim ilişkilerinin egemen olduğu bir ülkede; işçi sınıfının hak elde etme mücadelesinin en “ileri” noktası burjuva demokratik bir düzenin kurulmasıdır. Burjuva demokrasininin asli olan yükümlülüğü, kapitalist sınıfın çıkarlarının güvencesi olmakla birlikte; burjuva demokratik anlamda sosyal sorunların nispi çözümü için de, öncelikle “devlet” merkezli anlayıştan; “insan”, merkezli yaklaşıma geçmeyi ilkesel anlamda kapsar. “ideolojik, siyasî zihniyet değişimi gereklidir; burjuva despotluğu yerini burjuva liberalizmine bırakmalıdır.” fikri ve eylemi;

burjuva demokrasisini, diğer burjuva devlet biçimlerinden farklı kılar. Ama o kadar. En gelişkin burjuva demokratik devletin de, işçi sınıfını köle kılan kapitalist sistemi değiştirmesinin olanaksız olması nedeniyle işçi sınıfının insanca yaşamasını güvence altına alması olanaksızdır. Burjuva hukuku; kapitalist üretim ilişkilerinin kaçınılmaz sonucu olan burjuva yaşam tarzı içerisinde yeşeren ve onun sınırları kadar “özgür” olabilen yaklaşım farklılıklarından birisinin resmileşmesi üzerine biçimlenir. Türkiye’de burjuva demokratik anlamda bir sosyal güvenlik yasasının olmaması; Türkiye cumhuriyeti devletinin kuruluşundan itibaren yapısal olarak, despotik, tepeden inmece, cuntacı kurumları ve yönetim tarzını içselleştirmesinden kaynaklanmaktadır. Bu yapısal durumun sürdürülmesi, Türkiye’nin iktisadî ve siyasî olarak emperyalizme bağımlı olmasına doğrudan bağlıdır.

Kapitalist toplumda, sosyal güvenliğe ilişkin bir yasa, emekçilerin mağduriyetinin nasıl giderileceğini değil; kapitalist sömürünün nasıl sürdürüleceğinin kurallarını koyar. Yani Sosyal Güvenlik Yasası’ndaki bir değişim, sömürü siteminin nasıl sürdürüleceğine (sömürüyü dışlamayan tercihe) ilişkin bir değişimdir.

Sosyal güvenlik yasasının, işçi sınıfını, burjuvazinin iktisadî saldırısına karşı koruduğu koskoca bir yalandır. İşçiler, ancak, sömürü sisteminin toprağa gömüldüğü bir toplumda gerçek anlamda güven içerisinde yaşayabilirler. Kapitalist sistemin kendisi, emeğini satmak zorunda bıraktığı insanların, güven içerisinde yaşama olanaklarını ve koşullarını yok eder. Sosyal güvenlik, burjuvazinin istemiyle değil; işçi sınıfının, burjuvazinin iradesini zorlama gücü oranında gerçekleşebilir

Kapitalist sistem içerisinde “haklar” için mücadele gereklidir ve her koşulda bu mücadele sürdürülmelidir. Ancak burjuva demokratik hakların elde edilmesinin, sömürüyü en aza indirmeyi sağlayamayacağı da unutulmamalıdır. Kölelik koşullarının iyileştirilmesi için mücadelenin bir adımı olan sosyal güvenlik yasasının “demokratikleşmesini”, işçi sınıfının toplumsal kurtuluşunun bir adımı gibi görmek ham hayaldir.

Ham hayal, insanın damağında “hoş” bir tat bırakır, ama gerçeği değiştirme gücü vermez.

Özel Güvenlik Ve Türkiye

Bir toplumdaki belirli üretici güçlerin üretim ilişkileri ile olan korelasyonu sonucu ortaya çıkan artık ürün ve bunun korunması, sürdürülmesi, ileriki aşamalarda pazarlanması ve geliştirilmesi amacı temelinde, bu sistemsel bütünlüğün egemenlerce belirlenen ismi olan güvenlik, iki aşamada temellendirilmiş, sistemleştirilmiş ve geliştirilerek çeşitli üretim biçimlerinin üretici güçler ile olan ilişkisi paralelinde günümüze kadar ulaşmıştır. Birincisi, üretimin, değişimin ve artı ürüne (kapitalizm koşullarında artı-değere) el koymanın güvencesi ve devamlılığı ile geliştirilmesi sürecinde ortaya çıkan iç güvenlik; ikincisi ise, bu sistemin yürütülmesine dair dıştan gelen her türlü engelleme amacına yönelik olarak geliştirilen dış güvenlidir.

Maslow'un ihtiyaçlar hiyerarşisinde de yer alan güvenliğin bahsedilen her iki biçimi de zor ögesi ile birlikte oluşmuş, gelişmiş ve sistemleştirilerek toplumların, ülkelerin sınıfsal, ekonomik, sosyal, politik, kültürel durum ve koşulları ile paralel bir seyir izlemiştir. İçte, artan sınıf ilişkileri ve sınıf mücadelesi pratiğinde devlet terörüne; dışta ise üretim ilişkileri bağlamında köleciliğe, sömürgeciliğe, emperyalizme ulaşarak koruma içgüdüsünden geliştirme içgüdüsüne sıçramalı ve sistematik bir ilerleyiş! yaşarken bunun temelini saldırganlık teşkil etmiştir. Saldırganlığın resmileşmesi kendisini devlet denilen, egemen sınıfların çıkarını kollamak, yürütmek ve geliştirmek dışında bir işlevi olmayan; fakat kendisini tüm toplumun koruyucusu, gözetleyicisi ve geliştiricisi olarak tanıtmayı ve bunu topluma benimsetmeyi, kabullendirmeyi, içselleştirmeyi başarabilen aygıtta somutlaşmakta ve ifadesini bulmaktadır. Sömürünün görece gizli olduğu, artı-değer sömürsünün, üretimin ve değişimin kapitalizm öncesi üretim biçimlerinde görüldüğü biçimiyle açık olmaması egemenlerin, günümüz koşullarında belirtirsek burjuvazinin ve yönetimin üst kademesinde yer alanların işini kolaylaştırmakta ve oluşturdukları yasama, yürütme, yargı organları ile buna meşruiyet kazandırmaktadırlar.

Asıl olarak, özel mülkiyetin ortaya çıkması ve toplumların sınıflara ayrılması ile birlikte ortaya çıkan (ilksel dönemde yaban hayvanlarından korunma, toprak istilalarına karşı oluşturulan güvenlik algısı ve refleksi de güvenlik açısından ilksellik taşımakla birlikte konumuzu oluşturan güvenlik genelinde ve özel güvenlik tekilinde farklılık arz etmektedir) ve değişik aşamalar kat ederek günümüze ulaşan güvenlik algısı ve korunma isteği ve arzusunun ortaya konulacağı alan iç güvenlik perspektifinde gelişen, geliştirilen özel güvenlik konusudur.

İç güvenliği sağlayacak temel aktör, polis adı verilen kamu tarafından istihdam edilen güvenlik görevlilerinden oluşmaktadır. Güvenliği sağlayacak insan gücünün kamu tarafından istihdam edilmesi devlet erkinin gücünden kaynaklanmaktadır. Modern dünyada devlet erkinin tanımlanması, şiddet kullanımındaki meşruluk vasfı ile ölçülmektedir. Modern dünyada güvenliğin sağlanması ve ardılı olan süreçler devletin egemenliği altında gerçekleşmektedir. Bu anlamda güvenlik devlet ve yurttaş ilişkilerini oluşturan önemli bir unsurdur. Güvenliğin sağlanması hususu yurttaş açısından bir hak mahiyetinde oluşmuştur ve ayrıca devletten beklenen hizmetler arasındadır.

Modern dönemlerle birlikte iç güvenliğin önemli bir boyutu da mekânla olan ilişkisidir. Modern dünyayla birlikte ortaya çıkan şehirleşme olgusu ve beraberinde taşıdığı sorunlar iç güvenliğin şehir sorunuyla birlikte anılmasını beraberinde getirmiştir. Polis kavramı Yunanca şehir anlamını taşımaktadır. Günümüzdeki anlamına yakın biçimiyle ise şehir (şehir devletindeki) yönetim ilişkilerinin, iç huzuru ve işleyişi düzenleyen yasaların tamamıdır. Kent ve güvenlik kavramlarının arasındaki bağ, XXI. yüzyılı tanımlayan siyasal, sosyal ve ekonomik dönüşümlerle birlikte daha da güçlenmektedir. Modern toplumun ve dünyanın tahribatını beraberinde getiren yeni süreç ve ilkeler her iki kavramda köklü dönüşümleri beraberinde getirmiştir.

Özellikle 1980 sonrası dönem küreselleşmeyle birlikte anılmaktadır. Esasen 1970'li yılların ortasından itibaren başlayan, SSCB'nin yıkılışı ile had safhaya çıkan ve günümüzde pratiğinin ülkemizde de alenen görüldüğü neoliberalizm ya da neoliberal politikalar çerçevesinde kapitalist enternasyonalin ihtiyaçları doğrultusunda şekillendirilen, belirlenen, uygulamaya konulan ve yürütülen küreselleşme ya da globalleşme yeni bir süreci başlatmıştır. Bu dönem modern devlet ve toplumun değer ve kalıplarında çeşitli değişimlere yol açmıştır. Küreselleş-

menin fiilî olarak gerçekleştiği en önemli alan mekân olmuş; mekân tek başına önemli bir kavram ve değer haline gelmiştir. Mekânın ve mekân-sallığın artan önemi kentin değer ve kullanımını değiştirmiştir. Bu durum ise kentsel alandaki ilişki ve kesimlerin farklılaşmasına yol açmıştır. Ancak yaşanan bu süreç tıpkı modern toplumda olduğu gibi çeşitli gerginlik hatlarını da beraberinde taşımaktadır. Bahsedilen dönüşüm sonuçları itibariyle toplumsal eşitsizliklerin ve çelişkilerin artmasına neden olmuştur. İktisadî aktivasyonlarda serbest piyasa ekonomisi lehine yapılan değişiklikler ile devletin koruyucu rolünün ve işlevinin küçültülmesi politikaları; sosyal adalet sorununda daha büyük çatlaklara ve yarılmalara neden olmuştur. Sınıflar arası farkların hızla artması, sınıflar arası ilişkilerde birbirinden kopma ve ayrı durma gibi sonuçlar yaratmıştır. Kentsel alanda beliren bu görünüm ise 1980 sonrasında kentte ortaya çıkan güvenlik sorunlarının ve çözümlerinin yönünü belirlemiştir.

1980 sonrası dönem kentsel alanda yaşanan mekânsal ve toplumsal kutuplaşma güvenlik nosyonu ekseninde gerçekleşmiştir. Kentsel alan, kent içinde barınanların birbirlerine değmeden ve birbirlerini tanımadan yaşadıkları bir mekâna dönüşmüştür. Bu sürecin oluşumunda tüketici tercihi gibi yaklaşımların etkisi olmakla birlikte, kentin güvensizliğini ön plana çıkaran yaklaşımlarda etkili olmuştur. Kent idealini parçalayan yaygın söylem güvenliği bir kent sorunu olarak değil, kentsel bir sorun olarak aktarmaktadır. Bununla birlikte kent içinde güvenliği tehdit eden alan ve toplumsal grupların belirlenmesi kentlilik idealiyle de çelişmektedir. Güvenlik algısında yaşanan bu değişim kent içinde çeşitli kesimlerin birbirlerini tehlikeli olarak görmelerine yol açmaktadır. Sıradan bir kentlinin, kente karşı belleğinde oluşan emniyetsizlik hali güvenlik önlemlerinin artırılması talebini yükseltmektedir. Kentte yaygınlaşan yeni güvenlik önlemlerinin meşruiyeti de bu ekseninde sağlanmaktadır. Güvenlik ve emniyetin sağlanması adına kentin çeşitli alanlarında gerçekleştirilen önlemler çeşitlenmekte ve artmaktadır. Dünya'nın birçok kentinde kameralı izleme sistemlerinden, kurşungeçirmez camlara; özel güvenlik görevlilerinden elektronik geçiş sistemlerine kadar bir dizi uygulama ve tedbir güvenlik amaçlı olarak uygulanmaktadır.

Türkiye'de Özel Güvenlik

Kentsel alanda değişen güvenlik algısına paralel olarak kentin emniyetini sağlamak üzere çeşitli yöntemler kullanılmaya başlanmıştır.

Kentsel alanda oldukça geniş bir havzada kullanılan güvenlik vasıtalarından biri de özel güvenliktir. Özel güvenlik ve koruma faaliyetleri 1990'lardan itibaren hızla büyüyen bir güvenlik aktörü olarak dikkat çekmektedir.

Küresel düzlemde güvenlik sorununun özel teşekküllere ve stratejilere devri olarak ortaya çıkan özel güvenlik olgusu Türkiye'de de Batıdaki gibi benzer şekillerde ortaya çıkmış ve gelişmiştir. İç güvenliğinin sağlanmasında silahlı bürokrasiyi temsil eden polis gücünün yanı sıra özel güvenlik görevlilerinin kullanımı 1980 sonrasında kademeli olarak artmıştır. 12 Eylül darbesi, 24 Ocak Kararlarının uygulanmasının yolunu açarken özel güvenliğin gelişiminde de tasnif edici bir nitelik taşımaktadır. Özel güvenlik faaliyetlerine ilişkin ilk yasa 1981 yılında yürürlüğe sokulmuştur. Ancak Türkiye'deki özel güvenliğin tarihsel gelişimi açısından asıl kırılma noktası 1990'lı yıllardır. Bu yıllarla birlikte özel güvenliğe olan ilgi hızla artmıştır. Ancak fiilî olarak piyasada bulunan ilişki ve aktörler karşısında mevcut yasalar yetersiz kalmıştır. Bu duruma binaen sektörün düzenlenmesi yolunda ikinci yasama faaliyeti 2004 yılında gerçekleştirilmiştir. Çıkarılan bu yasayla birlikte özel güvenlik hizmet sektörü kategorisinde değerlendirilebilecek bir faaliyet haline gelmiştir.

Türkiye'de özel güvenlik fikri 1966'dan bu yana vardır. Bu dönemde henüz bir yasal bir düzenleme olmamasına karşın yönetmeliklerle önemli yerlerin hususi olarak korunması gerektiği belirtilmiştir. Olgu ilk defa 31 Ocak 1966 tarihinde, Milli Güvenlik Kurulu'nda görüşülmüş, MGK'nın 97 sayılı kararı ile barajların güvenliği bağlamında Türkiye gündemine girmiştir. Bu yıllarda Türk hukuk mevzuatında, kamuya ait olmayan, özel hukuk kişilerine ait bir kolluk kuvveti hükümleri taşımamış olsa da mevzuatta özel kolluk deyimi çeşitli şekillerde yer almıştır. Kıta Avrupa'sının 1960'larda tanımaya başladığı bu yeni olgu, Türkiye'de 1980'li yıllardan itibaren, yasal statüsünü kazanabilmiştir. Özel koruma ve güvenlik önlemlerinin fiili olarak uygulanır olması 1970'lerin ortalarından itibaren gerçekleşmiştir. 1970'lerin ortalarından itibaren Türkiye'de keskinleşen politik eylemlerin etkisiyle önceleri bankalarda jandarmaların görevlendirilmesi söz konusu olmuş; ancak polisin ve jandarmanın yetersiz görülmesi sonucu kimi yerlerin spesifik olarak korunması söz konusu olmuştur. Böylelikle stratejik yerlerin ve çeşitli kurumlarının korunmasında özel güvenliğe başvurulması ve istihdamı gündeme gelmiştir. Fiilî olarak uygulanan bu korunma yöntemi bu yıl-

larda ticari bir yapılanmayı ve gayreti içinde barındırmamaktadır. Kimi yasallaştırma çabalarına karşı da özel güvenlik sisteminin yasal bir meşruiyete kavuşması 12 Eylül 1980 darbesinden sonra gerçekleşmiştir. 22.07.1981'de genel kolluğa yardımcı olma misyonu ve onun denetimi altında güvenlik hizmetleri ilk kez yasal olarak özel birimlere devredilmiştir.

1981 yılında yapılan düzenlemeyle birlikte kent içindeki bazı kuruluşlar ve bu arada özellikle bankalar, alışveriş merkezleri ve büyük fabrikalara kendilerine özgü güvenlik personeli bulundurabilmelerine olanak sağlayan düzenlemeleri gerçekleştirmişlerdir. Bu adım ise özel mülkiyetin, malın ya da meskenin kişilerin kurdukları çeşitli akitler bağlamında şahsi istekler uyarınca korunabilmesinin yolunu açmıştır. Özel güvenlik sektörünün Türkiye'deki büyümesi ise 1990'larla birlikte gerçekleşmiştir. Dünya'nın farklı ülkelerinde olduğu gibi Türkiye'de de özel güvenlik XX. yüzyılın son on yılında hızlı bir büyüme içine girmiştir.

Özel güvenliğe olan ilginin artması şehirlerde yaşanan değişimle alakalıdır. Belediyelerin oluşturduğu raylı sistemlerin gelişmesi, büyük ticaret ve iş merkezlerinin açılması, işletmelerde ve sınai faaliyetlerde devasa büyüklükteki yerlerin kurulması, alışveriş ve eğlence merkezlerinin çoğalması, toplantı, konser ve spor karşılaşmalarında duyulan güvenlik ihtiyacı özel güvenlik hizmetlerine olan talebi arttırmıştır. Türkiye'de yaşanan dönüşümün zorlayıcı gücü mal ve hizmet dolaşımına da yanan ekonomi ile uluslararası sermayenin istekleridir.

1990'lı yıllarda bu anlamda, kentlerin gerçekleştirilen yatırımlar sonucu dönüştüğü ve yeniden şekillendiği dönemdir. Özel güvenlik sektörünün Türkiye çapındaki yayılımı düşünüldüğünde, sektöre olan talebin kentsel alandaki egemen aktörlerin ihtiyaçları doğrultusunda gerçekleştiği fark edilecektir. Buna göre 2005 yılı Temmuz ayı verilerine göre; Türkiye'deki özel güvenlik piyasasının 2/3'ü üç büyük kentte hizmet vermektedir, yine toplam istihdamın 2/3'ü de bu üç şehirde bulunmaktadır. Bu veriler doğrultusunda Türkiye'de özel güvenlik sektörünün değerlendirilmesinde mekânsal değişimin ve unsurların önemsenmesi gerektiği iddia edilebilir.

Suçta ve suçun engellenmesine ilişkin korunma ihtiyaçlarının şirket ya da organizasyonlarca gündeme gelmesi ise küreselleşme olgusunun gündeme getirdiği belirsizlik ve güvensizlik sorunlarıyla birlikte olmuştur. Tehdit ve tehlike durumlarının yapısal olarak değişmesi özel

olanın korunmasına ilişkin artan ilginin sebebi olarak telakki edilmektedir. Suçun ve tehdidin gündelik düzeyde karşılaşılabılır olması ve belirsizliği iç güvenlik sorununda şirket ve kurumların öznel güvenlik tedbiri gibi önlemlere başvurmasına yol açmıştır. Toplumda hissedilen genel güvensizlik duygusunun artması ve mala karşı işlenen suçlardaki artışlar özel güvenliğin yapılanma gerekçeleri arasında gösterilmektedir. Yani asayişin sorunsuz olduğu durumlarda dahi sürekli korunma ve kontrol altında olma isteği, özel olanın olası risklere karşı korunması talebi özel güvenliğin yaygınlaşmasını sağlamıştır.

Türkiye’de özel güvenlik alanında çalışan 900’e yakın şirket, 200 bin ile 300 bin arasında da özel güvenlik görevlisi olduğu tahmin edilmektedir. Bu rakamlar başka birçok ülkede olduğu gibi Türkiye’de bulunan polis sayısının üzerindedir. Bu yönüyle Türkiye’de bulunan toplam kolluk güçleri arasındaki bu fark aktüel boyutuyla dikkat çekmektedir. Bu durum çeşitli haberlerde ve yorumlarda özel güvenlik ordusu tarzında ibarelerin kullanılmasına yol açmıştır. 2004 yılında yapılan yasal düzenlemeyle özel güvenlik elemanlarının birçok yerde faaliyet gösterebilmesi sağlanmıştır. Özel güvenlik hizmetinin verildiği bazı alanlar şunlardır: fabrikalar ve şirket binaları, alışveriş ve iş merkezleri, özel eğitim kurumları ve üniversiteler, oteller, sanayi bölgeleri, hastaneler, otobüs terminalleri, kuyumcular, döviz büroları, bankalar, turistik tesisler, site ve yerleşim meskenleri, konserler, spor müsabakaları, cenaze törenleri, özel toplantı ve etkinlikler, limanlar, raylı sistemler, köprüler ve barajlar, havalimanları, depolama ve sevk yerleri, tarihi eserler, ören yerleri, sit alanları, açık ve kapalı müzeler.

Sonuç

1980 sonrası dönemde kentsel alanda, mekâna dair, yaşanan farklılaşma sonuçları itibariyle mekânsal ve toplumsal kopmayı güçlendirmiştir. Kent içinde barınanların birbirlerine tanık olmadan ve birbirleriyle ilişkiler kurmadan sürdürdükleri yaşam alanları kentte çeşitli adaların ve havzaların oluşmasına yol açmıştır. Bu dönemde devletin sosyal yönünü ve niteliğini zayıflatan, serbest piyasa ve rekabet ilkelerinin hegemonyasını kuran uygulamalara geçilmesi ise kent içindeki dezavantajlı grupların yaşamsal konumlarını daha da geriye çekmiştir.

Kentte ortaya çıkan bu gerginlik hatları ve çelişkiler ise kente karşı olan güvensizlik duygusunun artmasına yol açmıştır. Kent ideali çerçe-

vesinde bir arada ve ortak yaşama kültürünü önemseyen yaklaşım ve algıların yerine toplumsal grupların birbirleriyle olan irtibatlarının tamamen kesildiği bir algı yaygınlaşmaya başlamıştır. Birbirine dokunmayan, birbirleri arasında herhangi bir bağın olmadığı yaşamlar kentsel alanda yaratılmaktadır. Güvensizlik, endişe ve korku gibi hislerin ve betimlerin sonucu olarak, kentsel alanın büyük bir kesimi çeşitli biçimlerle koruma ve gözetim altına alınmıştır. Kenti ur gibi saran güvenlik önlem ve tedbirleri içiçe geçen çemberler gibidir. Kentiçi alanda korunaklı meskenlerin sayısı gün geçtikçe artmakta ve büyükten küçüğe doğru çeşitli düzlemlerde bu uygulamalar yaygınlaşmaktadır. Bu yönüyle kent bir kaleyi andırmaktadır. Kalenin etrafı surlarla çevrilidir ve silahlı görevliler ya da koruma muhafızları bu kalenin koruyuculuğunu üstlenmektedir. Dünya kentlerinin birçoğunda kamusal alanların özelleştirilmesi, elektroniğin kullanımının birçok mekânda gözetim amacıyla artması, polis sayısının artırılması, kentli bilgilerinin veri kayıtlarının tutulması gibi işlem ve uygulamalar kentte ayrışmaların artmasına neden olmaktadır.

Güvenlik ve özel güvenlik, özellikle mekânsal anlamıyla kentlerde, devletin küçülmesi ve liberalleşmesi görüntüsü altında sunulan özelleştirmelerin sonuçlarının orta ve uzun vadede oluşturacağı tepkiler ve keskinleşen sınıf farklılığı ve çatışması paralelinde gelişecek her türlü sınıfsal, örgütsel hak arama, başkaldırı ve isyan potansiyelini bastırmak adına oluşturulmuş bir düzendir. Polis devleti, devletin polisi diyalektiğini toplumun işsiz kesimlerine yayararak sınıf savaşımını bölmenin de bir yöntemini şekillendirmektedir. Toplumun yoksul kesimlerini, işçi sınıfını birbirine düşmanlaştırmamanın ulusal, dinsel, mezhepsel, kültürel, ideolojik farklılıkların proletaryayı ayrıştıramadığı noktada da sistemin işlevini görececek bir araçtır. Sistemi meşrulaştırma, kabullendirme ve içselleştirmede kendisini toplumsal bir özne ve birey olarak ifade edememiş nesnelere toplumun güvenliğini sağlama gibi kutsal!? bir görev vererek, hiçbir şey olamamış; ama konumunun getirisiyle kendisini toplumun üstünde, değilse onun için çalışan sözde değil, özde vatandaş! olmayı becerebilen, gerektiğinde “devlet için kurşun atarak” ve veya “yiyerek kahraman!?” olarak gören kapıcı, bekçi yaratmak ve türetmektir.

Bunu modernleşme ve ilerleme olarak atfeden batıcılar, ABci, ABDci, vs.'ciler, liberalizmi, sömürüyü, özel mülkiyeti, kapitalizmi, hatta emperyalizmi kutsayanlar asıl güvenliğin eşitlik, özgürlük, toplumsal

mülkiyet, sınıfsız-sömürsüz bir toplumda olacağını söyleyenlere karşı aşırı bir güvenlik tedbiri almayı modernleşme adına asla arka plana bırakmamaktadırlar!

Türkiye’de özel güvenlik şirketi sahiplerinin asker ve polis kökenli olmaları tesadüfi değil; bir egemen sınıf politikasının gereğidir. Değişen ve gelişen koşullara uymak ve bekçiliğini yapanları buna uydurmak gereği ve pratiğini en iyi biçimde sergilemektedirler ve özel güvenlik de bunun tezahüründen başka bir anlam ifade etmemektedir. Komutanlarına saygı ve şefkatle bağlı paramiliter faşizan güçlerin üniformalı, resmî, meşru halinin altyapısının oluşturulması, zemininin yaratılması halidir özel güvenlik. Kontrgerilla geleneğinden gelen şahısların bu önemli vatan görevine!? sarılmaları, devletin adamlarının emekli olmadığının, ömür boyu devlete hizmette kusur etmediklerinin de göstergesidir. Bekçiliğini yaptıkları sistem adına normal şartlarda çalıştığı yerin, sorumlu olduğu alanın korumalığını yapanlara, şartlar değişince nasıl hareket ettirecekleri aşık bir güzergahta yol aldırılacaklarına kuşku yoktur. Bir sektör, bir rant kapısı ve kirli işleri gizleme işlevi de gören özel güvenlik şirketlerinin asıl görevi ilerleyen süreçte sınıf çatışmasının antagonizmaya dönüştüğü anlarda ve alanlarda ortaya çıkacaktır.

Hiçbir şey görüldüğü gibi değildir; olay ve olgularda belirleyici olan nasıl bakıldığı değil, nereden bakıldığıdır: sınıfsal bir bakış açısıyla özel güvenliğin amacı sistemin dillendirdiği gibi, devletin maddî yükünü ve devletin kolluk kuvvetlerinin yükünü hafifletmek, rekabet ortamı yaratmak, halkla ilişkileri geliştiren güvenlikçiler yaratmak mı?, yoksa geleceğin sınıf savaşımına şimdiden kendilerince haklı sınıfsal gerekçelerle engel olma, bastırma, bölme, yok etme projesi mi? Devlet denilen, tarihin en kanlı, en örgütlü, en kurumlaşmış terör örgütünün ve T.C. devletinin sicili incelendiğinde fazla söze gerek kalmamaktadır!

Sorun, egemenlerin ne yaptığı değil sömürülenlerin-ezilenlerin ve bundan kurtulmak isteyenlerin ne yaptığı ve ne yapacağıdır! Gelecek dönemin sınıf savaşımında özne olması beklenen güvencesizler hareketi ile birlikte özel güvenlik alanı da ***İşçi Sınıfının Sendikal Ve Siyasal Birliğini sağlama temelinde örgütlenmelidir.*** Aslında kendisi de bir güvencesiz olma potansiyeline sahip özel güvenlik çalışanı sınıfın safına çekilmeli ortak mücadele dinamiklerinin yaratılması için ortam hazırlanmalıdır. Sınıfını bilmeyen herkes gibi, eline güç, beline jop, silah verilen birileri elbette ki bekçiliğini yaptıkları şeyi koruma güdüsüyle ha-

reket ederler; ama sınıfsal bilince sahip olan bir proleter, proletaryanın iktidarı için savaşımdan çekinmez. Önemli olan ona bilinci taşımak ve içselleştirmesini sağlamaktır. Gün gelir o coplar gerektiği yöne de döner. Yeter ki Komünistler, Devrimciler ve İşçiler bir mücadele ağı örmeye başlasınlar gerisi gelir. 1970 yılındaki proletaryanın ülkemizdeki önemli tarihi ataklarından biri olan 15/16 Haziran Direnişisi döneminde tekeli-militarist-polis devleti burjuvazinin havaalanlarında güvenli ülkelere (anavatanlarına) kaçmalarına neden olan proletaryayı engellememiştir. Bugün aynı süreç işlediğinde çok güvendikleri sistem koruyucular ve özel güvenlik de dâhil hiçbir güç, burjuvazinin ülkeden kaçışını ve proletaryanın iktidara uzanışını engelleyemez. Görünen o ki, önmüzdeki dönemdeki görevlerden en önemlisi proletaryanın birliğini sağlamak ve iktidara yükselişinin adımlarını atmaktır. Görev beklemez!

Kaynak: Esra Kaya, *Şehircilik Hareketi*,...

Politikada Köksüzlük

Sovyetlerin dağılmasının bir sonucu olarak ölkemizde ve benzerlerinde birçok insanın da Kâbesi yıkılmış oldu. Bu Kâbesi yıkılmış olmak durumu tarif edilemez, çok zor, sıkıntılı bir durumdur. Belki biraz sokağa terk edilmişlik durumuna benzetilebilir.

Hele ki; tarihsel-sosyal süreç, olay, olgu ile ne, neden, niçin ilişkisini yani diyalektiğini kuramayan ve anlayamayanlar için...

Böyle bir durumda bilinç ve inanç, aidiyet duygusu, sorumluluk bilinci zayıf buna rağmen kişisel egoları ağır basanlar savrulup, kopup giderler. Gittiler de...

Gidenler çoğunlukla ideolojik, politik ve örgütsel açılardan köksüz kimlik ve kişiliklere sahiptiler. Sınıfsal aidiyetleri küçük ve orta burjuva katmanlardan oluşuyordu. Bir bakıma ait oldukları sınıfsal katmanın gereklerini yerine getirmiş oluyorlardı. Bu türden sınıf ve katmanlardan gelip de proleter devrimci potada eski kirli elbiselerini atan ve de yeni bir halitaya-kalıba dökülmeyi hazmeden insanlarımız ise çok azınlıktaydı.

Gidenler, kaybettikleri zamanı, olanak ve bulanakları telafi edebilmek için 7/24 çalışmaya, hizmete koyuldular. İçlerinden en parlak zekalılara, en fırsatçılara, en amade olanlara allah "yürü ya kulum" dedi. Onlar da uygun adımlarla yürüdüler.

Bir kısım insanımız da akıl-ruh-beden sağlıklarının yanında ideolojik-politik sağlıklarını da yitirip gittiler... Bir dönemin genç kuşaklarının böylesine savrulmasıyla tarifi imkânsız travmalar yaşandı. Daha tam olarak söylenecekse; dram ve trajediler yaşandı... Bir bakıma hâlâ da yaşanmakta...

Zor da olsa ilk travmayı atlatıp, inanç ve bilincini halen sürdürmeye çalışanlar ise; "Ne oldu? Neden oldu? Nerede yanlış yapıldı? Kim yaptı? İdeoloji mi, teori mi, örgüt modeli mi yanlıştı? Kabahat yoksa şeflerde miydi?" türünden arayışlarına girdiler. "Şaşkın ördek kıcıncıdan suya dalar." halk özdeyişi tam da böyleleri için söylenmiş olsa gerek.

Kimileri siyasal-soysal devrimlerini gerçekleştiren ülkelerin ideolojik-teorik-örgütsel deneyimlerini araştırmaya yöneldiler. Sosyalizmin yüzelli yıllık tarihini incelemeye koyuldular. Sınırlı bilgileriyle yüz yıllık sınıf mücadelesi tarih ve devrimci geleneklerimizin günümüze nasıl bir ışık tuttuğunu incelemeyi ise bir türlü akıl edemediler. Orijinal sınıf ilişki ve çelişkilerimizle emekçi halklarımızın tarihini, coğrafyasını, dilini, dini, inanç sistemlerini, ilerici kültür ve geleneklerini, masallarını, mitolojilerini bilmiyorlardı. Şefleri bunları öğretmemişti onlara. Bu bir yana incelemeyi, araştırmayı ve kendi yerli sentezimizi bu temelde üretmeyi de akıl edemediler. Edebilirler miydi? Edemezlerdi. Çünkü bu temeldeki devrimci geleneklerimizi yeni kuşaklara ne “en eskiler” ne de “yeniler” bir türlü taşıyamamıştı(k). Onları çeşitli fikir bataklıklarından kurtaracak kurum ve kuruluşları ne üretebilmiştik ne de deneyimlerimizi süreklilik içinde onlara taşıyabilmiştik.

Bilim ve akıldışı, eklektik, pragmatik, alıntı mantığı ile devrim ithalat-ihracat işlerini sistemleştirmeye çalışan mevcut örgütlerin göreneklerini birer gelenek yerine koydukları için böylesine arayışların içinden bir türlü çıkamadılar. Kendilerine bu arayışlarında yol ve erkan gösterecek Devrimci ve Marksist Sol Kadrolarla bir türlü tanışamamışlardı. Küçükburjuva öğrenci gençliği arabanın önüne koşan örgütsel anlayışlar yerine henüz **Proletarya** diye söze başlanması gerektiğini öğrenemediler. Bizlerden önce mücadelenin ateşinden gelen ve tutulacak **Ana Halka**'yı gösteren ve tüm altüst oluş süreçlerinde **PARTİ** diye söze başlayan ve bu tarihsel-sınıfsal olguyu işaretleyen ve gündemde sıcak tutan Kadroları dinlemediler. Dinleyebilirler miydi? Dinleyemezlerdi. Çünkü “Akacak kan damarda durmaz”dı. Memlekete bilinçle taşınan ve doğruluğu, içeriği, niteliği tartışmalı, hangi amaçla tercüme edilip sistemli biçimde dağıtımı yapıldığı meçhul yayın faaliyetleri Marksizm-Leninizm yerine konulmuştu!?

Genç kuşaklar, Devrimci tarih ve geleneğimizin dışına düşmüş, bilimselliği çok su kaldırır eserleri okumaya yöneldiler. Bulabildikleri kadıyla ne kadar yayın varsa didik didik ettiler. Stalin, Troçki, Mao, Enver Hoca, Che Guevera, Ho Şi Min, Le Duan, Giap, N. Havetme, vb. önderler ne demişti? Parti, Partileşme Sorunu, Devlet, Devrim, “Millî Mesele” ile “Milliyetler Meselesi”ne ve Sosyalist Kuruculuk gibi hayati konulara nasıl yaklaşmışlardı? Hangi tarihsel koşullarda, hangi sosyo-ekonomik formasyonlarda, hangi kadrolarla, hangi sınıfsal ittifaklarla,

hangi strateji ve taktikleri kullanmışlardı? **Birlik** sorununa nasıl çözüm yöntemleri geliştirmişlerdi? Hangi ideolojik-politik-örgütsel araçları harekete geçirmiş ve nasıl siyasal-sosyal devrimlere uzanmışlardı? Bir yandan hâkim gerici sınıfların Devrimci ve Marksist Sol Kadrolara uyguladığı baskı ve devlet terörü, diğer yandan Bilimsel Sosyalizm-Komünizm düşmanı anti-marksistler, troçkistler, anarşistler, dönemler, dönemler bu süreçlerde öne çıkmış ya da çıkarılmıştı...

Hem bu durum tam da 12 Eylül faşizmi döneminden çıkış, daha doğrusu hâkim gerici sınıfların demokrasıcılık oyunundaki perdesinin azıcık aralanışında; yeniden konuşma, görüşme, tartışma, arayış döneminde yaşanmışsa neler olurdu neler. Oldu da zaten...

Arayan aradığını da “mevlasını” da buluyordu; (uluslarötesi tekeller sermaye ideologlarının komünizm düşmanı tezlerinin uzantısında) nedenini, niçinini, suçu, suçluyu buldu ve ilan etti: SSCB ve Sosyalist Sistem deneyimini Marksist açıdan incelemek ve bu süreçten geleceği kazanmak için çok yönlü sonuçlar ve dersler çıkarmak yerine konuyu ve sorunları ucuza kapatmayı denediler: “Stalin ve katliamları, Kruşçev ve Brejnev revizyonizmi, bürokratların iktidarı ele geçirmiş olmaları ve ihanetleri, zulüm, yokluklar, yoksunluklar ve yolsuzluklar son olarak da Gorbaçov’un ihaneti...” diyerek işin içinden çıkmayı denediler. Sosyalist kuruculuk deneyimlerini sözüm ona eleştirmeye -mahkûm etmeye- yeltenenler kendi suçlarından ve ihanetlerinden ise hiç bahsetmiyorlardı. Sosyalist Sistem’in çözümlüşünden yalnızca SBKP MYK sorumluydu. Kendileri ise süzme baldı!?

Ekim Devrimi ve sosyalist kuruculuktaki deneyimlerde önemli hatalar ve yanlışlıklar yapılmıştı. Bilimsel öğretilerden kopmalar, kapitalizm ile savaşmak yerine “Barış içinde birarada yaşama” gibi “tezler” ileri sürülmüştü. Devrimci ve Marksist cenahımızda anti-Sovyetizme ve anti-Stalinizme düşmeden yapılması gereken tahlillere ihtiyaç duyulurken emperyalist-kapitalizmin projesi gündemleştirilmek istendi.

Komünizm düşmanı Batı’lı ideologlar Stalin ile Hitler’i aynı kefeye koydu ya, bu memleketteki devrimci, solcu, sosyalist, komünist geçinenler durur mu? Onlar da bu gerici koroya katılmakta bir sakınca görmemişti!.. Köksüzdüler çünkü.

Bir kesim ise bir süreliğine Arnavutluk ve Çin’de geliştirilen SSCB deneyimine ilişkin “eleştirilerle” kendini avutmaya çalıştı. Sovyetler Bir-

liği yanlıları karşısında kendiliğinden kurduğu örgütlerin ideolojik-teorik cephaneliğini satarak idare-i maslahatçılık yaptı. Sonra ne oldu? Arnavutluk bir gecede gitti, Çin, Komünist Enternasyonal'in renklerinden oluşan bayrağına sermaye sınıfını temsilen bir yıldız daha ilave etti!.. Bir yandan Komünist Enternasyonal'in renkleri, diğer yandan Çin Komünist Partisi isim ve sıfatlarını kullanarak kapitalist serbest-piyasaya yöneldi.

Bilimsel Sosyalizm-Komünizm'in ideolojik-teorik-politik-örgütsel kaynağından esinlenmeyen "sol" örgütler dünyadaki olup bitenleri bir türlü yerli yerine oturtarak politika üretmiyor. Üretebilirler miydi? Üretemezlerdi. Çünkü bu onların çapını çok aşyordu.

Kolektifimiz Çalışanları olarak sıkça bilince taşımaya özen gösterdiğimiz; "*Marksizmin yorumu ve pratikte yeniden üretimi*" diye nefes tüketelim derken "yeni" keşif ve gözetlemeler peydahlanıverdi. Al sana bir furya daha. "Sol Cenahımız"da giderek yeni ayrılıklar, bölünmeler başladı: 20 parçalı mısınız? Yetmez. 60 olun!... "Ayrışmak, Proletaryadan yana yeniden buluşup bütünleşmek mi dediniz?" Yahut "Komünistlerin Birliği'nden mi dem vuruyorsunuz?" Geç beyim geç. Eski çamlar bardak oldu!.. Tarihin sonu!.. Proletaryaya elveda!.. Komünizm öldü!..

Oysa sınıf mücadelesinde yıllarca süren kanlı bir faşizm dönemi ile hesaplaşmak önümüzde duruyor. Ama o zor iş. Hâkim gerici sınıflarla hesaplaşma örgütlü yapılır. Örgüt dedikse "Kuş Kanarya demedik." **PARTİ** dedik. Küçükburjuva "sol"ların diliyle konuşmak ise çok kolay. Dilin kemiği de yok zaten...

Tarihsel, sosyal, kültürel, sınıfsal kökleri tartışmalı "sol" akımların ne devrimci yasallığı ne de sosyal meşruiyeti söz konusuydu.

Politikadaki köksüzlük sürüp gidiyordu.

Bayanlar baylar yaratılan bu durumda kafalarınızı iyice dumura uğratmak için sizlere kimi olanaklar-bulanaklar sunmak lâzım. Bazı kanallar açmak lâzım.

Allahtan belânızı mı bekleyeceksiniz? Örneğin medya; alın size *Yeni Yüzyıl*, *Yeni Binyıl*, *Radikal* yetmezse *Taraf*. "Yetmez mi diye buyurdunuz?" Hele şimdilik bir idare ediverin, gün doğmadan neler doğar. Allah büyüktür. Sizleri Avrupalara, Amerikalara göndeririz. "Birikim" dersiniz. Biriktirir biriktirir sonra da harcarsınız!.. Oralarda tetkiklerde bulunursunuz. Yeni Dünya Düzenini, Küreselleşmeyi, Neoliberalizmi,

Serbest-pazarın-piyasanın, Sivil toplumun ne demek olduğunu iyice öğrenirsiniz.

“Yetmez mi, peki ya örgüt? İdeoloji ne olacak mı dediniz?” Ondan kolay ne var. Alın size yüzlerce sivil toplum örgütleri. Sivil toplum, birey olma, feminizm, cinsel tercih, çevrecilik, hayvan hakları, 2. cumhuriyet! Seç, beğen, paşa gönlüne uygun geleni al!..

“Sakin Sınıf ve Sınıf Mücadelesi demeyin! Zinhar **PARTİ** diye söze başlamayın! Proletarya-Burjuvazi ya da Emek-Sermaye çelişkisi demeyin! Kürt Sorunu'na burnunuzu sokmayın! Size sunulan çerçevenin içinde ne isterseniz yapın! Devletimize-sistemimize-düzenimize-rejimimize çomak sokmaya kalkmayın! Akıllı olun, iyi şeyler yaparsanız bakın fonlarımız da var...”

“İdeolojik-teorik susuzluğunuz için ise alın Batı'da ne varsa hepsi emrinize amade, isteyin yeter... Tercüman civanlar emrinizdedir...”

“Bu arada kendinize iyi bakın, beslenin, semirin, zaman ayırın, birey olun, gezin, görün, dünya nimetlerinden yararlanın, memleketin bütün meyhaneleri sizindir!...”

Bugünlerde “Referandum” sürecinde bir türlü ayrışıp buluşup bütünleşemeyen, hâkim gerici sınıflar karşısında politika üretemeyen “Sol Cenahımız”da estirilen koz kavuran fırtınasında olup bitenleri bir nebze daha iyi anlamak ve yorumlayabilmek amacı ile tüm bunları sıraladık... Haklı gerekçelerimizle polemiklerimize birazcık mizah ve hiciv katmayı düşündük.



Küçükburjuva ideolojisinin en önemli karakteri inançsızlığıdır. Kaypaklığının ideolojik-sınıfsal nedenleri vardır. Bu memlekette küçükburjuva solculuğunun bir maddî zemini de vardır. Jöntürklerden Genç Osmanlılara, İttihat Terakkiden “Kuruluş”un kadrolarına ve giderek günümüze uzanır bu gelenek...

Küçükburjuvazi aslında işçi sınıfına hiç inanmaz ve hatta onu küçümser. İşçi sınıfına âdetâ kullanacağı birer “Lejyon askeri” mantığı ile bakar. Tüm küçükburjuva karakterli sol akımlar “halk” veya “halkçı” diye söze başlamayı sever, halk dalkavukluğu yapar. İşçi sınıfının ideolojik, politik öncülüğünü, onun iktidar mücadelesinin temel unsuru olduğunu inkâra dayanır.

Küçükburjuvazi 12 Mart 1971 öncesi “halk dalkavukluğunu,” 12 Eylül 1980’lerde Batılı burjuva feminizmini keşfedip “kadın dalkavukluğunu,” Kürdistan İşçi Partisi’nin yaptığı atılımdan sonra ise “Kürt dalkavukluğunu” keşfedecekti!?. Daha gerilere gidilecekse 15/16 Haziran Direnişi döneminde de “işçi dalkavukluğunu” keşfetmişti!?. “Neden mi diyeceksiniz?” Çünkü köksüzdüler.

Küçükburjuva solculuğu; inançsızlık, kararsızlık, yalpalama sonunda komploculuğu, cunta-darbeciliği, bireysel şiddet yöntemlerini seçmeye başladı. Devleti tanıyamadı. Devrimi lafza indirgedi. **İSP**’nin merkezi kurumsal disiplinine bağlı **Kızıl Ordu** yerine çatapat eylemlerini ikame etmeyi denerdi. Ordusuz parti, partisiz program, programsız parti, sınıfsız sendika, sınıfsız parti, sınıfsız bilim-edebiyat-sanat-estetik tekerlemelerine yöneldi. “Öncü parti, önder parti, kitesini arayan parti” diye inciler dizmeye başladı. “Silahlı propaganda, kırlardan kentleri ele geçirme, ezilenler” türünden fiyakalı laflar etti. Sınıf dışı katmanları Modern Proletaryanın yerine koyma gibi avantüryelerle tarz-ı siyaset yapmaya yeltendi. Lafta çok keskin, eylemde kaçak ve aculluğu yeğledi...

Bu nedenle gelişmiş kapitalist ülkelerde küçükburjuva solculuğunun troçkizm, anarşizm, campus maoculuğu asla hor görülmez. Aksine korunur. Devrimcilik adına bireysel şiddet eylemlerine başvurduğunda tekelci sermayenin birer şımarık çocuğu gibi kabul edilir ve sistem onlara komünistler gibi davranmaz. Bilinir ki bir dönem bu türden bilim ve akıl dışı (Marksizm-Leninizm dışı) akımlara bulaşanlar dahi kısa zamanda hidayete erecek, mekteplerini bitirecek ve sisteme hizmet sunacaklardır. Bush döneminin yıldızları neoconların eski troçkistler olduklarını hatırlamakta yarar var.

Şu günlerde Fransa’da devam eden eylemlere katılan öğrenci gençlik “*biz emekçilerin askerleriyiz*” diye slogan atıyormuş. Dileriz **Gençliğin Yolu İşçi Sınıfının Yoludur** çizgisine girmişlerdir.



“Referandum” süreci galiba birçok bakımdan turnusol kağıdı işlevi de gördü. Sol içi tartışma ve saflaşmalara değinmiştik. Bu durumun yeni tezahürlerini ise ibretle izliyoruz. Köprüleri atıklarını, kılıçlarını çekeceklerini beyan edenlerin, geçici ittifaklar kuranların ne yapacaklarını, nasıl, kimlerle yapacaklarını aslında seziyoruz, biliyoruz, ancak belki daha fazlasını hep birlikte yaşayarak göreceğiz.

Bu arada farkında mısınız sistemin asıl aktörleri meşruiyetlerini tartışıyorlar. Hem de nasıl tartışma!.. Bir zaman önce bunları söyleyenin başına neler gelirdi neler. Güncel tartışmalarda eksik olan nedir? Sağlı “sol”lu burjuva politikalarını ve bu arada küçükburjuva solculuğunu açığa vuracak, aralarına kama sokacak, işçi sınıfının siyasal ve sendikal birliğini gerçekleştirecek olan **PARTİ** eksikliği. *Dergi*’mizin eski sayılarında sıkça “Hangi Hukuk?” dedik. Sistemin (kapitalist anarşinin) ideolojik-sınıfsal karakterini, mantığını, işleyiş kurallarını sıkça dile getirdik. Tekelci sermaye diktatörlüğünde hukuk, insan hakları, barış, demokrasi asla olmaz. “Hukukun Üstünlüğü” diye söze başlayanlar yalnızca tekelci sermaye diktatörlüğünün baskı, tehdit, artı-değer sömürüsü, inkarimha-asimilasyon, savaş, yoksulluk, yoksunluk demek olduğunun üstünü örtmektedir.

Kapitalizm eşitsiz, adaletsiz, özgürlüksüz ve ahlaksız bir sistemdir. Kapitalizmin meşruluğunu ve bazı iyileştirmelerle değişime uğrayacağını iddia eden ve savunan bir “sol”un Sosyalizm-Komünizm ile bir ilişkisi yoktur.

İsmail Arguvanlı

“Sol Cenahta” Seçim Ve Geçim Uvertürleri

-Polemik-

Siyasal-sosyal altüst oluşlarda her siyasî akımın yeniden bir kabuk değiştirmesi diyalektiğe uygundur. Yaşadığımız coğrafyadaki sınıf mücadelesinde hem burjuvazi hem de sosyal muhalefet dinamiklerini temsil eden örgütler yeni arayış ve yönelişlere girmiştir. Burjuvazi ideolojik-sınıfsal çıkarlarını daha da pekiştirmek için “Referandum” oyununu devreye soktu. Buradan edindiği avantajlarıyla 2011 milletvekili seçimlerinde deneyeceği oyunlarını devreye sokmaya başladı. Burjuva diktatörlüğünü pekiştiren anayasa ve hukuk kavrayışlarında işçi sınıfı ve emekçi halklarımızın taleplerini dikkate alan bir düzenleme aranmamalıdır. Burjuvaziye gerici reform yaptırılmamalıdır. İşçi sınıfına, emekçi halklarımıza hiçbir yarar getirmeyen anayasa ve yasal düzenleme masallarına kanılmamalıdır.

Burjuva egemenliğinde sömürülen ve ezilen sınıfların taleplerinin dikkate alınabilmesi için legalite-illegalite fetişizmine düşmeden her iki alanı da koordineli kullanma becerisi gösteren bir **PARTİ**ye ihtiyaç vardır. “Burjuva demokratik” bir işleyişe dahi kavuşamayan bu memleketteki “demokrasi mücadelesinde” ezilen ve sömürülen sınıfların talepleri bir türlü yasal ve anayasal güvencelere kavuşturulamaz. İhtiyaçları karşılanamaz. Gerici reform dahi yapamayan burjuvaziye reform yapmaya zorlayacak bir **PARTİ** kolektif çabalarla üretilmediği müddetçe “Barış-demokrasi-halkların kardeşliği” söylemleri birer masal olmaktan öteye geçemeyecektir. Kirlî ve haksız savaşların sonu gelmeyecektir.

“Referandum” oyunundan sonra şimdi de “seçim” oyunları devreye girmiş / getirilmiştir. Burjuvazinin biçimsel olarak kullandığı bu türden “seçim” oyunlarında kitlelerin daha da politikleştiğini görüyoruz. Bu türden anlarda “Sol Cenahımız” mevcut örgütsel konumu ile politika yapmakta, taktik ve kimi ittifaklar geliştirmeye yönelmektedir.

“Sol Cenahımız” henüz daha net biçimde ayrışamamıştır. Buluşup bütünleşememiştir. **Birlik** sorununda bütünleşmesi gerekenler ise bir-

leşik, güçlü, güvenilir ve mücadelenin tüm biçimlerine hazır ve donanımlı bir **PARTİ** üretememiştir.

Mevcut “sol” örgütler “Referandum” oyununa baştankara girmiştir. Kitlelere sunulan “Evet”, “Hayır” bölünmesine karşı çıkanlar ise pek çok eksliğine rağmen bu oyunu bozmak için “Boykot” tercihini öne çıkarmıştır. Bu “üç seçenek” yeterli örgütsel güvencesi olmayan bizim insanlarımızın tercihine sunulmuştur. Mevcut “sol” bu üç seçenek yörüngesinde hareket etmiş ve yeni bölünmeleri tetiklemiştir. “Ulusal-Sol”, akp karşıtı “Hayır” cephesinde, “Liberal-Sol” akp yanlısı “Evet” cephesinde, “Devrimci ve Marksist Sol” ise haklı gerekçelerle ezilen ve sömürülen emekçi halklarımızın, Kürt ulusal hareketinin yanındaki -destekçi- yerini alarak “Boykot” taktiğini geliştirenlerin safındaki yerini almıştır. “Referandum” oyununun ortaya çıkardığı siyasî tablo böyle biçimlenmiştir. Siyasî tablodaki bu gerçekliği saptamak doğru bir tavidir. Ancak Devrimci ve Marksist Sol Kadrolar nesnel gerçekliği saptarken, buna asla tapınmazlar. “Nesnel gerçekliği nasıl aşarız?”, “İşçi sınıfı ve emekçi halklarımızın çıkarlarını yasal ve anayasal düzenlemelerde nasıl teminat altına alabiliriz?”, “Devrimci Hareketimizi nasıl ileri ve yeni bir mevziye yerleştirebiliriz?”, “Bu memleketteki en ileri ve devrimci birimleri hangi program ve projelerimizle yan yana ya da biraraya getirebiliriz?” “Hangi araçları harekete geçirerek, hangi program yörüngesinde iktidara el uzatabiliriz?” diye hareket ederler. Günübürlük, kısır, “dar grup kültü” sosuna bürünmüş ve önü arkası meçhul oluşumlara bel bağlamazlar.

Kolektifimiz’in ısrar, inat ve sürekli biçimlerde gündemde sıcak tuttuğu “Komünistlerin Birliği” sorunsalı bu ilkesel duruşumuzun özetidir âdeta. “İşçi sınıfının siyasal ve sendikal birliği”, “Ulusal-Sınıfsal dinamiklerinin makasının açılmaması, deneyim aktarımında bulunarak birlikte yürümesi, yan yana durması, birbirinden öğrenmesi” olarak dilendirdiğimiz konu ve sorunların içlerini doldurmak gündemdedir. Sağlı “sol”lu burjuva partilerinin açtığı, yarın daha da açacağı “seçim” tuzaklarına, özgül anayasa tartışmalarına düşmeden ve girmeden yapılması gereken çok işimiz bulunmaktadır.

“Referandum” sürecinde “boy abdesti” alınan kimi “sol” örgütler bilimsel değerlendirmelerden ve bu süreçten çıkardığımız çok yönlü ders ve sonuçlardan kaçarak şimdiden 2011 “seçim” hesaplarına girmiştir. Komünistler olmayan burjuva demokrasilerinde de açık faaliyet alanlarında politika yapılmasından yanadır. Legalitede -açık faaliyet alanların-

da- rol alabilmek, kitlelere rehberlik edebilmek ve politika yapabilmek için yeraltı ve gizlilik koşullarında ancak korunabilecek olan donanımlı bir *Komünist Parti*'nin güvencesi şartı aranacaktır. Bu güvencesinden yoksun bir legal siyasetin işçi sınıfına ve emekçi halklarımıza hiçbir yararı olmayacaktır. Olmamıştır.

Ama gel gör ki, bu memlekette kendiliğinden örgüt kurup parti çağrışımı yapanlar, buna cüret edenler sağlı "sol"lu burjuva partilerinin karşısında strateji ve taktik geliştirme cüretinde bulunmuşlardır!? Sınıf mücadelesi ise bu türden örgütlerin tüm girişimlerini kursağında bırakmış ve reddetmiştir.

"Hayır" cenahındaki yerini alan ödp, emep, sip/tkp örgütleri chp ve BDP gibi örgütlerle gelecekte kotarılacak ittifakların hesabına yatmıştır. En başta troçkistler olmak üzere "Üçüncü Cephe" telaffuz edenler ise BDP'ye tutunarak politik taktikler geliştirmeyi denemektedir. Bu örgütlerin tamamı ideolojik, politik ve örgütsel perişanlıklarına bakmadan "nesnel durumun" tarifi üzerinden politika yaptığını zannetmektedirler.

"Sol Cenahta" kimileri örgüt kurmuş parti çağrışımında bulunmuştur. Kimileri "federasyon", "platform" ya da "parti girişimi" adları altındaki bir tarz-ı siyaseti seçmiştir. Böyleleri devrimci, sosyalist, komünist isim ve sıfatları keyfe keder kullanmayı alışkanlık haline getirmiştir. Ayrıca bu türden örgütlerini Devrimci ve Marksist Öğretiye uydurabilmek için oldukça zorlanmaktadırlar. Nasıl zorlanmasınlar ki? Her nasılsa kendilerini Marksist-Leninist olarak tanımlamaya yönelmiş olsalar da, kazın ayağının hiç de öyle olmadığı gün gibi aşikardır. Sosyal pratikteki "Örgütler Anarşisi" hastalığımızın özel-öznel bir yorumu bulunmamaktadır.

Burada bir kez daha tekrarlamak durumundayız: İşçi sınıfı hareketiyle sosyalist hareketi buluşturup bütünleştirme becerisini gösterenler ancak böylelikle ve bu şarta bağlı olarak komünist isim ve sıfatlarını kullanma hakkını elde ederler. Komünistler bu coğrafyada sıkça karşılaşıldığı ve de görüldüğü gibi kendiliğinden, vahiy geleneği ile örgütlenmez. Çeşitli konferans, istişari toplantı, kurultay ve kongre yöntemleriyle partileşirler. Komünistler; Devrimci yasallığını ve sosyal meşruiyetlerini bu yöntemden alır. Ayrıca Komünistler; Komünist Manifesto'nun, Komünist Enternasyonal'in, Marksizm-Leninizm'in ilke, kural ve yöntemlerine uyararak örgütlenirler. Bir tek komünist kadroyu dışarıda bırakmazlar. **TEK PARTİ-TEK SENDİKA-TEK GENÇLİK ÖRGÜTÜ** sorunsalına çözüm yöntemi üretemeyenler (tüm kurumlarda komünist normları işletmeyenler) ne parti kurabilir ne de iktidara gelebilir.

Parti olmadığı halde parti imiş gibi hareket edenlerin 2011 milletvekili seçim oyunlarına girme uvertüleri hayat ve mücadelenin bir kere daha açığa vurduğu örgütsel durumlarını sürdürme içgüdüleriyle izah edilebilir. Bu “girişim”e; “seçim” değil, hayat ve mücadelenin asla doğrulamadığı, reddettiği “dar grup kültü”nü sürdürme denir. “Seçim” bahanesiyle kotarılmak istenen bu türden oportünist yaklaşımlara “siyasî geçim” meselesi olarak bakılacaktır. Siyasî “sol” akımlarla örgütlerin yaptığı bu türden ataklar yeniden sınanıp denendikçe yine benzeri sonuçlar alınacaktır. İşçi sınıfı ve emekçiler “Sol Cenahın” bu türden işleyişlerinden büyük zararlar göreceklidir. Sosyalizmden kopmalar ve umutsuzluklar yaşanacaktır.

Kendiliğinden örgüt kurup parti çağrışımında bulunanlar ve kendilerini destursuz biçimde devrimci, sosyalist, komünist olarak tanımlayanlarla “federasyon”, “platform” ya da “parti girişimi” olarak tanıtırıp siyasete soyunanlar burjuvazinin gündemini rahatlıkla uygulamasına hizmet etmiş sayılacaktır. Çünkü gündemdeki asıl sorun: Hâkim gerici sınıflara sınıfsal bir ders verecek olan **ISP**’nin oluşturulması, inşası sorunudur. Ancak böylelikle burjuva politikalarıyla tarih ve insanlık önünde hesaplaşılabilir, boy ölçüşebilir ve iktidara yönelinebilir. Kendi öz güçlerine güvenmeyenlerin, kendi ideolojik, politik, örgütsel güvencelerini sağlamadan dışındaki Kürt ulusal hareketine ilkesiz ve faydacı biçimlerde tutunmakla ne Kürt ulusal hareketi ne de sosyalistler yeni nitelikler kazanabilir.

“Parti girişimi” olarak kendilerini tanımlayan troçkistlerin yalnızca burjuva demokrasisine tutunduğu ve de tapındığı tarihsel deneyimleriyle bilinmektedir. Zonguldak Maden İşçilerinin (GMİS) 1991’de başlayan eylemlerinde ve tarihî yürüyüşünde işçi sınıfının siyasal ve sendikal birliği davasının en çarpıcı biçimde gündeme taşındığı bir süreçte yan çizen troçkistler GMİS’in oportünist sendika bürokratı Şemsi Denizer’lere işçi partisi kurma önerisi yapmıştır! 1989 1 Mayıs’ında Sosyalist Dergiler Platformu’(SDP)nun “1 Mayıs’ta, 1 Mayıs Alanı’na!” şiarı ve kararına uymayıp Petrol-İş Sendikası başkanı Münir Ceylan’ın “Sendikadan Çağlayan Meydanına” çağrısını daha güvenceli bulmuş olan troçkistler ve onlara eklenenler sendikacıların devlet baskısı karşısında geri çekilmeleriyle SDP’nin gücünü bölmüş ve eylemden kaçmışlardı. Bir kısım troçkistler Kürt ulusal hareketinin güvencesiyle oluşturulan kurumlardan “Özgür Üniversite” ile “Gündem” gazetelerinde kendilerine uy-

gun mekânlar bulmuş ve bu araçlarla Sovyet ve Stalin düşmanlığına endeksli zehirlerini Kürtlere de bulaştırma işini becermişlerdi. Günümüzde ise birer anlamlı kütlese desteği olan Kürt ulusal hareketine ilkesiz tutunarak 2011 milletvekili seçim oyunlarında Kürtler kendi illerinde, proletaryanın yoğun yaşadığı illerde de TEKEL işçilerini liste başına göstererek angaje oldukları burjuva demokrasininin kuşatmasında kitleleri devrimciyi oynayarak oyalayacaklarını zannetmektedirler! En ihtilalcı ve en “enternasyonal” söylemlerine rağmen dünyada da yaşadığımız coğrafyada da troçkistlerin **PARTİ** ve **DEVİRİM** diye bir dertleri olmamıştır. Onlar yerel-ulusal-sosyal-sınıfsal ve enternasyonal diyalektik bütünlüğünü troçkist sektleri aracılığıyla hiçbir zaman anlamamıştır. Sıkça ve lafzen tekrarladıkları “Devrim” ve “Enternasyonalizm” söylemleri ise sadece çiğnenen sakıza dönüşmüştür.

Gerici Burjuva Kuşatmasındaki Kadın

“Kadınlar, uygar ödeve, milis içinde görev almaya ve politik hayata çağırılmazlarsa, ev işi ve mutfağın bunaltıcı atmosferinden çekilip alınmazlarsa, gerçek özgürlük temin edilemez -değil sosyalizm-, demokrasi bile kurulamaz.”

V. İ. Lenin, "Uzaktan Mektuplar", 3. Mektup. Zürich, 11/24 Mart 1917.

Tarihsel süreç içerisinde insanın ve toplumun var olmasından bu yana kadın ile erkeğin konumu hep aynı değildi. Üretim ve dağıtım ilişkilerinin değişmesi sonucu bu iki cins arasındaki ilişkilerde değişmiş ve muhtemel suretle üretim ilişkilerinin değişmesi halinde mevcut ilişkiler yeniden değişecektir, değişmek zorunda kalacaktır. Doğanın diyalektik kanunu gereği. İnsanlığın gelişim sürecinin en geri dönemlerinde yarı hayvan konumundaki insanı temsil eden göçebe aşiretler karşımıza çıkıyor. Bu aşiretlerin zamanla genişlemesi ve ihtiyaçlarının artması, nüfuslarının çoğalması bu insan topluluklarını yeni yerler ve geçim kaynakları bulma arayışına soktu. İnsanın ve beraberinde toplumun bu kümülatif ilerlemesi sonuç olarak bugünkü “uygarlık” düzeyine ulaştı. İnsanın, toplumun ve tabii kadının bu periyot içerisindeki gelişimini Bekofen bilimsel bir zeminde ele almış, sonrasında Morgan “Eski Toplum” adlı eseriyle ciddi bir ilerleme sağlamış ve tabii Friedrich Engels ve Karl Marx’ın bu konulara iktisadî, siyasal ve tarihsel bir çehre büründürmesiyle bugünkü konumunu almıştır.

İnsanın ve toplumun bu diyalektik gelişim evresi içerisinde kadının konumu şüphesiz günümüze gelene kadar çok da içaçıcı bir seyir izlememiştir. Tarih öncesinin ilk dönemlerinde kadın topluluk içerisindeki konumu itibarıyla erkekle eşit, hatta erkekten daha ileri bir konumdadır. Kadın doğanın ona verdiği üretkenlik (doğurganlık) özelliğinden ötürü kutsal sayılır, erkek dışarıda avlanmak vs. gibi işlerle uğraşırken kadın yavrularını korumak, hayvanları ehlileştirmek ve geleceği kestirmek-plan yapmak gibi işlerle meşguldür. Bu yönüyle kadın erkekten daha bilgedir ve geleceği görebilir; erkeğe kadının bu yönlü üstünlüğünü ka-

bul eder ve kadının bu konumu mitoslara da konu olmuştur. Tarih öncesi toplumlarda geleceği okuyan (bugünkü anlamıyla öngöründe bulunabilen), sihir ve büyü yapabilen karakterler sıklıkla kadınlardan oluşur. Kadının bu altın dönemleri çok fazla sürmüyor, zamanla madenlerin bulunması ve kullanılması, mülk kavramının ortaya çıkması ve kabilelerin popülasyon olarak artması, çıkar çatışmaları ve savaş erkeğin toplum içerisindeki konumunu güçlü kılmaya yetti. Anaerik dönemlerde kadından geçen soy bu gelişmelerle birlikte erkeğe yerini bırakıyordu. Mülkiyetin belirginleşmesi ve soyun erkek tarafına geçmesi kadının toplum içerisindeki konumunda uzun dönemler boyunca sürecek sorunları da beraberinde getirdi. Engels bunu “Dişi cinsiyetin büyük tarihi bozgunu” olarak nitelendiriyor.

İlerleyen tarihsel süreçlerde kadının konumu kötüye gitmeye devam ediyor. Aile kurumunun mülkiyet ekseninde ve erkeğin denetiminde kurumsallaşmasıyla da kadın için sosyal yaşam erkeğin soyunu ve dolayısıyla mirasını aktarmasını sağlayacak “erkek” çocuklar dünyaya getirmek, bitmek bilmeyen ev işlerini yapmak ve tabii erkeğin hazlarını doyurmak noktasına kadar gerilemiştir. Tek tanrılı dinlerin gelmesi ve nüfuz alanlarının genişlemesiyle kadın kendini burada da ifade edememiş aksine gittikçe metalaşmış, alınıp satılan bir konuma gelmişlerdir. Yahudiler kadınlarını para ile satın alır veya işgal ettikleri yerlerden kadın çalarlardı, fakat bunlar öz karı yerine geçmezlerdi. Hz. Süleyman’ın yüzlerce karısı ve bir o kadar da metresi olduğu söylenir. Bu toplumlarda kadın mirastan yoksun bırakılırdı. Diğer ilahi dinlerde de durum çok farklı değildi. Milton “Kaybolmuş Cennet” adlı eserinde kadınlarla ilgili şu ifadeleri kullanır: “Man was mad for God.-Women was mad for Men”.(Erkek tanrı için, kadın ise erkek için yaratıldı). Antik Yunan’da ve Roma’da da kadının konumu çok farklı değildi. Kadına ve kadınla ilgili olan herhangi bir duruma bakış açısı, mülkiyet ilişkilerinin başladığı dönemlerden, tek tanrılı dönemlerden, ortaçağ ve aydınlanma dönemlerinden çok da ileri değildir. Modern kullanımıyla aşk kavramının içi tamamen boştur ve kadına bu konuda bir değer atfedilmez. Burada “aşk” kavramından bahsetmemizin sebebi biraz sonra bahsedeceğimiz modern toplumun oluşmasının sac ayaklarından birini oluşturan Rönesans ile birlikte de durumun çok fazla değişmediğindedir. Engels, “Kelimenin modern anlamıyla aşk, antikitede, resmî toplumun dışında olmuştur. Antikitenin cinsel aşka olan eğilimlerinin bitiş noktası, ortaçağın hareket

ettiği noktadır: Eşini aldatma.” Bu ifade antik dönemlerde de kadın, kadınla yaşanacak olan, aşk, cinsel aşk “resmî toplumun” dışında ve mülkiyet ve egemenlik ilişkilerinden çok da haberdar olmayan bunlara müdahale edemeyen çevrelerde yaşanırdı. Resmî toplumda ise kadın kullanılıp bir kenara atılan, haz veren bir “et” muamelesi görmüştür. Roma’da ve diğer imparatorluklarda kadın haremlerden saray erkânını eğlendiren birer zevk unsuru görevi görenin dışına çıkamamıştır. 17. ve 18. yy’la birlikte hızlı bir yükselişe geçen burjuvazi kadının toplumsal konumunda çok da fazla bir değişiklik yapmamış-yapamamıştır. Rönesans, aydınlanma hareketleri, toplumsal yapıda ciddî dönüşümler yapmış fakat kadının sosyal ve hukukî konumunda çok da fazla bir mesafe kat edememiştir. 18.yy’ın sanayi devrimiyle birlikte kadın toplumsal anlamda iş hayatına girmeye başlar fakat bu ne kadının çetin mücadeleler sonucunda elde ettiği bir hak ne de burjuvazinin kadına verdiği bir haktır. Tamamen seri üretime geçen sanayinin ihtiyaç duyduğu ucuz iş gücünü sağlamak amaçlı yapılan bir hamledir. Bunu II. Dünya Savaşı’ndan sonra da net bir şekilde görebiliyoruz. Burjuvazinin bu ikiye bölünmüşlüğü bir noktada istemeden de olsa kadını bilinçlendirmiş ve toplumsal iş bölümünde rol edinen kadın kendi haklarının farkına varıp bunları elde etmek için mücadeleler vermeye başlamıştır.1789 Fransız Devrimi’nde kaniyle canıyla en ön saflarda savaşan kadınlar, devrimden sonra pek de hak ettikleri hakları almazlar. Medeni haklarını burjuvaziden alamayan kadınlar yeni bir örgütlenme sürecini başlatırlar ve İnsan Hakları Beyannamesi yayınlanınca feminist hareketin yaratıcılarından Olymp de Gouges Kadın Hakları Beyannamesini yayınlar ve “...Kadın darağacına çıkma hakkına sahiptir, yargıçlar kuruluna yükselme hakkına da sahip olmalıdır...” ifadelerini kullanır. Burjuvazinin tarih boyunca kadına yaklaşımı aynı olmuştur ve bugün de en barbar dönemini yaşamaktadır. Yine bir küçükburjuva hareketi olan feminizmin de kadına ve onun hak ve özgürlüklerine olan yaklaşımında kendi sınıfının yanında durmuş -normal olarak- proleter kadının hak ve özgürlükleri ile çok da ilgilenmemiştir. Yukarıda bahsettiğimiz ilk feminist çıkış olan durum, akabindeki süreçlerde başta Fransa olmak üzere Avrupa’nın önemli bir kısmında ve zamanla hemen dünyanın her yerinde hastalıklı bir ideoloji olarak varlığını göstermiştir. Dönem içerisinde gelişen feminist akımlar proleter kadın ile burjuva-küçükburjuva kadını bir tutmuş ve kadın ile erkek arasında mülkiyet-aile ve sınıf ilişkilerinin doğurduğu ezme-ezil-

me ilişkisini hiçbir bilimselliği olmayan, iki cinsin tamamen biyolojik farklılıklarından kaynaklı bir ezme-ezilme ilişkisi şeklinde statik bir anlayışla yorumlamıştır. Bu hastalıklı ve sınıf bölücü anlayış günümüzde Türkiye’de dâhil olmak üzere bir çok yerde kendini çeşitli kisvelerle göstermekte, işçi ve emekçi kadınların aklını bulanıklaştırmaya devam etmektedir. İksel komünal dönemlerden günümüze kadar kadının kocasıyla olan ilişkisi, aile içindeki konumu ve toplumsal hayat içerisindeki konumunda çok küçük sıçrayışlar dışında çok fazla bir ilerleme olmamıştır. Yazının ilk kısımlarında bahsettiğimiz gibi Bekofen, Morgan ve bunların akabinde Babel bu konuyu bilimsel veriler, incelemeler ışığında ilk defa değerlendirmiş ve nihayet Marx ve Engels 1800’lü yılların ortalarına doğru, anılan bu yazarların da katkısıyla kadın ve kadının, toplum, aile içerisindeki konumlarını netleştirmeye başlamışlardır. Marx ve Engels’den önce de kadın sorunu ele alınmış fakat çoğunlukla bunlar ütopyik sosyalistler ve pek çeşitli feminist çevreler de dâhil olmak üzere konuyu kadının cinsel özgürlüğü, “özgür aşk” gibi burjuva toplumunun istek ve beklentileri ışığında yorumlamışlardır. Burjuvazinin ve onun eklemesindeki bilimum feminist akımların ortaya attıkları “özgür aşk” safatasını Lenin “kocasını aldatma özgürlüğü” olarak tanımlıyor. Kadının ve erkeğin en yüce duygularını (aşklarını) ifade etmekten çekindikleri bir toplumsal düzende -ki bu modern adıyla kapitalist anarşist düzendir- insanların özgür aşktan anlayacakları Lenin’in tarifinden çok da farklı bir şey olmasa gerek. Burjuva toplumlarındaki mülkiyet ilişkileri -ki bunların en köklüsü ve en sarsılmaz bağlarla bağlı olanı ailedir- bireyler arasında böyle bir ilişki biçiminin gelişmesine imkan vermez, zaten bunun maddî koşulları da halihazırda yoktur. Peki, kadının kazanımlar elde ettiği, sıçramalar yaşadığı tarihsel bir basamak yok mudur, bizim yaşadığımız Anadolu-Mezopotamya coğrafyasında kadının konumu hiç değişmemiş midir? Şüphesiz değişmiş, sıçramalar yaşamış, kazanımlar elde edilmiştir ve nihai olarak da değişmek zorunda kalacaktır. Sovyetler Birliği deneyimi ve Çin deneyimi bunlara en güzel örnekleri teşkil etmektedir. Yüzyıllar boyunca Çarlık Rusya’sında katı bir otokratik yönetim altında parya konumunda bulunan Rus kadını Büyük Ekim Sosyalist Devrimi ile birlikte dünyada henüz burjuva demokrasilerinin ulaşmadığı-ulaşamayacağı haklar elde etmiştir. Proletarya iktidarı ele geçirir geçirmez toplumdaki kadın ve erkek arasındaki tüm ayrımlar ortadan kaldırılmış, Sovyet kadınlarına tüm sosyal ve siyasal haklar verilmiştir.

Lenin “Her mutfak kadını devleti idare etmesini öğrenmelidir” parolasıyla toplumsal yaşamdan, üretimden en kopuk, en geri kalmış kadınları bile bu suretle, proletarya iktidarı süresince toplumsal ve siyasal hayata en aktif bir biçimde katmayı hedeflemiş ve önemli ölçüde de başarılı olmuştur.

Burada bizim yaşadığımız topraklarda kadının kazanımlarından bahsederken hiç kuşkusuz yüzyıllar süren dinci-gericilikle yoğrulmuş Osmanlı toplumundan ve onun bir eklentisi olan “modern” faşist diktatörlük olan Kemalist devletten bahsetmiyoruz. Bunların ötesinde Ana-Kadın, Ata-Kadın, Kızılbaş-Kadın ve tabii ki Gerilla Kadınımızdan, onların ilerici geleneklerinden bahsediyoruz. 37–38 Dersim katliamında dağlara sığınıp gerilla savaşı veren Besa Siaye’den günümüze kadar uzanan nice destanlar yazan Sabahat Karataş’lardan, Zilan’lardan bahsediyoruz. Geçmişten günümüze kadınlarımızın yarattıkları bu destansı gelenekler her ne kadar bugün burjuvazinin sağlıklı “sol”lu sıkıştırıcılarla, laik-anti laik, türbanlı, modern... vs. gibi gerici gündemler yaratsa da vardır, var olmaya devam edecektir. 18.yy’dan günümüze kadar geçen süre zarfında kadının sosyal hayatta ve erkekle olan ilişkisinde, yaşanan ve geçici olarak çözülen proleter deneyimler hariç ilerici bir atılım sosyal pratikte kendini gösterememiştir. Bu durum, nice ilerici kadın gelenekleri yaratan bizim topraklarımız için de geçerlidir. Yaşadığımız coğrafyada bilmem kaç zamandır varlık sürdüren Kemalist diktatörlük kadına ve onun sosyal yaşamındaki konumuna, erkekle olan ilişkisine gerici burjuva reformlarını dahi yapamayıp, kadını ne olduğu belli olmayan bir “modernlik” teranesiyle kendinden daha fazla yabancılaştırmıştır. Kadına verildiği iddia edilen medeni haklar oluşturulmaya çalışılan burjuva kadınla sınırlandırılmış, ona dahi göstermelik olarak verilmiştir. Kemalizm’in yetiştirdiği ve övüne övüne bitiremediği kadın prototipi Dersim’de onbinlerce insanın üzerine bomba yağdıran Sabiha Gökçen ve türevleridir. Türkiye’de hükümet edebilmeyi becerebilen tüm iktidarlar kendi burjuva çıkarları çerçevesinde kadını değişik biçimlerde kullanmış ve aşışlamışlardır. Bugün de ülkenin gündemini başörtüsü ya da türban kavramlarıyla kuşatmaya çalışmaktadırlar. Bu noktada burjuvazinin sağlıklı “sol”lu gerici partilerinin bu suni meseleye yaklaşımları da bizi hayal-i sükut-a uğratmıyor; benzer şekilde burjuvazinin belirlediği tıpkı referandum sürecinde olduğu gibi (ya evet, ya hayır), ya türbana evet ya da hayır gibi gerici bir dayatmaya “Sol Cenahımız” da katılmak-

tan geri durmuyor ve bihakkin üzerine düşen görevi yerine getirip burjuvazinin değirmenine su taşıyor! Bu tartışmalarda sosyalist-komünist geçinen kimi örgütler, başta sip-tekape olmak üzere göbek bağıyla bağlı olduğu kemalizmin etkisinde türbanı-başörtüsünü yobazlık, bunu takanları da yobaz olarak yaftalama cüretini gösterebiliyor. Bunun dışındakiler de yine sunulan dayatmaya prim verircesine kara gerici tarafın ağzıyla konuşup her koşulda serbestlik diyebiliyor. Oysa bugün akp ve İslâm burjuvazisinin dillerine pelesenk ettikleri türban serbestliği meselesi bu gerici dayatmanın ve bunun siyasal bir rant aracı olarak kullanılmasının yanı sıra kafasını örten genç kızların üniversiteye girmelerinin önünün açılması şeklindeki yaklaşımların da ötesinde, temelde kadının, ona ait olduğu atfedilen sorunun ve sosyal pratikteki konumunun üretim-mülkiyet ilişkileri bağlamının dışında suni gündemlerle üstünün örtülmesi, örtülmeye çabalanmasıdır. . Kimse bunun sokağa çıkabilmek, sosyal yaşama, üretime katılabilmek, çalışmak ve okuyabilmek için bir dayatma ve kabullenme olduğunu söylemiyor, tartışmaya buradan başlamıyor.

Akp, "türban sorunu"na hak ve özgürlük çerçevesinde yaklaşırken, Alevi-Kızılbaş halkımızın taleplerini veya Kürt halkının taleplerini "bölücülük" ve "ayrılıkçılık" olarak nitelendirebilme ayamazlığını rahatlıkla gösterebiliyor. Benzer konulara benzer yaklaşımları bazı sol etiketli grup ve örgütler de yapmaktan geri durmuyorlar. Bugün Türkiye'de fukara Müslüman halkımızın kız çocuklarının okuma oranları -hele üniversite okuma oranları- çok düşüktür ve yine bu fukara Müslüman halkımızın kız çocuklarının çoğu da başörtülüdür. Yani fukara Müslüman halkımızın üniversiteye başörtüsüyle girememe gibi el yakan bir sorunu bulunmamaktadır; zaten bahsettiğimiz gibi birçokları değil üniversite lise eğitimi bile alamamaktadır. Buradan hareketle akp ve alkışçılarının bu suni gündemi ne için, kimin için ortaya attıkları çok da bulanık değildir. Akp'nin esas amacı ciplerle gezen sahte Müslüman burjuva kadının sorunudur, yoksa fukara Müslüman halkımızın hiçbir zaman böyle bir sorunu olmamıştır; zaten burjuvazinin bir kurumu olan sözde üniversitelerin de yanından dahi geçememektedirler. Hal böyleyken Komünistlerin, Devrimcilerin Müslüman halkımızın saçını örtüp örtmemeleriyle ilgili bir gündemleri olamaz, olmamalıdır. Ama gerici reform dahi yapamayan burjuvazinin, akp'nin, bu gerici dayatması karşısında "Sol Cenahımız" yine imtihanını veremeyip sınıfta kalma becerisini gösterebilmiştir!.. Ko-

lektif olarak sürekli tekrarladığımız, tekrarlamakta fayda gördüğümüz, devrimci hareketimizin ayrışıp bütünleşememesi, Marksist-Leninist ilkelere donanmış birleşik, güçlü, güvenilir bir komünist partinin oluşturulmaması (inşa edilemeyişi), işçi sınıfının sendikal ve siyasal birliğinin sağlanamaması gibi el yakan konular sosyal pratikte yankı bulmadıkları sürece “Sol Cenahımız” bu türden hatalara düşmeye devam edecek ve burjuvazinin gerici dayatmalarında taraf olmayı sürdürecektir. Kadını ve onun sosyal-sınıfsal-evrensel kurtuluşunu, özgürlüğünü sınıfsal ilişkilerden, tarih-toplum, üretim, aile ve mülkiyet ilişkilerinin diyalektik birlikteliğinden yoksun gerici burjuva akımların, dinci gericiliğin etkisinde ele alıp değerlendiren ve sözüm ona çözüm üretmeye yeltenen sağlıklı “sol”lu burjuva parti ve örgütleri kadının tarihsel süreçlerden günümüze kadar gelen köleliğini ortadan kaldırmak bir yana onu daha da pekiştireceklerdir.

Kadının kurtuluşu ve özgürlüğü bahsettiğimiz kavramların birlikte ele alınması ve işlenmesiyle mümkün kılınacaktır; Sovyet deneyimi ve diğer proleter devrimci deneyimler bize bunu gösteriyor. Marksizm ve Leninizm öğretisi bize bunu gösteriyor. Bahsettiğimiz bu durumu yaratabilecek kurum ve araçlar da ancak ve nihayet **Komünist Parti** tarafından üretilecek ve sosyal pratiğe geçirilecektir.

Kasım 2010 Eskişehir

Tüm Birlik Komünist Partisi (Bolşevik)'nin Sovyetler Birliği'ndeki Sosyalizm Ve Güncel Konulardaki Düşünceleri ☆

1) Partimiz bugün sınıf mücadelesinin sorunlarına cevap vermeli ve zaten veriyor da. Bugünkü siyasî değerlendirmelerimizin ve tahlillerimizin gerçeğe yakın olduğunu düşünüyoruz. Ekim Devrimi ile bugün arasındaki dönemin tahlil edilmesi de önemlidir. İnsanlara mevcut durumun nedeni hakkında inandırıcı yanıtlar vermeliyiz. Komünist fikirler, çevremizdeki günümüzün taleplerine karşı yeniden doğmalı. Sosyalist inşayla ilgili sorunların karmaşık ve çok olmasından dolayı tüm bu dönemin tahlil edilmesi zordur. [Yine de] Böyle bir tahlil için gerçekler elimizde bulunmaktadır. Gerekli olan ise, bu gerçeklerin doğru ve sınıf bakımından değerlendirilmesidir.

2) Ekim Devrimi, küçükburjuvazinin hâkim olduğu geri kalmış bir ülkede yapıldı. Aynı gerçek, Çin için de geçerlidir.

3) Savaş komünizminin, ilk yıllarda burjuvaziyi siyasî ve ideolojik olarak ezmek ve aynı zamanda proletaryayı güçlendirmek hedefi vardı. Burjuvazi savaşı kaybettikten sonra, o artık küçük savaşlar taktiğini benimsedi.

4) NEP'le birlikte sınıf mücadelesi, askeri biçimden ekonomik bir biçime dönüştü. Bu tip bir sınıf mücadelesine geçmek gerekiyordu. Burjuvazi komünistlerin prestijlerinin (saygınlıklarının) arttığını görünce, kadrolara (bu güçlerin yönetim aygıtında yer almasından dolayı) sabotaj ve onların arasına sızma gibi taktikler kullandılar. Komünistlerin yönetim mekanizmasındaki deneyimsizlikleri açtı. NEP böyle bir deneyimin kazanılmasına yardım etti.

5) 1929'da Leningrad da okuma yazma bilmeyenler yaklaşık yüzde otuzdu, bu insanlar imza atmaya bile bilmiyordu. Aynı yüzdeye sahip bir kısım insansa biraz [okuma-yazma] biliyordu. 1929 yılında çok kısa bir süre önce tek ülkede sosyalizm sorusu ileri sürüldü. Bu noktadan itibaren tartışma somut bir biçim aldı. Troçki, şüphesiz buna karşıydı ve onun itibarı yüksekti. Biz, 1925'de üretimin 1913 yılındaki seviyelere düştüğünü vurgulamak istiyoruz. 1929'da, kolektifleşme ve sanayileşme başladı.. Troçki'nin tersine, Buharin alçak gönüllülüğü yüzünden (kendisi sokaklarda bir çok zamanlar çocuklarla oynardı) parti üyeleri ve işçiler arasında popülerdi. Bu ise halkın, onun saççı görüşlerini anlamasını engelledi. Kolektifleşme ve sanayileşme ile birlikte burjuvazinin ekonomik gücü elinden alındı. Emperyalist baskı, Bolşevikleri kendi istediklerinden daha erken bir süre içinde tarım reformu yapmaya zorladı. Böylelikle, bu baskı henüz olgunlaşmamış seçeneklere sürükledi ve bu reformlar sonuçta ciddî hataların ortaya çıktığı, hızlı ve şiddetli bir biçimde oldu. Faşizmin Almanya'da ortaya çıkması ve yükselmesi, Stalin'in ve partinin II. Dünya Savaşı'nın yaklaşmakta olduğunun ve sosyalist insanın hızlandırılmasının mecbur olduğunun doğru olarak değerlendirilmesine sebep oldu. 1928'e kadar, Stalin'in muhalifleri doğrudan ona karşı değildi.

6) Devrimden sonra Troçki'nin grubu çok güçlüydü. Onun taraftarları Troçki'yi Lenin'den daha yüksekte gördüler ve "Troçki=Lenin" dediler. Zinovjev'in -özellikle Leningrad'da- çok fazla nüfuzu vardı. Uzun yıllar sürgünde beraber yaşadıkları için kendisi onun dostu olarak ortaya çıktı. Kirov, Stalin'in bugünün Lenin'i olduğunu söyleyen ilk kişiydi. Stalin taraftarları, Troçkistlerin baskısı altında Stalin'in prestijini yükseltmeye zorlandılar. Ancak Stalin'in böyle bir pohpohlanmaya ihtiyacı yoktu. Onun alçak gönüllülüğü böyle şeyleri kabul etmezdi. Stalin'in prestijinin yükselmesi 1934-35 yıllarında onun siyasî hattının sonuçları hissedilir hale gelmeye başlayınca zirveye çıktı. Stalin'in temel özelliklerinden ikisi, onun insancılığı ve alçakgönüllülüğüydü. Belirtilmesi gereken diğer bir gerçek de onun iki odalı basit bir dairede yaşadığı ve oğlunun da bir kamp yatağında uyuduğuydu. Stalin'in Kirov'a saygısı çoktu ve Leningrad'a geldiğinde Kirov'un evinde kalırdı. Aynı şey, Kirov Moskova'ya gittiğinde olurdu. Birbirlerine saygıları çoktu. Molotov ve Vorosilov da Kirov gibi alçak gönüllüydü ve bağımsız siyasî faaliyet içindeydiler.

1925'te Kirov Leningrad'a Zinovyev'in yerine geldi. Kirov'un alçakgönlülüğü, becerisi ve durmak bilmez çalışması ona Komünistler ve işçiler arasında haklı bir prestij kazandırdı.

7) Kirov'un suikasta kurban gitmesinin ardından parti ve önderliği endişe etmeye başladı. Bu dönemde, bir sürü parti kadroları ve hükümetteki kadrolar burjuva gibi davranıyorlardı. Sosyalizmin burjuvazi üzerindeki zaferi bu kadroların "iktidar biziz" gibi düşüncelere sahip olmalarına yol açtı. Sonra, parti içte bir temizliğe başladı, kısa bir süre sonra da muhalefetin parti ve ordu içindeki entrikaları açığa çıktı. 1936-39 döneminde, kitlesel baskılar oldu ve bu partiyi sarstı. "O hainin oğlu veya akrabası" gibi muhakkak gözüyle bakılan düşünceler bir güvensizlik ortamı şekillendirdi ve yarattı. Bu baskılar faşizm tehlikesinin ve II. Dünya Savaşı'nın geldiğinin açığa çıktığı bir ortamda oldu. Parti, kişileri temizlemek zorundaydı. Tabii ki ordu da aynısını yapmak zorundaydı. Bu 1936-1939 yılları arasındaki objektif durumdu. Ancak uygulanan biçim ve yöntemler yanlıştı. Biz aynı yanlışın Kültür Devrimi sırasında Çin'de de yapıldığını düşünüyoruz. Mao Zedung'un hedefi burjuvaziyi ve parti içindeki sağcı muhalefeti ezmektir. Ancak uygulanan biçim ve yöntemler yanlıştı. Ve bu da sağın iktidarı ele geçirmesindeki neden oldu.

8) II. Dünya Savaşı Sovyetler Birliği'nde çok büyük bir yıkıma sebep oldu. 20 milyon civarında insan öldürüldü ve bir çok insan yaralandı. Binlerce fabrika yıkıldı, şehirler ve köyler dümdüz edildi. Amerika savaşta daha güçlü çıktı. Emperyalistlerin ülkemize müdahale tehlikesi gittikçe daha net görülüyordu. Ülke yeniden inşaa edilmeli ve ilerideki dönem için hazır hale getirilmeliydi. Bu dönemde ekonomik yeniden inşaa mucizeleri yaratıldı. 1940'lara kadar Stalin bizzat sadece fabrikaların sayısını değil, onların her birinin üretim miktarını da biliyordu. 1949-1950'li yıllarda öyle bir gelişme yaşandı ki, Stalin'in fabrikaların sayısını bile bilmesi olanaksız hale geldi. Sanayi üretimi onun tahminlerini aştı. Bürokrasi bu üretim sürecinde çok büyük rol aldı ve problemler yarattı. Stalin, "**Sosyalizmin Ekonomik Problemleri**" adlı kitabında bu problemlere yanıt vermeye çalıştı. Stalin'in ölümünden sonra, Kruşçev bu problemlere yanıtlar verdi. Fakat bu yanlış bir yaklaşımdı, yani bunu sağcı bir yaklaşım olarak isimlendirebiliriz. Brejnev'le birlikte bu yaklaşım daha da açığa çıktı. 20. Kongre genel sağcı yaklaşımın başlangıç

noktasıydı. Kruşçev'in emperyalistlerle barış içinde bir arada yaşama teorisi (anti-Leninist bir teori), halkımızın sahip olduğu gerçek ihtiyacın üzerine ayak basmıştı, yani barış içinde yaşamaya. Bu teori, II. Dünya Savaşı'nın tahrip edici sonuçlarından dolayı, halkımızda şekillenen psikolojik duygusallıktan istifade etti.

9) Eğer doğru yöntemler izlenseydi, partideki problemler 20. Kongre'ye kadar partinin kendisi tarafından çözülebilirdi. 20. Kongre'den sonra bu imkânsız hale geldi. Bugünün trajedisinin nedenleri, 20. Kongre'nin sağcı çıkışında (dönüşünde) yatıyor. Bugün iktidarı elinde tutan Yeni Burjuvazi insanların bölünmesine neden oldu ve halkı açlığa sürükledi, yine Yeni Burjuvazi ulusal farklılıkları güçlendirdi ve çatışmalar dramatik bir biçim aldı.

10) Bugün, kapitalist restorasyon çerçevesinde, yeni burjuvazinin değişik kesimleri arasında keskin çelişkiler vardır. Ama bu güçler halkla yüz yüze geldiğinde birleşmiş gözükmektedirler. Yeni Burjuvazinin her kesiminin kendi partisi bulunmaktadır. Burjuvazi tam türdeş değildir ve zaten de olamaz.

11) Yeni Burjuvazinin başlıca kanatları iki tanedir: Birinci kanat Batı sermaye modeline sahip ve bu kanadın temsilcileri perestroykanın güçleridir. Bu grup durumunu güçlendirmeye çalışarak Avrupa sermayesiyle ilişkiler geliştirdi ve onların yatırım yapmasını istemektedir. Şüphesiz batılı kapitalistlerin gelecekteki bir rakibi güçlendirmek gibi bir niyeti yok. Bu konuda, bu kanadın ciddî hataları bulunmaktadır.

12) Ağustos darbesiyle birlikte Gorbaçov'un liberal kanadı kenara itildi ve dizginleri daha gerici bir kanadın başını çeken Yeltsin aldı. Bu kanat temel toplumsal desteği elde etmedi ve şimdi bu desteği almaya çab alıyor. Siyasî düzeyde, bu kanat, çeşitli cumhuriyetlerdeki değişik sahte sosyalistler tarafından temsil ediliyor, Rusya Cumhuriyeti'ndeki bu parti işçilerin sosyalist partisidir. Bunun patronları, yeni burjuvazinin bu kanadını destekliyor. Bu kanat siyasî arenada, hâlâ başlıca yerleri tutmaktadır.

13) Yeni Burjuvazinin diğer güçlü bir kanadı da milliyetçi olan kanattır. Bu kanadı destekleyen siyasî partiler birçoğudur. Başlıca “Anavatan” ve “Hatıra” (Pamyat) partileri, Rutsky’nin grubu milliyetçi yeni burjuvazinin temsilcisidir. 17 Martta Moskova’da olan büyük toplanma milliyetçiler tarafından örgütlenmişti. Onların başlıca sloganı “Ne Kızılar, Ne de beyazlar”dı. Onlar, aynı zamanda, işçilerin kafasını karıştırmak ve yurtsever güçlerin desteğini almak için kızıl bayrakları sallamaktan geri durmuyorlar. Milliyetçi yeni burjuvazi siyasî olarak gittikçe daha güçlü olarak ortaya çıkıyor ve bu günlerde çok daha küstahlaştı. Burjuvazinin bu kanadı, en gerici kesimdir. Sonuç olarak, bizim ülkemizde kapitalizmin restorasyonu başarıya ulaşmayacaktır. Bugünün trajedisi iç savaşa yol açabilir, bu bir III. Dünya Savaşı’nın nedeni de olabilir. Fakat kapitalizmin kendi pozisyonunu pekiştirmesi imkânsızdır.

14) Çözüm, sosyalizm ve komünizm yolunda mücadele etmekte yatmaktadır. Bugün, ekonomik talepli birçok grev yürütülmektedir. Buna karşın çözüm kitle mücadelesini güçlendirerek yeni burjuvaziyi devirmeyi hedef alan genel siyasî grevde yatıyor. Partimiz, genel siyasî grev için sendikalarda ve işyerlerinde propaganda yapıyor. Sorunun çıkışı siyasî olduğundan yanıtları da siyasî olmalıdır.

15) Önümüzdeki aylarda binlerce fabrika işçisi işten çıkartılacak. Açlık ve fakirlik, dramatik bir yükselme seyredecek. En önemli şey de işçilerin siyasî bilinçlerinin yükselmesidir. Bu yolla işçiler problemlerini derinden anlayacaklardır. Hedefimiz olan genel siyasî grev, bizim merkezi siyasî görevimiz ve bu bizim iktidarı ele geçirme stratejimizi güçlendirecektir.

Kaynak: **Partizan**, Haziran-Temmuz 1992, Sayı 1, s. 31-32

Not: Bazı düzeltmelerle tercümeyle katkı yapıldı (**S. P.**).

* “Tüm Birlik Komünist Partisi (Bolşevik)nin Sovyetler Birliği’ndeki Sosyalizm ve Güncel Konulardaki Düşünceler.” başlıklı makaleyi tercüme eden *Partizan Dergisi* (Haziran-Temmuz 1992, Sayı: 1, s. 31-32)’nin izniyle *Dergi*’mizde yeniden yayımlanmasını uygun bulduk. Bunun nedenini **SORUN Polemik Dergi**’sini ve telif eserlerimizi özenle izleyen okurlarımız kavramakta gecikmeyecektir.

Partizan Dergisi bu makaleyi tercüme ederek gündeme getirmesiyle SSCB’deki deneyimleri doğru okumayı ve bu süreçten geleceği kazanma yolunda çok yönlü sonuçlarla dersler çıkarılmasını öne çıkarmıştır. Aynı zamanda hem kendi ideolojik, politik ve örgütsel konumunu hem de dışındaki Kadroların konumunu tartışmaya açmıştır.

Yeniden yayınlamayı uygun gördüğümüz bu yazı SSCB’nin geçici olarak dağılmasından hemen sonra 1992 yılında yapılmış bir değerlendirmedir. Yazıdaki ilk 9 maddede Ekim Devrimi’nden dağılmaya giden sürece ilişkin değerlendirmeler, daha sonraki 6 maddede ise sonraki dönemin başlarına ilişkin değerlendirmeler yer alıyor.

Hiç şüphesiz ki aradan geçen 18 yılda yeni duruma (BDT ve Rusya) ilişkin değerlendirmelerde birçok değişiklikler söz konusudur. (Sermaye gruplarının yapılanması, ittifaklar, bunların politik temsilcileri, iktidarlar, oligarklar, Çarlık Rusya’sındaki imtiyazların geri verilmesi, kapitalizmin yeniden inşası, Rusya ile eski Sovyet Cumhuriyetlerinden arda kalanların ilişkileri ve çelişkileri, ulusal sorunlar, Rusya ile AB ve ABD’nin ilişkileri vb.) Yukarıdaki yazıda özetlenenlerin bilinmesi ile bugünkü durumun daha iyi değerlendirileceğini düşünüyoruz.

Bilindiği üzere *Kolektifimiz* kendi özgün yerli sentezimizin üretilmesinden yanadır. Bu yoldaki tahlillerimizle tezlerimizi senteze kavuşturmak amacıyla zaman zaman gündemde sıcak tutmaya çalışıyoruz. Yaşadığımız coğrafyada “Sol Cenahımız” **Parti, Partileşme Sorunu, Komünistlerin Birliği, İşçi Sınıfının Siyasal ve Sendikal Birliği, Genel Grev, Direniş, Emekçi Halk Hareketleri, İsyen, Ayaklanma, Başkaldırı, Millî Mesele, Milliyetler Meselesi, Strateji, Taktik, Devlet, Siyasal-Sosyal Devrim** vb. can alıcı konu ve sorunlar üzerine farklı ideolojik-teorik çalışmalar yapılmakta ve bu doğrultuda örgütlenmektedir.

Bu doğrultuda örgütlenen grupların teori pratiği yeterince sınıp denenmiştir. Sınıp denenene ve sosyal pratikte doğrulanmayıp redde-

dilen program ve teori pratiklerin aşınıp aşılması yolunda doğru saptamalarda bulunan tüm çalışmalar sevindirici gelişmelerdir.

Kolektifimiz, aşınmış ve de aşılmış teori pratiklerin karşısında “*Marksizmin yorumu ve pratikte yeniden üretimi*” yöntemini bilince taşımaktadır. Hayat ve mücadelenin hepimize öğrettiğini sandığımız görüş, öneri, eleştiri ve uyarılarımızı eleştirel katkılara açık ve muhtaç haliyle tahlillerimizle tezlerimizi dışımızdaki Kadroların katkısına sunmuştur.

Kolektifimiz, işlevsiz duruma düşen Marksizm-Leninizm dışı örgütlenmeler yerine **II. Tüm Türkiye Komünistleri Kongresi (II. T. T. K. K.)** yöntemiyle *Devrimci Hareket*’imizin örgütsel güvencesine kavuşmasının mücadelesini vermektedir.

II. T. T. K. K. yöntemiyle Devrimciler, Komünistler anlamlı ve ileri bir adım atmış olacaktır. Burjuvazinin diktatörlüğüne karşı birleşik, güçlü, güvenilir ve donanımlı **PARTİ**’miz oluşturulmuş olacaktır. T. C.’nin gündemi böylelikle yarım saatte değişecektir. Politika sahnesindeki hakiki aktörler yerlerini almış olacaktır. Sağlı “sol”lu burjuva partileri sosyal sınıf ve sosyolojik emekçi halklar gerçekliği temeline dayalı politikalar yapmak durumunda kalacaktır. Marksizm-Leninizm dışı sağ ve “sol” teslimiyetçi oportünist eğilim ve örgütlerin *Devrimci Hareket*’e verdiği zararlar aza indirilecektir. Bilimsel Sosyalizm-Komünizm temeline dayalı olmayan örgütler ya siyaset sahnesinden çekilecek ya da işçi sınıfı ve emekçi halkların sosyal / evrensel kurtuluş mücadelesine verdiği zararları aza indirilecektir. “Tutarlı-somut-amaçlı bir demokrasi mücadelesi” ile atbaşı yürüyecek olan “Tutarlı-somut-amaçlı bir iktidar -Siyasal-Sosyal Devrim- mücadelesi” rayına oturtulacaktır.

Marksizm-Leninizm yerine “Mao, Troçki, Enver Hoca, Che Guevara (Günümüzde Chavez) dedi ki” diye dillendirilmek istenen ve bu yö-rüngedeki argümanlara oturtulmak istenen bilim ve akıldışı politik yönelişler yerine “Sen ne diyorsun?” ya da “Biz ne diyoruz?” sorusunun cevaplarını üretmek gündeme gelecektir.

Merkezi kurumsal disiplinli **PARTİ** ve ona bağlı *Bilim Kurulu, Bilimler Akademisi, Enstitü* disiplinleriyle Marksizm tartışmaları, **Bilim İşçile-ri**’nin anılan kurumlarda işbaşı yapmasıyla yerli yerine oturtulacaktır.

Kolektifimiz, bu amaçla dünya devrimci pratiğini hazmetmeden eklektik, pragmatik, taklit türünden örgütlenmelere daima karşı durmuştur. Anılan devrimci siyasî şahsiyetlerin tahlil ve tezlerini amaçsız ve “siya-

sî ekmek parası” biçiminde gündeme taşıyan eğilimlerin yanında değil, karşısındaki yerini almıştır.

Kolektifimiz, sosyalizmin 150 yıllık tarihine, bu coğrafyadaki sınıf mücadelesi tarihimizin 100 yıllık geçmişine, devrimci geleneklerine bu amaç ve ilkelerle sahip çıkmış, “*Dünya devrimci pratiğine yeni bir hal-kayı nasıl ekleriz?*” gibi devrimci bir ütopyanın takipçisi olmuştur. Komünist Manifesto’nun, Komün Geleneğinin, Ekim Devrimi’nin, Marksizm-Leninizm’in, Komünist Enternasyonalin, RSDİP ile Tarihî TKP’mizin **Parti** ve **Partileşme Sorunu** konusundaki ilkesel yönelişlerine ve yöntemlerine sadık ve bağlı kalmıştır. Kadrolar arasındaki tartışmaları olması gereken yere “Devrimci Oturum” geleneklerine taşımının, ilke, kural ve yöntemlere bağlı kalmanın, Marksist-Leninist normları tüm süreçlerde işletmenin ve sonuçlarına katlanmanın ne demek olduğu günümüzde daha anlaşılır bir duruma gelmiştir. **PARTİ** diye söze başlayanlar; hayat ve mücadelenin büyük kırım ve kayıplarla öğrettiğini somutta üretmek zorundadır.

II. T. T. K. K. yönelişimiz esin kaynağını doğruluğu yeterince test edilmiş Marksizm-Leninizm’den ve devrimci geleneklerimizden almıştır. Kadroların pratik örgütçü çabalarıyla da yerini alacaktır.

SORUN Polemik

Ekim Dersleri

İki yıl önce, Vladimir İlyiç, Moskova Sovyetinin bir genel toplantısında yaptığı konuşmada, artık pratik çalışma yoluna girdiğimizi, Sosyalizme bundan böyle sadece canlı renklere boyanmış bir ikona gibi yaklaşamayacağımızı söyledi. *“Doğru yolu tutmalıyız”* diyordu, *“herşeyi sına-maya tabi tutmalıyız; kitleler ve tüm nüfus bizim yöntemlerimizi sına-madan geçirmeli ve şöyle demeli: ‘Evet bu düzen eskisinden daha iyidir.’”* Bizim önümüze koyduğumuz görev işte budur.

Toplam nüfusa kıyasla küçük bir grup olan Partimiz, bu görevi yük-lenmiştir. Bu küçük grup herşeyi değiştirmeye söz verdi ve herşeyi de-ğiştirdi de. Bu bir Ütopya değildir, içinde yaşadığımız, kanıtlanmış bir gerçektir. Hepimiz bunun yapıldığını gördük. Bunu öyle bir yolla yapma-lıydık ki, çalışan işçi ve köylülerin en büyük çoğunluğu şunu kabul etsin: *“Siz kendi kendinizi övmüyorsunuz, biz sizi takdir ediyoruz. Size şunu söylüyoruz: öylesine iyi sonuçlara ulaştınız ki hiçbir akli başında insan bundan böyle eski düzene dönmeyi aklından bile geçirmeyecektir.”*

Parti sürekli ve yorulmaksızın çalışıyor. 1924'teki “Lenin Üye Kay-dı” kampanyası emekçi yığınların Komünist Parti'yi kendi partileri olarak gördüklerini gösterdi bize. Bu önemli bir noktadır. Bu gerçek ve kalıcı bir kazanımdır, ve tek başına bu bile küçük bir övünç kaynağı sayıla-maz. Ülkede birçok şey için övgü alıyoruz, yapılanlar henüz çok az ol-sa bile. Partimiz köylülüğe büyük önem veriyor, sadece genel anlamda köylülere değil, özellikle de yoksul ve orta köylülere. Parti Sovyet aygıtının geliştirilmesi için çalışıyor; köy hücrelerine çalışmalarında yardımcı oluyor ve daha fazlasına ulaşmak istiyor. Parti, muazzam bir faaliyet alanını kapsayan her türden büyük miktarda pratik işi sonuna kadar gö-türüyor ve tarihin arabasına, Lenin'in işaret ettiği yolda rehberlik ediyor.

Parti kendisini ciddi anlamda pratik işlerin başarılmasına adanmış-tır. Bizim koşullarımızda bu son derece zorlu bir görevdir, ve Partinin her türden iç çatışmaya böylesine düşmanca bir tutum alması da bura-dan kaynaklanmaktadır. Yoldaş Troçki'nin son barikattan söz eden ko-

nuşması 13. Parti Konferansı'nda işte bu nedenle böylesine yadırgatıcı karşılanmıştır. Ve yine bu nedenle Yoldaş Troçki'nin son "edebi" çabaları büyük bir öfke uyandırmıştır.

Yoldaş Troçki'nin suçlandığı tüm ölümcül günahları işleyip işlemediğini bilmiyorum; tartışmada abartmalar kaçınılmazdır. Yoldaş Troçki bu konuda şikayet etmemelidir. O dünyaya gözlerini dün açmadı, ve "Ekim Dersleri" makalesinin tonunda yazılmış bir makalenin, ardından gelen tartışmada, kaçınılmaz olarak benzer bir tonla karşılık bulacağını da bilir. Ama esas sorun bu değildir. Sorun Yoldaş Troçki'nin "Ekim Dersleri"nin incelenmesi çağrısında bulunması, ama böyle bir incelemenin izlemesi gereken doğru çizgiyi ortaya koymamış olmasıdır. O bize Ekim'de şu ya da bu birey tarafından, Merkez Komite'deki şu ya da bu eğilim tarafından, vb. oynanmış olan rolün incelenmesini öneriyor. Ama bizim incelememiz gereken şey bu değildir.

İncelememiz gereken ilk şey, Ekim'de varolan uluslararası durum, ve o dönemin Rusya'sındaki sınıf ilişkileridir.

Yoldaş Troçki bizi bunları incelemeye çağırıyor mu? Hayır. Oysa, zafer, tarihsel anın derin bir analizi, gerçek güç ilişkilerinin bir hesaplanması olmadan imkânsız olurdu. Marksizmin devrimci diyalektiğinin somut koşullara uygulanması, bu anın, sadece belli bir ülkenin bakış açısında değil, uluslararası ölçekte doğru olarak değerlendirilmesi, Leninizmin en önemli özelliğidir. Geçtiğimiz on yılın uluslararası deneyimi bu Leninist yöntemin doğruluğunun en iyi sağlaması olmuştur. Bu bizim bütün ülkelerin Komünist Partilerine öğretmemiz gereken şeydir, ve bizim gençliğimizin Ekim'in incelenmesinden öğrenmesi gereken şey de budur.

Fakat Yoldaş Troçki bu sorunu görmezlikten geliyor. Bulgaristan veya Almanya'dan söz ederken, anın doğru olarak değerlendirilmesine hemen hiçbir çaba harcamıyor. Olaylara Yoldaş Troçki'nin mercceklerinden bakacak olursak, bu olayların ne kadar basite indirgenmiş olduğunu görürüz. Marksist analiz Yoldaş Troçki'nin hiçbir zaman güçlü noktası olmamıştır.

Bu nedenledir ki o köylülüğün oynadığı rolü böylesine küçümsemektedir. Bu konuda zaten söylenmesi gerekenler şimdiye kadar söylenmiştir.

Ekim döneminde Parti'yi daha ayrıntılı olarak incelemeliyiz. Troçki Parti hakkında birçok şey söylüyor, ama onun için Parti liderler kurma-

yından, başlardan ibarettir. Ama Ekim'i gerçek anlamda incelemek isteyenler, Ekim'de Parti'yi incelemelidir. Parti yaşayan bir organizmadır, bunun için de Merkez Komite ("kurmay") Parti'den kopuk değildir, en aşağı konumdaki Parti örgütleri bile MK üyeleriyle günlük temas halindedir. Yoldaş Sverdlov ve Yoldaş Stalin, Petrograd'ın her mahallesinde, her vilayette ve orduda olan biteni mükemmel olarak biliyorlardı. Ve Lenin de illegal olarak yaşamasına rağmen, bütün bunları çok iyi biliyordu. Örgütün yaşamında gerçekleşen herşey hakkında iyi bilgilendiriliyordu ve mektuplar alıyordu. Ve Lenin sadece nasıl dinleyeceğini bilmekle kalmaz, aynı zamanda satır aralarını nasıl okuyacağını da çok iyi bilirdi. Zafer tam da MK'yla kolektif örgüt arasında sıkı bir temasın varlığı sayesinde mümkün olmuştu.

Üst tabakası örgütle temasını yitirmiş bir Parti asla muzaffer olmazdı. Tüm Komünist Partiler bunu iyice kavramalı ve buna göre davranmalıdır.

Parti'nin böylesine örgütlü olduğu, kurmayın kolektif örgütün iradesinden haberi olduğu (sadece kararlardan da değil) ve bu iradeyle uyum içinde çalıştığı koşullarda, tek tek üyelerin kararsızlıkları ya da hataları Yoldaş Troçki'nin onlara affettiği tayin edici öneme sahip olamaz. Tarih Partiyi tamamen yeni ve o zamana kadar hiçbir örneği olmayan bir durumla karşı karşıya bıraktığında, durumun herkes tarafından aynı şekilde kavranmaması son derece doğaldır, ve doğru ortak çizginin saptanması da örgütün görevidir.

Lenin daima Parti'nin kolektif örgütüne muazzam bir önem atfetmiştir. Onun Parti konferanslarıyla ilişkisi de bu temele dayanmıştır. Her Parti Konferansında bir önceki Parti Konferansından bu yana düşünülmüş olduğu herşeyi ortaya koyardı. O daima kendisini öncelikle Parti Konferansına, bir bütün olarak örgüte karşı sorumlu olarak görürdü. Fikir ayrılıklarının ortaya çıkması durumunda [daima -ç.n.] Parti Konferansını çağırmıştır (örneğin Brest Barışı sorununda olduğu gibi).

Troçki, bir bütün olarak, yek vücut olmuş bir örgüt olarak, Parti tarafından oynanan rolü tanımıyor. Onun için Parti kurmayla eş anlamlıdır. Bir örnek verelim: "Komünist Partinin Bolşevikleştirilmesi nedir?" - diye soruyor "Ekim Dersleri"nde. Partileri öyle bir eğitmeli ve liderlerini öyle seçmeli ki onların Ekim'leri geldiğinde yoldan çıkmassınlar.

Bu tamamen "idari" ve üst derecede yüzeysel bir bakış açısıdır. Evet, liderlerin kişilikleri bir noktada en büyük önemi arzeder. Evet, en

yetenekli, en sağlam karakterli üyelerimizi kurmaya seçmek gereklidir: ancak bu sadece onların kişisel kapasiteleri sorunu değildir, kurmayın bütün örgütle sıkı biçimde bağlı olması sorunudur.

Bize Ekim'deki zaferi getiren bir faktör daha vardır ki bu da kitlelerin rolünün ve öneminin doğru değerlendirilmesidir. Kitlelerin devrimdeki ve Sosyalizmin gelişmesindeki rolü konusunda Lenin'in yazdığı herşeyi okursanız, Lenin'in kitlelerin oynadığı role ilişkin kavrayışının Leninizmin mihenk taşı olduğunu görürsünüz. Lenin'e göre kitleler asla bir araç değildi, tayin edici faktördü. Şayet Parti milyonlara önderlik edecekse, bu milyonlarla sıkı temas içinde olması gerekir, kitlelerin yaşamını, acılarını ve özlemlerini anlayabilecek durumda olması gerekir. Bela Kun, bir yerde Lenin'e Almanya'ya karşı bir devrimci savaştan söz ettiğinde, Lenin'in kendisine *"Sizin bir boşboğaz olmadığınızı biliyorum; yarın cepheye bir gidin ve askerlerin devrimci bir savaş için hazır olup olmadığına bir bakın"* diye cevap verdiğini aktarır. Bela Kun cepheye gitmiştir, ve Lenin'in haklı olduğunu görmüştür.

Biz [Troçki'nin -ç.n.] "Ekim Dersleri"nde , Ekim Devrimi'nin bu yönünün incelenmesi yönünde hiçbir çağrı bulamadık. Alman olaylarına ilişkin kendi değerlendirmesini oluştururken de, Troçki Yoldaş kitlelerin pasifliğini gözardı etmiştir.

Syrkin diye birisi, John Reed'in kitabının aptalca bir yorumunu ileri sürmüştü. Birçok kişi John Reed'in kitabını gençlerin eline tutuşturulmasının doğru olmadığı düşüncesindedir. Bu kitap yanlışlıklar ve efsaneler içermektedir. Parti'nin tarihi Reed'den öğrenilmemelidir. Peki o halde Lenin neden bu kitabı böylesine hararetle salık vermişti? Çünkü bu sorun John Reed'in kitabında ana nokta değildi. Kitap bize asker kitleleri arasındaki ve Ekim'i gerçekleştiren işçilerin arasındaki psikolojinin ve duygusal havanın, ve burjuvazinin ve onun hizmetçilerinin acizliklerinin şahane ve sanatsal nitelikte bir tasvirini verir. John Reed en genç Komünistin bile devrimin ruhunu düzinelerce tutanak ve kararları yüzünden okuyarak kavrayabileceğinden çok daha hızlı bir şekilde kavramasına imkân vermiştir. Gençliğimiz için yalnızca Parti'nin tarihini bilmek yeterli değildir, Ekim Devrimi'nin nabzını hissetmeleri de eşit ölçüde önemlidir. Gençlerimiz, sadece Parti'nin koşullarıyla ilgili en daraltılmış anlamdaki bilgilere sahip olurlarsa, ve savaşın ve devrimin ne olduğunu hissetmezlerse nasıl Komünist olabilirler?

Yoldaş Troçki, Ekim'in incelenmesine yanlış yönden yaklaşmaktadır. Ekim'in yanlış değerlendirilmesi mevcut durumun yanlış değeren-

dirilmesine ve muazzam önemdeki bir dizi başka olgunun yanlış değerlendirilmesine yalnızca bir adım uzaklıktadır. Mevcut durumun yanlış değerlendirilmesi yanlış kararlara ve eylemlere götürür. Herkes bunu kavrayabilir. Yapılmış olan geri alınamaz. “Ekim Dersleri” gün ışığına bir kez çıktığına göre, basında ve Parti örgütünde tüm yönleriyle tartışılmalıdır. Bu tartışma her Parti üyesinin ulaşabileceği tarzda yapılmalıdır.

Partimiz şimdi sayıca muazzam büyümüştür. Geniş işçi kitleleri Partiyeye katılıyorlar, ve bu işçiler Yoldaş Troçki'nin gündeme getirdiği konularda yeterince aydınlatılmamışlardır. Leninist çizgide kararlılıkla savaşmış eski bir Bolşevik için açık olan şeyler, genç Parti üyeleri için açık değildir. Leninist herşeyden önce şunu söylememeyi öğrenmelidir: “*Bu sorunun tartışılması bizim eğitimimize zarar veriyor.*” Tam tersine, bu sorunun tartışılması Leninizmin daha da derin bir kavranışını edinmemizi mümkün kılacaktır.

Troçki Yoldaş devrimin tayin edici yıllarında bütün gücünü Sovyet iktidarı için savaşıma adadı. Zor ve sorumluluk gerektiren konununun gereklerini kahramanca yerine getirdi. Devrimin zaferinin korunması için eşi görülmedik bir enerjiyle çalıştı ve harikalar yarattı. Parti bunu unutmayacaktır.

Ancak Ekim Devrimi'nin kazanması gereken mücadeleler henüz bitmemiştir. Bunların başarılması için kararlılıkla çalışmayı sürdürmek zorundayız. Ve bu noktada Leninizmin tarihsel olarak sınanmış yolundan sapmak tehlikeli ve felaketli olacaktır. Ve Troçki gibi bir yoldaş, bilinçsizce de olsa, Leninizmin revizyonu yoluna saptığında, Parti buna karşı sözünü söylemek zorundadır.

1924

Kaynak *The Errors of Trotskyism*, Mayıs 1925, <http://www.marxists.org/archive/krupskaya/works/october.htm>

Çeviri: **Stalin Arşivi** çeviri birimi

* Nadejda Krupskaya'nın 1924 yılında yazdığı “Ekim Dersleri” başlıklı makalesi nedense türkçeye tercüme edilip yayımlanmadı. Büyük

Ekim Sosyalist Devrimi'nin 94. yıldönümünde **Stalin Arşivi** çeviri birimi tarafından tercüme edilen bu makalenin tarihsel bir belge olduğu için yayımlanmasını doğru buluyoruz.

Kolektifimiz'in izlediği ve gündemde sıcak tutmaya çalıştığı ideolojik-teorik-politik ve örgütsel çizgisi dost-düşman herkes tarafından bilinmektedir. Bilimsel Sosyalizm-Komünizm kaynağından esinlenen Devrimci ve Marksist Sol Kadrolar bu türden ilkesel tavrımızı anlamakta gecikmemiştir. "Marksizmin yorumu ve pratikte yeniden üretimi" bahsinde de *Kolektifimiz*'in tavrı açık ve nettir.

Sosyalizmin 150 yıllık tarihine artısı-eksisi ile "*Bu bizim tarihimizdir*" diye sahiplenmek, bu süreci bilimsel yöntemle inceleyip araştırmak, burjuva ve küçükburjuva "sol" unsurların tarihimizi tahrif edip sömürmesine karşı mücadele etmeliyiz. Devrimci tarih ve geleneklerimizin incelenip araştırılması, bu süreçten geleceği kazanmak için çok yönlü derslerle sonuçlar çıkarılması ve eleştirel katkılarla aşılması mücadelesi Komünistlerin bir iç meselesidir.

Aynı yöntemle Siyasal-Sosyal Devrim deneyimlerini de Marksist Bakış açısıyla değerlendirmek ve aşmaya çalışmak Komünistlerin bir iç meselesidir.

Kolektifimiz'in ideolojik-politik duruşunu özel-özel bir yorumla hiç kimse asla çarpıtamaz. Bu sürecin uzantısında kendi yerli sentezimizi üretmek ve dünya devrimci pratiğine yaşamakta olduğumuz coğrafyadan özgün bir deneyim sunmaya çalışmaktayız. Hayat ve mücadelenin de yer yer doğruladığı tezlerimizle tahlillerimiz günümüzdeki Devrimci ve Marksist Sol Kadrolarca tartışılmaktadır. Yüzü proletaryaya dönük olan birey, grup, çevre ve örgütler yeterince denenip sınanmış, sosyal pratikte doğruluğu yeterince test edilmiş, aşınmış ve de aşılmış teori pratikler yerine gündeme meşrebimizce taşıdığımız sorunlarımıza değer vermektedir. Kolektif çabalarla birleşik, güçlü, güvenilir ve donanımlı **İşçi Sınıfı Partisi**'nin oluşturulması davası artık eksikliğini daha fazla hissettirmektedir.

İSP'nin oluşturulması konusundaki öngörülerimizle kendi sentezimizi üretme konusundaki görüşlerimizi dışımızdaki mücadele arkadaşlarımıza sunarken hiçbir zaman eklektik, pragmatik, bilim ve akıldışı yol ve yöntemlerle farklı sosyoekonomik formasyonlardaki ideolojik-politik-örgütsel deneyimlere kölece angaje olmak, taklit etmek, "devrim" itha-

lat ve ihracat işleriyle uğraşmak “yöntemlerini” seçmedik. Hiçbir zaman söze “Troçki, Stalin, Mao, Enver Hoca, Che Guevera dedi ki...” diye başlamadık. Tarihsel devrimci kimlik ve kişiliklere sövmek ya da onların tezlerini günümüze hesapsızca taşımak kolaycılığın asla düşmedik. 100 yıllık sınıf mücadelesi tarihimizden öğrendiğimizi bilince taşımamızın çabası içinde olduk. İşçi sınıfı ve emekçi halk hareketlerini inceledik. Grev, direniş, hak arama eylemlerinden öğrendiğimiz gibi emekçi halk hareketlerinden, tarihimizdeki isyan, ayaklanma, başkaldırlardan da öğrendiklerimizi tahlil ederek; özgün sentezimizi nasıl üretebiliriz?in yoluna koyulduk.

Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin 94. yıldönümünde Nadejda Krupskaya'nın 1924 yılında yazdığı “Ekim Dersleri” başlıklı makalesini bu düşüncelerin uzantısında yayımlamayı uygun bulduk. Hâkim gerici sınıflar tarafından da manipüle edilen, tahrif edilmiş, çarpıtılmış “Troçki-Stalin” ve benzeri özsüz politikaları aşmak, konuyu esasa getirmek, bu yolda kümelenmiş “sol” öbekleri düşündürüp kazanmak, ve aynı zamanda Komünistlerin hangi amaç ve niyetlerle, devrimci ahlak, devrimci siyasî terbiye ve devrimci diplomasi yöntemlerinin nasıl olması gerektiğini örneklemek, kurumsal merkezi disiplinli **Kurum** ve **Araç**larımızın ne demek olduğunu vurgulamak, “Devrimci Oturum” düzenleyip sonuçlarına katlanmanın, Devrimci tartışma, Parti ve Parti disiplini denildiğinde bundan neleri anlamamız gerektiğini öğrenmek, nehrin karşı yakasına düşmeden nasıl, nerede ve hangi yöntem ve üslupla tartışılması gerektiğini örneklemek açısından anılan makaleyi yayımlıyoruz.

Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'ni gerçekleştiren Kadroları ebedi saygı ve hayranlıklarımızla anıyoruz. İnsanın ve insanlığın sosyal / evrensel kurtuluşu yeni Ekimlerle aşılacaktır.

Devrimcilerin, Komünistlerin Yeni Ekimleri bilinçle gündeme getirmesi, tutarlı-somut-amaçlı projelerimizle **Komünistlerin Birliği** hattını örmesi, dünyada ve bölgemizde işçi sınıfının siyasal ve sendikal birliği davasına olduğu gibi ezilen-sömürülen emekçi halklarımızın sosyal / evrensel kurtuluş mücadelesinde sınıp denenmiş Marksizm-Leninizm silahına sarılması, ve bu amaçla çok yönlü çalışması, tarihsel iyimserliğimizin, devrimci diyalektiği doğru okumamızın bir gereğidir.

SORUN Polemik

Lenin ve Troçki:

Max Eastman'ın Kitabı 'Lenin Öldükten Bu Yana' Hakkında Bir Yorum

Max Eastman'ın¹ "*Lenin Öldükten Bu Yana*" kitabına, gördüğüm kadarıyla, belli bir önem vermek ihtiyacı duymuşsunuz. Bay Eastman kitabında beni, Merkez Komitesi'nin eylemlerini boşuna kınamaya çalışıp duran şiddetli bir muhalifi olarak resmetmeye yeltendiği için, izin verirsiniz ben de bu kitabın İngiliz okuyucularına durumu açıklığa kavuşturayım.

Eastman, Rusya Komünist Partisi'nin çalışması üzerine hiçbir ışık tutmuyor. Tarih bu Partiye en sorumlu ve zor bir görevi dayatmıştır. Görece daha gelişmiş olduğu ülkelerde kapitalizmin geçici olarak istikrarlı olduğu bir dönemde ekonomik olarak gerikalmış bir ülkede Komünizmi kurmak durumundadır. Eastman'ın kitabı bundan hiç söz etmiyor. Küçük dedikoduların bir koleksiyonu bu kitap. Şu anda gerçekleşmekte olan hakkında hiçbir şey yok içinde; geniş ekonomik başarılardan hiçbir şey, ya da kitlelerin kültürel uyanışından; Kasım [Ekim] Devrim'nin sloganlarına sağlam bir temel yaratmak için girişilen muazzam çalışmadan hiçbir şey.

Yazar sadece her bir dedikodu kırıntısını toplayıp, ağzını bunlarla şapırdatmakla ve bunları kendi küçükburjuva anarşist eğilimleriyle süslemekle ilgileniyor.

Eastman'ın kitabındaki en canavarca şey onun "Lenin Kaydı" hakkındaki tutumu. Lenin öldüğünde yüz binlerce işçi Lenin'in eserini muzaffer bir sona ulaştırmak için Komünist Parti'ye akın ettiler. Tüm işçi sınıfı Parti'nin ve onun Merkez Komite'sinin etrafında toplandı. Yeni üyelik başvuruları fabrikalar ve atelyelerde açık toplantılarda incelendi ve heyecanlı partisiz işçiler bizzat tanıdıkları adayların üyelik için uygun olup olmadıklarına karar verdiler. Partimize karşı Rus işçilerinin içlerinden en iyilerini "Lenin Kaydı"nın unsurları olarak yollamaları kadar büyük bir güven gösterisi daha önce hiç olmamıştı.

Lenin'in en büyük arzusu gerçeğeleşti. Rus Komünist Partisi sadece ideolojisinde değil, bileşiminde de, baskın biçimde proleter bir parti haline geldi.

Eastman bu konuda hiçbir şey bilmiyor. Onun gözünde işçiler sadece piyon, hiçbir şey anlamıyorlar; herhangi bir lider tarafından güdülmeyi bekliyorlar. Ona göre "intelijansiya" çok üstün insanlar.

Biz Bolşevikler işçileri tam tersi biçimde anlıyoruz; bize göre Parti'de ne kadar işçi varsa o kadar iyidir. Ve bu işçiler Merkez Komitesi'nin yıllar boyunca Lenin'le birlikte çalışmış yoldaşlardan oluştuğunu bilirler, onunla her adımda beraber tasarlamış ve onunla birlikte Partiyi kurmuş olan yoldaşlardan. Hapiste ve sürgünde Lenin'in çalışması onların çalışmasıydı ve onlarınki de Lenin'in. Emekçi yığınlar liderlerini dışardan ahkam kesen herhangi bir yazardan çok daha iyi tanırılar.

Bu eski Bolşevikler Lenin'in ölümünden bu yana iki katı sorumluluk yüklenmişlerdir - altından yığınların güveni ve desteği olmaksızın kalkılamayacak bir yük. Lenin'in ölümü onları ve yığınları onun eserini başarırlı bir sonuca erdirmek gibi açık bir ihtiyaçla daha da sıkıca birleştirdi.

Troçki'ye Eastman'ın çarpıttığı mektubu zihnimde bu düşüncelerle yazmışım. Lenin Troçki'yi devrimin ve işçi sınıfının çıkarlarına inançlı yetenekli bir işçi olarak değerlendirmişti. Onun sonuna kadar görüşü buydu ve Troçki'ye yazarken bu takdir duygusunu aklımda tutuyordum.

Troçki bu mektuptan, Lenin'in onu halefi olarak gördüğü sonucunu çıkaramazdı elbette; ya da onu, düşüncelerini başka herkesten daha iyi anlayan biri olarak gördüğünü.

Bu tarzda bir şey yazmış olamam, ya da Lenin'in her zaman Troçki'yle aynı görüşte olduğunu. Rus Partisi'ndeki herkes tam tersinin doğruduğunu bilir.

Eastman Lenin'in Parti Kongresi'ne mektupları hakkında çok çeşitli kurgular icat ediyor; onları "vasiyetler" diye adlandırarak. Eastman Partimizin ruhunu hiç anlayamamış. Bizim için Kongre bir bürokratlar içtimaı değıldir, her bir parti üyesinin kişisel değerlendirmeleri bir yana bırakarak kendisini en yüksek açıklıklülikle ifade etmesi gereken bir yüksek Parti olayıdır. Lenin'in Kongreler hakkında düşündüğü buydu. Partinin bu mektupları yazdırmasına yol açan saikleri anlayacağını biliyordu; ve bu mektupların Devrimin çıkarlarının herşeyin üzerinde olduğundan kuşku duymayacak olanlar tarafından okunacağını.

Eğer bu mektuplarda belli yoldaşlara eleştiri ve onların hatalarının saptanması varsa, aynı zamanda, ve çok daha büyük bir ölçüde, onların övülmesi de vardır. Bu övgü hakkında Eastman hiçbir şey söylemiyor. Mektuplar örgüte yardım için yazılmıştı ve öyle anlaşıldı; görevlerin yerine getirilmesine yardım için. Onları “vasiyetler” olarak adlandırmak deliliktir.

Lenin’in gerçek vasiyeti Parti’nin ve Sovyet çalışmasının temel sorunlarıyla ilgili olan son makalelerindedir. Tüm bu makaleler yayınlanmıştır. Ancak Eastman onlarda ilgisini çekecek hiçbir şey bulamıyor. “Vasiyetin” (yukarda sözü geçen mektupların) “gizlendiğini” iddia ederek Rusya Komünist Partisi’nin düşmanlarına [onun] Merkez Komitesi’ne iftira atmak ve onu gözden düşürmek için yardım etmekle fazlasıyla meşgul. Nihayet, Eastman’ın kitabının Troçki’yle ilgili bölümünün bizzat Troçki’ye son derece hakaret edici olduğunu düşünüyorum. Eastman’ın Partimizin Troçki’yle farklılıkları sorunu etrafında ördüğü yalanlar ağını açığa vurmaya gereksiz buluyorum. Başkaları bunu yaptılar zaten. Tüm sorunun yalnızca herkes Lenin’in ölümünden sonra ideolojik birlik ihtiyacını şiddetle hissettiği için keskin bir biçim aldığı söylemek yeterli. Şahsen ben Troçki’yle aynı fikirde değildim ve onunla bu çerçevede birçok kez konuştum. Aynı zamanda *Ekim Dersleri* kitabını *Pravda*’da ayrıntılı olarak eleştirdim. Başından sonuna kadar Merkez Komitesiyle aynı fikirdeydim. Eastman kitabının bütününde olduğu gibi bu noktada da gerçeği saptırıyor.

The Workers Monthly, cilt 4, no. 11, (Eylül 1925), s. 516

Kaynak: <http://marxists.architexturez.net/history/usa/parties/cpusa/1925/09/0900-krupskaya-oneastman.pdf>

Çeviri: **Stalin Arşivi** çeviri birimi

- 1 Max Eastman, tanınmış bir Amerikalı sol eğilimli gazeteciydi. Uzunca bir süre Troçki’nin ABD’deki yazınsal temsilcisi rolünü oynadıktan sonra, 40’ların başından itibaren açık antikomünizm cephesine geçti. 50’lerde Senatör McCarthy’nin büyük antikomünist cadı avı kampanyasına en ön saflarda destek verdi. (-ç.n.)

Bilimsellik-Devrimcilik

Bilimsellik ile Devrimcilik iki karşıt söz dizini değildir. Devrimcilik esas itibariyle bilimselliği içerir. Bilimsel olmayan, Marksist Öğretiye dayanan bir devrimcilik ise asla söz konusu değildir. Fakat kimileri “bilimsellik” adı altında Devrimci ve Marksist olan her şeyi sulandırıp çarpıtma yöntemlerine başvurabilmektedir.

Sınıf mücadelesi açısından baktığımızda Proletarya-Burjuvazi baş çelişkisi çerçevesinde burjuvazinin sınıfsal çelişkilerini çözüp yerini başka bir sömürü sistemine bırakacak bir lüksü yoktur.

Burjuvazi ne başka bir sömürücü sınıf çıkarabilir ne de başka bir sömürülen sınıf çıkarabilir.

Bugüne kadar var olan sınıflı toplum formasyonları, tarihin ilerlemede, yerini hep başka bir sınıflı toplum formasyonuna bırakmıştır.

İnişli çıkışlı da olsa, ilkel toplum (Ya da ilkel komünal toplum) yerini köleci topluma, köleci toplum feodal topluma, o da burjuva topluma sahneyi devretmiştir. Bu sıralamada bazen atlamalar gerçekleşse de bazen de biri ya da öteki toplumsal formasyon, yaşanmadan bile geçse şu gerçek hep vardır: sömürücü toplum formasyonu farklı sınıflar ve farklı sömürü biçimleri şeklinde de olsa kendini var eder. Değişen sömürü ve sömürülen sınıflardır.

Değişen sadece sınıflar ve sömürü biçimidir. Egemen sınıfın egemenlik kavgası -eğer alt sömürülen sınıflar iktidarı eline alamıyorsa- aynı zamanda sömürünün tıkanmış biçimini kurtarma çabasıdır.

Bu çaba gelecek vaat eden sınıf için büyük avantajlar taşır. Her şeyden önce geniş halk kitlelerini daha iyi bir gelecek için yanı başına çekebilir. Kendi iktidarını kurabilmek için; eski egemen sömürücü sınıfı yok etmek, bu mümkün değilse uzlaşa sağlayıp ortaklaşmak için geniş kitleleri, göreceli arkasına aldığı tarihsel ilerici pozisyonuyla harekete geçirebilir.

Zaten çoğu sınıfların gelecek projesi bu noktada ortaklaşır. Ki bu bir dönem bile olsa, geleceğin sınıfının daha doğrusu sınıfların daha iyi

bir gelecek vaadi ilericidir. Taki iktidara yerleşip sömürü çarkını kendi lehine çevirene kadar.

Örneğin yeni gelişmekte olan proletarya burjuva amaçlar için burjuvazi tarafından harekete geçirilir. Bu durumdaki işçi sınıfı kendi bağımsız amaçlarının peşinden koşacak ne tarihsel ne de nesnel koşullara sahiptir. Ne de bu yetiye “Elde edilen tüm zaferler burjuvazinin bir zaferi olur.” (K. Marx)

O andan itibaren egemen sınıf ve onun toplumsal formatı kendi dayanaklarını yok edecek bir gücü daha işin başında var etmeye başlar. Kendi ölümünün potansiyel güçlerini yaratmak zorundadır.

Feodalizm kapitalist sınıfın potansiyelini kendi içerisinde taşır. Köleci üretim biçimi gibi... vb.

Burjuvazinin tarihsel-sınıfsal çelişkisi aslında bu belirlemede gün yüzüne çıkıyor.

Burjuvazi genel ve tarihsel anlamda kendisini aşacak ve yerine başka bir sömürü biçimini kuracak, yeni bir sömürü ve özel mülkiyet biçiminden ve onun kurtarıcı iksirinden yoksundur.

Burjuvazinin tarihsel-sınıfsal çelişkisi kendisinin sömürücü bir sistem olmasına rağmen yerini bırakacak başka bir sömürücü sistem olmamasıdır.

Burjuvazi bu yüzden bile potansiyel şekilde içerisinde var olan sosyalizmin anasıdır. Bunun yanı sıra onun tüm üretim ilişkileri sosyalizmi potansiyel olarak imkânlı hâle getirmiştir.

Sosyalizm, kapitalizmin üretim ilişkileri içinde, içsel, gerçekleşmemiş bir potansiyeldir, ama sadece bir potansiyeldir.

Bu potansiyel açığa çıkartılmalı bilinçlice kullanılmalıdır. Tam bu noktada süregelen gerçeklikle bu gerçekliği aşan bir bilinç kendini var eder. Bilim bize bu gerçeği statik bir şekilde ortaya koyarken devrimcilik bunun parçalanmasını zorunlu kılar.

Bu yüzden komünizmi sosyalist faaliyet ve propagandada başka bir hayat olarak betimlemek hayatî bir öneme sahiptir.

Bu hayatın bugünün gerçekliklerine uyuşmaması bir nebze çok doğaldır. Çünkü kapitalist toplumun sarmalı içerisindeki durum yalın bir determinizmdir.

Çünkü geleceği olmayan kapitalizm insanlığa da hiçbir açıdan gelecek vaat edemiyor. **Bu başka bir sömürü sistemi bile olsa.**

Bu gerçeğin farkındalığı içindeki burjuvazi tüm yok olan sınıfların yaptığı gibi kendi yok oluşunu tüm insanlığın yok oluşu gibi göstermektedir. Ama bu sefer diğer sınıfların aksine burjuvazi tamamen haklı.

Tarihsel-sosyal-sınıfsal açıdan geçmişteki sınıfların kendi egemenlik kaybını insanlığın yok oluşu gibi gösterme çabaları kaba bir çarpıtma-yken burjuvazi için bir gerçektir. Bugün sosyalizm salt işçi sınıfının kurtuluşu olmaktan çıkmakta, insanlığın bir tür olarak yaşayabilmesinin tek seçeneği durumuna gelmiştir. Tabii ki proletarya hâlâ bu kurtuluşun biricik öncüsüdür.

Burjuvazinin kendi yerini başka bir sömürücü sisteme bırakamayacak oluşu, kabul gören yöntemlerden de (bu sınıfın kendince son akılcı tedbirlerden de vazgeçmesi -sosyal devlet burjuvazinin kendince en akıllı davranışiyken bunu adım adım tasfiye etmesi-), vazgeçmesi sonucunda bir barbarlık ve yok oluşun sistem nişanesini bir kez daha boy-nuna tarih takmaktadır.

Bu yüzden örgütlenme çabasının gereği olarak insanlara ama tüm insanlara başka bir hayatın olduğunu göstermemiz gerekli. Bunun maddî zemini yok oluş çağında insanlarda vardır.

Aynı sömürünün insanî açıdan daha üstün bir dünya tahayyül etmedeki acizliği temel saldırı ve ikna konumuz olmalı.

Kapitalizmin bu çelişkisi ideolojik alanda bu durumunun, yaşadığımız şu anın aslında sonsuz ve olması kaçınılmaz olarak sunulması olarak kendini göstermiştir. Bu yanlış bilinç savaşılmaması gereken bir alandır.

Bu yanlış bilinç sadece geniş halk kitlelerinde gözükken bir durum değildir.

Çoğu “devrimci” kanalların içerisinde de etkisi vardır.

Sistem karşıtı mücadelede bir siyasî akımın içerisinde bulunan insanlar gelişen tarihsel-sosyal koşullar sonucunda kendilerini yeni bir dünyanın sözcüleri olarak değil de sistem muhalefeti olarak göstermektedir. Ya da tüm eylem ve konumlanışları muhalefet çizgisinde sınırlandırmışlardır.

Unutmayalım ki sistemi alaşağı edecek bir projenin parçası değil-se muhalefet etmek nihayetinde sistemin kabulüdür. Bu türden bir “muhalefet” sadece sistemin daha adil olması için verilen çabadan ibarettir (Bilge halkımız böylelerine boşuna “Muhallif Hasan” sıfatını yakıştırmamıştır!). Oysa sosyalizm bir yıkma ve yeniden kurma sürecidir.

Yukarıda altını çizdiğimiz gerçeklik doğrultusunda gelecek sosyalizmdir diyebilir miyiz?

Gelecek sosyalizm mi? Ya da haklı olmak kazanmak için yeterli mi?

Bilimsel düşünürsek evet. Devrimci düşünürsek hayır.

Çünkü devrimci düşünce; kendi varlığını bugüne kadar gelen tüm sınıf savaşımının sonuçlanması için bir iradi müdahalenin gerekliliği üzerine kurar. Bu kuruluş ne bilimsel düşünce biçimine ne de herhangi bir başka düşünsel disiplinin üzerinde kalabilir. Onu aşar, hem onu içerir hem de onu dışlar.

Bilimsellik yasaların zorunluluğu ise ve onun kavranmasıysa bu zorunluluk ahlaki açıdan hep haklı olanın adına işleyecek diye bir durum söz konusu olamaz ("Haklıyız kazanacağız" mı acaba?). Burjuva toplumun sosyalizme gideceğini zorunlu olarak algıyorsak ve bunu tüm bilimsel veriler söylüyorsa bize ne gerek var? Derdimiz ne? Bu emekler niye?

Ya da şöyle diyelim; tüm tarihin dalgaları üstümüze gelirken biz hâlâ bugün sadece bir avuç insanın inandığı bir şeyi mi savunuyoruz?

Yok biz süreci "sadece hızlandıracağız" mı diyeceğiz? Bir kuruluş düzen içerisinde hâkim ideoloji egemen sınıfın ideolojisidir. Eğer bu kuruluş sistemi yıkmak istiyorsak onun dışında durmalıyız. Peki bu dışında duruş hâlinin maddî zemini ya da dayanacağı zemin nedir? Bilim mi? Bilimsel düşünce mi? Nihayetinde bunlarda bu sınıfın ürünü değil mi? Meselâ ayakkabı makinesi işleyişinde temel değişim gerçekleşmezse ne kadar hızlandırırsan hızlandır o yine ayakkabı üretecektir. Daha iyi niyetle daha gelişmiş bir ayakkabı makinesine sahip olacağız.

Önemli olan burada bilimsel zorunluluk değildir. Çünkü bu Lenin'in baş etmek zorunda kaldığı Kautskici itirazların yinelenmesidir.

Bilimsel düşünce devrimci düşüncenin karşıtı mıdır.?

Bu soru bugün bence can alıcı bir noktada durmaktadır.

Burjuva sınıfının yapısını ve temel süreçlerini betimlemek onun yapmakta olduğu şeyi nasıl yapmakta olduğunu ya da genel bir yasa-ya uyduğunu ortaya koymak için bilimin yöntemlerini kullanabiliriz.

Bugün hiç kimse usta Marx'ın kapitalist sınıf tahlilini reddedemez. Bu noktada bilimsel düşünüş anlamlı hatta tek yöntemdir (Ama hepimi-

zin bildiği gibi Marx salt bir bilim adamı değil bir devrimcidir. Son dönem ustayı hümanist bir bilim adamı olarak sunmaya kalkmaları boşuna değildir.).

Fakat onu yıkmak için geçerli bir zorunluluk değildir (Tüm bilim adamları niye devrimci değildir o zaman. Öyle değil mi?). Çünkü bu bilimsel düşünüş, olay ve olguları anlama ve bilince çıkartma sürecinin adıdır.

Bilimsellik fikri nihayetinde toplumun gidişatında, sosyal sınıfların çatışmasında ortaya çıkan köklerini burjuvazinin ilerici olduğu döneme dayanan bir yöntemdir. Sınıflı toplumun bir ürünüdür.

Bilimsellik yasaların deşifre edilmesi de diyebiliriz. Fakat bu yasalarda egemen sınıfın işleyişinde önemli yerler teşkil etmektedir.

Bilimsel düşünce yasaların mutlak egemenline inanır. Bu yasaların er ya da geç kendini göstereceğine ve kabul ettireceğine mutlak inancı tamdır. Oysa bilimsel düşünce biçimi yasaların kabulü üzerinden hareket ederken devrimci bilinç bunların yok edilmesi üzerinden şekillenir.

Bu bizi sınıfsız toplum mücadelemizde bir yere kadar taşıyabilir. Zaman zaman da dönemsel bir çekim alanı oluşturabilir (Bir zamanlar siyasî propaganda olarak kullanılan ve konjonktürel haklılık payı olan “bilimsel sosyalizm” sözü gibi). Fakat devrimci bilinç hiçbir düşünsel disipliye sığmayacak kadar geniş ve hareketlidir.

İnsanların sosyalizme olan inancının bilimsel düzeyde sağlanması bazı sorunları taşır. Gerçi çoğu insan bilimsel bir bağ kurarak ya da bu bilimsel düşünce yöntemine sahip olduğu için sosyalizme gönül vermez. Aksine tüm karşıt koşulların ve gerçeklerin inadına (burada bahsedilen bilimsel gerçekler bile olsa) yürüyüşüne devam eder. Örneğin tüm bilimsel veriler Ekim Devrimi'nde belirli bir aşamada tek ülkede sosyalizmin mümkün olamayacağını gösterirken Lenin ve onun arkadaşı Stalin tabiri caizse karanlığa yumruk sallayıp bu soruya cevap vermişlerdir. Buna sırf bilimsellik adına hayır diyenler ise tarihin tozlu sayfalarına gömülmüşlerdir.

Kimi zamanlar olur ki devrimci bilinç bırakın bilimsel gerçeklere sığmayı insanın mantık sınırlarını zorlayan çıkışları yapar. Dünyada eş benzeri olmayan ülkemizdeki ölüm oruçlarını hangi bilimsel gerçek açıklayabilir ki... Bilimsel gerçekler ölüm orucundaki insanlara yüzlerine söylendiği zaman (sakat kalacaksın, öleceksin vb.) çoğu yoldaşımız sadece gülmekle yetinmişlerdi.

Bilimsel düşünce nihayetinde yasaların kabulü üzerinde at koşur. Devrimci düşünce evet bu yasaı kabul eder fakat değiştirmek-dönüştirmek için...

Bilimsellik kesinlikle yetinilecek bir düşünce biçimi değildir. Yukarıda da açıkladığımız gibi o anın iç işleyişinin farkına varmak için gerekli ve zorunludur ama değiştirmek-dönüştirmek için ondan daha fazlasına gerek vardır.

Başa dönersek kapitalist sınıfın bilimsel olarak yok olacağını söylemek bununla yetinmek su katılmamış oportünizmdir, Leninizm'e karşı koymaktır.

Toplumun diyalektik hâlini kavrayamamak demek aslında çeşitli yasaların çarpışmasını görmek demek.

Bilimsel konuşursak kapitalizm bilimsel olarak yıkılmak zorunda. Bu kaçınılmaz bir yasa. Burjuvazi kendi mezar kazıcısını yaratmak zorunda. Sırf bunlar zorunlu diye bu sistem yıkılmak zorunda mı? Örneklersek yerçekimi yasası da bir zorunluluktur. Elma ağaçtan yere düşer, bu bir zorunluluktur. Ama araya sepet koyarsan bu zorunluluk, elmanın yere düşmesi ortadan kalkar. Dolayısıyla bu yasal zorunluluklar ihtiyaca ve talebe göre egemen olanın ve isteyeninin adına, onun istediği gibi işler.

Bu durumun yani bilimsellik fikrinin siyaset alanında da artık pek işlevli olduğu söylenemez. İnsanların bilim sosuna batırılmış modern hurafelere inandırılması, tüm gerici fikirlerin içerisine bilimseldir açıklamasıyla insanlara yutturulması bize bir ipucu vermektedir. "Bilimsellik" söylevi bir inandırıcılık aracıdır. Kendisi başlı başına inandırıcı değildir. Meselâ "Kur'an'daki bilimsel gerçekler", "Ufo'ların bilimsel kanıtları", "Nuh'un gemisinin bilimsel kanıtlarını" içeren kitapların sayısı oldukça fazla. Bunların inandırıcılığı tartışılabilir, ama böyle bir çabanın yani bilimselliğin bir notermiş gibi sunulması gerçeği yadsınamaz. Zaten burada anlatılmak istenen bu kitapların mutlak amacı için bilimsel yöntemler olan ve nihayetinde insan aklına paralellik arz eden düşünme jimnastiğinin izdüşümüdür.

Doğru yöntemler kendiliğinden doğru sonuçlara ulaşacak diye bir kural yoktur. Doğru yöntem ya da yöntemler ona (burada bilimsel düşünce biçimi) dışarıdan bakabilecek başka ve onu aşan bir düşünce bütünlüğü ile bakarak ve yine onun yönetmesiyle doğru sonuçlara ulaşabilir.

Burada bahsedilen devrimci bilinç her an değişen koşulların içerisinde mutlak bir baykuş bakışına sahiplik ve bu koşullar içerisinde ileri ci olanın, yarını temsil eden şeyin yanında saf tutmaktır.

Devrimcilik kendini biriktirdiği tarihsel koşulların diyalektik bütünlüğü içerisinde ortaya çıkardığı zamanlar, beklenen gibi bir yasa, bir mantık içerisinde hareket etmez. Etse de günün koşullarının mantiki sınırlarıyla anlaşılabilir. Çoğu insanın devrimcileri garip “yaratıklar, anlaşılabilir varlıklar” olarak görmesinin sebebinin nedenlerinden birisi de bu olmaktadır. O tüm şu anda gerçeklik yasalarının reddi üzerinden kendi devrim yasalarını dayatır. Çünkü o insanlığın tek kurtuluşunun gerçekliğidir. Tüm yasalar onun tek bir yasasına bağlıdır.

Engels ustanın belirlemeleri bizi toparlayacaktır. “Ateşte doğada bir yasadır, fakat insanlık bu yasayı bir kibrite hapsedip tüm insanların hizmetine sokmuştur.”

Burada önemli olan devrimci düşünce çerçevesinde olayı kavramaktır. Yani bilimselliğinde ötesinde yasaları daha devrimci bir amaç için kullanmaktır. Ateşin ya da burjuvazinin yıkılmak yıkılmak zorunda olması bir yasa olabilir. Ama bu yasa tek başına devrimci midir? Hayır. Daha doğrusu bu düşünceden bir devrimcilik ortaya çıkmasını beklemek bir hatadır. Sorun bu yasaları ne amaçla kullanacağımızdır...

Devrim fikri insanlığın sınıfsız, sınırsız, sömürsüz eşitlikçi ve özgürlükçü bir dünya için yüzyıllardır verdiği mücadele içerisinde kendi yasalarını oluşturmuştur ve bu mücadeleye gönül vermiş insanlar mücadele ederken bilimsellikten zerre haberleri yoktu. İşte bizler tarihsel anlamda bu fikrin taşıyıcıları olmak zorundayız.

Devrimcilik bilimsel düşüncenin karşıtı değildir. Ama ondan ibaret de değildir. Tarihe baktığımızda devrimci fikirler bilimsellikten ziyade onu da aşan bir olgudur.

Burjuvazinin kendi içerisinde yeni bir sömürücü sınıf çıkartamamasının bilimsel gerçeği bize sadece bir gerçeği işaret ediyor: ya devrim ya ölüm.

Not: Ankara’da gerçekleştirilen bir etkinlikte yazarın tartışmaya açtığı metninin tamamıdır.

Kolektifimiz'e Sıkça Yöneltilen Sorular*

Kolektifimiz'in ideolojik-teorik-politik çizgisini beğenmeyenlerin soru ve eleştirilerini de bu vesileyle belirterek ve bunlara S. Ö.nün çeşitli zamanlarda verdiği cevapları özetle sıralıyoruz:

Soru-Eleştiri: Niçin kapitalist bir işletme kurup para kazanmadınız?

Cevap: Bilinçli tercihimizle bu türden bir seçim yapmadık. Yapamadık. Yapamadık. Salt tecimsel bir ilişkinin hesabını işçi sınıfına ve devrimci kadrolara veremezdik. O zaman ideolojik-politik-örgütsel iddiamızın arkasında düzgün duramazdık. Ancak donanımlı bir **İSP**'nin disipliniyle ve de gerektiğinde elbette kapitalist ilişkiler de kurulabilir. Biz kurmadık.

Soru-Eleştiri: Niçin eleştirilere konu yaptığınız Sol siyasî akımlar gibi bir örgüt kurmadınız? Neden bir program da siz hazırlamadınız?

Cevap: Örgüt kurulmaz. Oluşturulur. Hayat ve mücadelenin doğrulamadığı ve reddettiği örgüt kurmak devrimcilik sayılmaz. *Kolektifimiz* kurma fiilini çekmiyor. Kendiliğinden örgüt kurup parti çağrışımı yapmanın Marksizm-Leninizm ile bir ilişkisi yoktur. Gerek Bilimsel Öğreti gerekse *Komünist Manifesto*'da belirtildiği üzere "*Parti varken parti kurulmaz!*" ilkeselliğine ve devrimci geleneğimize bağlı kaldık. "Örgütler Anarşisi" ortamına bir yeni halka eklemenin ne *Devrimci Hareket*'e ne de sosyalizme katkısı olur. *Kolektifimiz'in PARTİ*den anladığı ve yönelişi Marx-Engels-Lenin'in öğretileriyle uyumludur. Örgüt başka **PARTİ** başkadır. **PARTİ**, çeşitli istişari toplantı, kurultay, konferans ve kongre yöntemiyle oluşur. Bir tek komünist kadroyu dışarda bırakmaz. **II. Tüm Türkiye Komünistleri Kongresi** yöntemini bunun için bilince çıkarıyoruz. RSDİP ile Tarihî TKP oluşturulurken izlenen **yöntemi** bu memle-

kette gerçekleştirmekten yanayız. Devrimci yasallık ve sosyal meşruiyet ancak böyle kazanılır. Kendiliğinden “Dar grup kültürü” ile kurulan örgütlerin sosyal meşruiyeti ve devrimci yasallığı hiçbir zaman olmamıştır. TKP sömürsünü kökünden kurutmanın tek yöntemi de budur. Program da Kongre’de Kadrolarca tartışılıp kararlaştırılır. Kendiliğinden kurulan örgüt / partilerin program anlayışı ile uzlaşmıyoruz. Yapmayabilince çıkarmaya çalıştığımız devrimci ve köklü bir dönüşümdür. Ancak bu yöntemle kapitalizm aşılabilir. Yığınağı mümkün olan tek bir yere yapamayanlara komünist denmez.

Soru-Eleştiri: Kitap, Dergi, Gazete faaliyetinizde, düzenlediğiniz Panel-Söyleşilerde *Kolektifimiz* ile aynı şeyleri söylemeyenlere de çokça yer veriyorsunuz. Neden?

Cevap: Şu aşamada *Kolektifimiz Çalışanları*’nın bilinçli bir tercihi dir bu. Devrimci ve Marksist Sol Kadroların yaşadığı “Öndersizlik Krizi” henüz aşılamamıştır. Kadrolar nüveler halinde dağınıktır. **Komünistlerin Birliği** de henüz gerçekleşmemiştir. Tornadan çıkmış gibi aynı şeyleri tekrarlamak devrimcilik değildir. Bunu yapanlardan değiliz. Olmayacağız. Sosyalizm uygulamalarını ve de bu memleketteki örgüt / partilerin bu türden anlayışlarını aşmak istiyoruz. Çünkü bu türden anlayışlar sosyal pratikte doğrulanmamış aşınmış ve de aşılmıştır. Devrimci ve Marksist olan birey, grup, çevre ve örgütlerdeki insanlarımızı “*Bizim İnsanımız*” olarak görüyoruz, tanımlıyoruz, bunun propogandasını yapıyoruz. “Dar grup kültürü”nü yıkmak, yerine kolektifliği yerleştirmek istiyoruz. Çerçevesi birlikte çizilmiş her ileri uğraşın içinde olacağız. Çünkü buna ihtiyaç var. Hayat ve mücadelenin öğrettiği budur. Nihai amacı bir olanlara yol arkadaşı işlemleri yapılması gelecekteki yoldaşlıkların önünü açar. Farklı değerlendirmelere yer verilmesi, sosyalist demokrasi, kadroların özgürlük ve özgünlüklerinin korunması salt iktidara gelindiğinde değil, sınıflı toplum şartlarında da gözetilmelidir. Kitap, Dergi, Gazete faaliyetlerimizde olduğu gibi tüm etkinliklerimizde de *Kolektifimiz*’in görüşlerini yansıtıyorken -Ki bu imzalar bilinmektedir- dışımızdaki yol arkadaşlarımızın imzalarına yer veriyor, görüşlerini de bilekerek yansıtıyoruz. Kıyamet de kopmuyor. Bundan da hiçbir rahatsızlık duymuyoruz. Aradaki fark çok net ve açıktır. Dost-düşman da bilmektedir. **İSP** oluşturulduktan ve de işbaşı yaptıktan sonra da oluşturulacak

kurullarda “*Bizim İnsanımız*”ın özgünlük ve özgürlüklerinin korunması gerekecektir. Demokratik Tartışma-Oylama-Karar-Uygulama vb. süreçlerde Marksizm-Leninizm’in genel kuralları işletilir.

Kolektifimiz’in bu türden ilkeli duruşunu yeterince anlamayan ya da anlamak istemeyenlere S. Ö. mizahla karışık bazı cevapları vermekten de sakınmamaktadır: “*Ne yapalım arkadaş, gökten üç elma düştü, bize de bunları yapmak düştü!..*”

* Sorun Yayınları Kolektifi ve **SORUN Polemik Dergisi Çalışanları** Adına: **Ali Özdoğu-İsmail Arguvanlı-İsa Gözaçtı-Ahmet Temizel-Çelik Sezer-Hıdır Diren-Orhan Erkin Özüdoğru-Mehmet Suphi Adar**’ın hazırladığı ve Ekim 2010 tarihinde yayımladığımız; **İŞÇİ SINIFININ SİYASAL VE SENDİKAL BİRLİĞİ DAVASINA ADANMIŞ PROLETER DEVRİMCİ BİR YAŞAM -Sırrı Öztürk’ün Kısa Biyografisi-** isimli kitabımızın 83-85. sayfalarından alınmıştır. (S.P.)

Bülent Karadaş

-Panel-Konuşmaları--

Ahmet Çakmak Deliorman

Hüseyin Hizmetçi-Halil Can Dolgun

Hangi Gençlik Hangi Gelecek

Sorun Yayınları Kolektifi olarak; 30 Ekim - 7 Kasım 2010 tarihleri arasında 29. İstanbul Kitap Fuarı'nda dört *etkinlik düzenledik*. Bu etkinliklerden biri *de*: “Hangi Gençlik Hangi Gelecek” konulu idi. Etkinliği Kolektifimiz adına: Bülent Karadaş yönetti. Ahmet Çakmak Deliorman, Halil Can Dolgun ve Hüseyin Hizmetçi arkadaşlar da gençliğin sorunları üzerine etkin konuşmalar *gerçekleştirdi*. Etkinliğimizin ilgi görmesi *üzerine yapılan* konuşmaları *yayımlamayı uygun* buluyoruz. (S. P.)

Bülent Karadaş:

Merhaba Arkadaşlar.....

Sorun Yayınları Kolektifi'nin düzenlemiş olduğu “Hangi Gençlik , Hangi Gelecek” konulu panelimize hoş geldiniz.

Bu panelde iki farklı kavram olan gençlik ve geleceğin bir arada kullanıldığında ne tür bir anlam ifade ettiğini, gençlik dediğimizde kimden bahsettiğimizi ve ona atfedilen, biçilen geleceğin ne olduğunu, bir dönemin öğrencisi, günümüzde ise işsiz olan değerli *arkadaşlarımızdan* araştırmacı-yazar Ahmet Çakmak Deliorman, halen üniversite öğrencisi olan Halil Can Dolgun ve yine bir dönemin öğrencisi olan araştırmacı-yazar Hüseyin Hizmetçi ile birlikte konuşacağız.

Bu paneli Sorun Yayınları Kolektifi adına yönetme görevini de ben (Bülent Karadaş) üstlenmeye çalışacağım. Ben de öğrencilik yaşamını yeni noktadım ve şimdi de ekmeğimi kazanma mücadelesi vermeye çalışmaktayım.

“Hangi Gençlik, Hangi Gelecek” konulu panelimizi genç kuşaklar yönetecek ve genç insanlarımızın yaşadığı sorunları yine bizler gündeme getirip tartışmaya sunacağız. Sorunlarımıza birlikte düşünce üretip birlikte çözüm yöntemleri arayacağız.

Arkadaşlarımızın konuşmaları bittikten sonra da siz değerli konuklarımızın sorularını almak istiyoruz.

öncelikle ben kısa bir giriş yapmak istiyorum:

Gençlik sosyal bir sınıf değildir. Sınıflı toplumlarda da homojen bir yapı göstermez. Bu yüzden de gençlik dediğimizde kimden bahsettiğimizi net olarak ortaya koymalıyız; burjuva gençlik, işçi gençlik, öğrenci gençlik, işsiz gençlik... vb. uzatabiliriz. Türdeş olmayan bu yapılar ayrı ayrı incelenmeyi gerektirmektedir.

Egemen sınıflar için gençliğin bu durumu tam da istedikleri bir şeydir. Onlar ellerindeki iktidar araçlarını kullanarak olmasını istedikleri gençlik tipini yarattılar. *Kapitalist yabancılaştırma* yoluyla garip bir gençlik kuşağı türettiler. Her yanı ile burjuva toplumunun yoz ve kozmopolit “**kültürü**” ve **değer** yargılarıyla kuşatılmış bir topluluğuz biz. Bu kuşatma ve yabancılaşmanın ne olduğunu, nasıl ve hangi yöntemlerle aşılabileceğini, ayrıca doğurduğu çok yönlü sonuçlarını arkadaşlarımız size anlatacaklardır.

Bu kuşatmayı ve yabancılaşmayı delmesi gereken “Sol Cenahımız”ın da egemenlerden bir farkı yok. Onlar da gençlik konusunda *gerçekçi politikalar* üretmedi. “Gençliğin Yolu İşçi Sınıfının Yoludur.” diyemedi. Çünkü “Sol Cenahımız” da henüz ne ayrışabildi ne de yeniden buluşup bütünleşebildi. Kurumsal merkezi disiplinli Kurum ve Araçlarımızın üretilmediği koşullarda ilerici-devrimci gençliğimiz de kucaklanamadı. Mevcut sol gruplar, örgütler burjuva politikaları karşısında alternatif politikalar üretmedi. Bir şeyler yapmak isteyen, bu kuşatmayı delmek isteyen genç kuşağımız da tüm iyi niyeti, özverisi ve militanlığı ile “Sol Cenahımız”ın politik politikasızlığının içinde kaybolmakta ya da her şeyden umudunu kesip anlamsızlığa düşmektedir.

Ayrıca, Sorun Yayınları Kolektifi’ne gençlik sorununa verdiği önem ve biz gençlere bu türden bir imkân tanıdığı için teşekkür ediyoruz.

Bu kısa girişten sonra sözü konuşmacılarımıza bırakmak istiyorum. Her konuşmacımız yaklaşık 13-15 dakika konuşacaktır. Zamanı iyi kullanacağız. Sözü şimdi arkadaşımız Ahmet Çakmak Deliorman’a bırakmak istiyorum.

Ahmet Çakmak Deliorman

Gençlik, yaş ile ifade edilen bir kategori olmakla birlikte aslında sınıfsal içerikten ve konumdan koparılmış bir söylem olarak dile getirilmektedir. Oysa sınıfsal olarak işçi gençlik, emekçi gençlik, işsiz gençlik, burjuva gençlik, hatta küçükburjuva gençlik ve öğrenci gençlik, köylü gençlik olarak gençliği kategorilere ayırarak incelemek gerekiyor. Bunların hepsi birbirinden ayrı ve bağımsız değildir, birlikte ele alınabilecek alt kategoriler, konumlar da mevcuttur. Her ne kadar ideolojiyi belirleyen sınıfsal konum olsa da ayrı bir inceleme alanı olarak ideolojik bir kategori belirlememiz gerekiyorsa devrimci gençlik, lümpen gençlik, apolitik gençlik, küçükburjuva ideolojisine sahip sosyaldemokrat gençlik, ulusalcı-milliyetçi gençlik, dinci-muhafazakââr gençlik, burjuva gençlik olarak da belirtebiliriz. Tabi ki sınıfsal kategorilerde geçerli olan iç içe geçme durumu ideolojik durumda da söz konusudur.

İdeolojiyi belirleyen şey sınıfsal konumdur; bazı durumlarda bu keskin çizgilerle ayrılmayabilir, en azından ideolojik olarak, pratik süreç farklı işlese bile. İşçi gençlik içerisinde gerici diye nitelendirilen dinci-muhafazakââr, ulusalcı-milliyetçi, sosyaldemokrat, devrimci gençlik yer alabilmektedir. Aynı şekilde devrimci gençlik içerisinde de küçükburjuva sosyaldemokratlar, ulusalcı-Kemalist yönleri törpülenmemiş gençler de yer alabilmektedir. Bu mevcut konjonktür açısından bir yere kadar normaldir; ancak Devrimcilerin, Sosyalistlerin, Marksistlerin örgütlenme, örgütlenme yeteneklerinin zayıflığını, sınırlılığını da gösteren bir durumdur. Bugün gençliğin büyük bir bölümü işsiz ya da güvencesiz işçidir. Esnek çalışma, part-time çalışma, evde çalışma gibi bir dizi güvencesiz çalışma, çalıştırma biçimiyle karşı karşıyadır. öğretmen, mühendis, sağlıkçı olması bu durumu değiştirmemekte; aksine arttırmaktadır. Çünkü bu alanlar asıl rant ve sömürü alanlarıdır. Neo-liberal politikalar emeğin yeniden üretim sürecini metalaştırırken bu alandaki emekçileri de güvencesiz hale getirerek sömürü oranını arttırmaktadırlar. Buna karşın önlem olarak da üniversite mezunu gençleri sisteme bağlamak için onları güvenlik kadrolarında istihdam etmektedirler. Son dönemde polis ve özel güvenlik görevlisi olan çok sayıda genç vardır. Bir yandan birilerini işsiz, güvencesiz, asgari yaşam koşullarının bile çok altında, hatta dışında bırakan tekelci sermaye düzeni, diğer taraftan sisteme karşı gelebilecekleri sisteme eklemleyerek, işsiz, güvencesiz kesim üzerinde

baskı yaratmaktadırlar. Bazı eylemlerde, özellikle güvencesiz ya da ataması yapılmayan öğretmenlerin yaptığı eylemlerde, öğretmen polislerin söylemleri ve davranışları buna örnektir.

“Gençler bizim yarınlarımız” diyen burjuva ve ideologları ile “Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm” şiarını dillendirenler arasında bir benzerlik de vardır. İlk olarak ecek-acak ekli söylemler idealist felsefenin bir ürünüyken; mevcut konjonktürde durumu geçiştirici, oyalayıcı, kendini tatmin edici, öteleyici bir tavrın meşrulaştırılmasını sağlamaktadır. Mevcut durumdaki gençliğin durumu ile sosyalizm gelmez, gelen de sosyalizm olmaz; kaldı ki devrimci gençlik, işçi sınıfının şemsiyesi altında işçiler-gençler-sınıfın organik aydınları birlikte üretip birlikte mücadele etmedikçe sosyalizm hayalden öteye geçemeyecektir. Kazayla devrim olsa bile bu sosyalizme evrilmeyecektir, siyasal devrim sosyal- kültürel devrimi tamamlamıyorsa o devrimin sosyalizm olma ihtimali yoktur. Dışı olabilir ama içi olamaz. O anlamda ilk önce tüm gençlik ve örgütlerdeki iç işleyiş, örgütsel yapı, disiplin, karşılıklı ilişki, iç demokrasi anlayışı sorgulanmalı ve yarının bugünden kurulacağı unutulmamalıdır. Yoksa sonuç ne yazık ki beklenenin tam tersi olmaktan kurtulamaz.

Gençlik açısından en büyük sorunlardan biri de burjuva resmî tarihi ve resmî ideolojisidir. Anne karnından itibaren başlayan resmî ideolojinin yalanları okulda, medyada, çevrede, askerde, işyerinde, hayatın her alanında kendini her an tekrarlamakta ve yenileyerek empoze etmektedir. Okuyan, okuduğunu anlayan, sorgulayan, eleştiren, bilimsel yöntemlerle analiz-sentez yapabilen, alternatif üreten, tarihsel diyalektik materyalizm yöntemini kullananlar bu kuşatmayı yararken, sol içi “dar grup tapınımları”, yukarıdan aşağıya hiyerarşik yapı gibi sol ile alakası olmaması gereken ama maalesef günümüzün genel profilini yansıtan durumla karşılaşmaktadır. Kariyerizm, konformizm hastalığı, yönetme güdüsü, ego tatmini gibi insanlık dışı uygulamalara bile rastlanmaktadır. Bunlar sempatizanları sol’dan tamamen uzaklaştırıp koparıırken, sol’dakileri de sağlı “sol”lu burjuva örgütlerine savurmakta ya da apolitize bir hayat sürmeye itmektedir. Devrimci olmak için devrim sabahını beklemeden kapitalizmin sınırlamalarına rağmen kolektif bir yaşam kurulabileceği ve yaşanabileceği unutulduğunda her şey sihirli değneğin, sosyalizmin gelişine ertelenebilmektedir. Diğer taraftan daha küçük yaşlardan dinci ve ırkçı yetiştirilme belââsına kurban edilen çocuklar, Kur’an kurslarından, dincilerin dershanelerinden, okullarından kurtulamamak-

tadır. Tekelci sermaye basın yoluyla da zihinleri bulandırmaya devam ederken; buna sol tandanslılar da katkı sunmaktadır. Liberal sollar manipülasyonun en iyisini dinci, faşist güruhtan daha iyi yerine getirmektedirler ve asıl korkulması gerekenler de sol etiketlilerdir, sosyaldemokrat, burjuva sol, liberal sol çevrelerdir.

Sovyetlerin kuruluş aşamasında ve devrimin topluma yayılması süreçlerinde gençlerin büyük rolleri olmuştur. Gönüllü birlikler etrafında halka eğitim-öğretim çalışmaları, kültür-sanat faaliyetleri ve her türlü günlük işinde yardımcı olmalarını sağlayacak ortamlar yaratılmıştır. Gençliğin enerjisi ve dinamizmi işçi sınıfıyla ve aydınlarla birlikte halkın aydınlanması, devrimi, sosyalizmi tanınması ve yaşaması için ciddi bir nitelik haline bürünmüştür. Bu durum Halk Demokrasileri için de geçerlidir. Bulgaristan örneği de bu noktada önemlidir. Komsomollar, hayata müdahil olabilecekleri her alanda gönüllü görevler almışlar, önemli görevler üstlenmişler ve bunu layıkıyla yerine getirmişlerdir. Tabi değişen süreç, sonradan gelişen sınıf içi küçükburjuva gençlik konumunu koruma yarışına da girmiştir. Fakat devrimin ateşi tüm gençliği ısıttığı gibi bunun emekçi halka yansımada da devrimci gençliğin rolü büyük olmuştur. Sonraki süreç kendi nesnel koşullarının yarattığı öznel süreçlerle farklı bir yöne kaymıştır, tüm Sosyalist Sistem'de olduğu gibi... Bugün de toplumsal hareketliliğin, dinamizmin yüksek olduğu *Latin Amerika, Yunanistan ve Fransa gibi yerlerde* de gençlik işçi sınıfıyla birlikte mücadele etmekte, çıkarlarını sınıfının yanında yer alarak korumaktadır. Liseli öğrenciler, "Bizler işçi sınıfının askerleriyiz." demektedir. Bu aslında örnek oluşturması gereken bir durumdur. Zira gençliğin yeri işçi sınıfının safıdır, gençlik ne öncü, ne de devrimin motor gücüdür. Ülkemizde yaşanan bir çok olaya rağmen hââlââ gençliğe önderlik rolü biçilmesi ya da gençliğin kendisine böyle bir rol biçmesi hayatın gerçeklikleriyle uyuşmamaktadır. Son derece önemli bir devrimci mirasa sahip Fransa gençliği birçok olumsuzluğa rağmen refleks düzeyinde de olsa, süreklilik arz etmese de bu mirasa kendi ülke şartları çerçevesinde sahip çıkmakta ve yaşatmaktadır. Belki de ***bizim kendimizi sorgulamamız*** gereken alanlardan biri de budur! Fransa gibi bir geleneğe sahip olmasak da yabana atılamayacak bir geleneğimiz ve mirasımız bizim de mevcuttur. Ama egemenlerce, egemenlerin çanak yalayıcılarınca, liberal sol, sahte sol gibi kuyruk sallayıcılarınca çarpıtılan, yok sayılan, yönü değiştirilen ya da öyle yapılmaya çalışılan, bir nebze de olsa başarı-

labilen; ama hââlââ onurlu mirasçıları yok edemeyen bir olgusal realite ile karşı karşıyayız.

Egemen sınıflar ve temsilcisi tekelci burjuva devleti sınıfsal, ideolojik, politik, sosyal, kültürel her alandan gençliğe, asıl olarak emekçi gençliğe ve emekçi sınıflara saldırmaktadır. Elbette ki bu işin doğası gereğidir, sistemin işleyişine uygundur. Önemli olan onların ne yaptığı değil Devrimci, Sosyalist, Komünist, Marksist kadroların ne yaptığı ve ne yapacağıdır. Böyle gitmeyeceği kesindir. Yarın bugünden örülmeye başlanamazsa, tohumlar doğru toprağa, doğru yöntem ve doğru kimlik ve kişilerle atılmazsa biz aynı şeyleri söylemeye, tekrarlamaya devam ederiz. Hayıflanmak, ah vah çekmek sorunu çözümüyor, sorun, sorunun olduğu alanda ve sorunu oluşturanlara karşı inatla, sabırla, özveriyle, güçlü, örgütlü, disiplinli ve kolektif bir mücadele ile çözülüyor! Bunun için de ayrı otlarından temizlenmiş, birleşik, güçlü, güvenilir, örgütlü, donanımlı, kurumsal demokratik-merkezi disiplinli, Marksizm-Leninizm'in ilkelerine sıkı sıkıya bağlı ve onu teoride ve pratikte yeniden üretmeye, bilimsel yöntemle, bilinçle, kararlılıkla aşmaya çalışan, işçi sınıfının kurmaylığındaki Komünist Partisi'ne ihtiyaç vardır. Bu ihtiyaç bugün için bir zorunluluk halini almıştır. İşçi Sınıfı Partisi'nin yani Komünist Partisi'nin olmadığı, etkin olamadığı, kitlelerle buluşup birlikte mücadeleyi öremediği sürece sınıf da gençlik de sağa, sola savrulmaya, patinaj çekmeye, en son da burjuvazinin garajına park etmeye bir nevi mecbur kalmakta, bu konuma itilmektedir. Tek tek veya küçük gruplar halindeki iyi niyetli çalışmalar koca burjuva düzenini ve aygıtlarını yok etmeye, aşmaya, yenisini kurmaya asla ve asla yetmez. Sadece kendimizi kandırmak için ecek-acak, meli-malı deriz, hayat akıp gider, burjuva düzeni de sürer gider. **Sürüp giden sömürücü burjuva düzeni mi olmalı, yoksa sürdürülen burjuva düzenini açacak özgür, eşit, demokratik bir düzen mi olmalı?** Ekilen tohumlar burjuva tarlasında mı, yoksa emekçilerin tarlasında mı sürülüp ürün beklenecek? Eylülcüler ettikleri tohumların meyvelerini şimdi topluyorlar, artık devrimci tohum ekme sırası bizde, o sıra gelmezse ne gençlik gelecek ne de sosyalizm gelecek!

Hüseyin Hizmetçi

Genel ya da özel olarak mücadele içerisinde gençlik meselesini konuşacak olursak; her türlü iktidarın oluşturulması sürecinde gençlerin ciddi anlamda öne çıkarılması ya da gençlik dediğimiz topluluğa bir çağrının söz konusu olduğunu ifade etmek bir zorunluluktur. **Peki, gerçekten işin başını çeken ya da önünde giden kitle gençlik midir? Yoksa burada elde tutulmak istenen nüfus çoğunluğu ile gençliğin dinamik yapısı mıdır? Muhtemelen ikinci aktör daha önemlidir iktidar için tabi. Peki, Türkiye’de sosyalist hareketin pratiği açısından gençliğe yüklenen anlam nedir? Aslında çok farklı değil. Ama sosyalistlerin meseleyi tuttuğu yer farklı olmalıdır.** Yani yaratmak istediğimiz yeni bir dünya ya da bir insan tipiye, mücadele süreçlerinde gençlerin dönüşmesine katkıda bulunmak politik örgütlülüğün görevi olmalıdır. Aksi takdirde mevcut iktidarların yaptığından farklı bir şey yapmamış oluyoruz. Arkadaşın da bahsettiği üzere bu koşullar altında ne gençlik gelebilir ne de bu gençliğin getirmeye çalıştığı sosyalizm. Bu noktada Komsomol örgütlenmesinin model olarak ele alınması oldukça önemlidir, ya da yerli bir örnek verilecek olursa Köy Enstitüleri bu noktada amaca uygun görevler yüklenmiştir. Her ne kadar **dönemin iktidar yapısıyla barışık olmasak da amaç yolunda strateji belirleme ve uygulama konusunda bu örneklerin başarıları yol gösterici olarak kabul edilebilir. Burada ifade etmek istediğimiz bu kurumların nasıl birer sistem genci yetiştirme noktasında taşıdıkları misyondur.**

Bunları konuşurken günümüz eğitim sistemine değinmeden olmaz elbette. Günümüzde gençlik için eğitim çok önemli bir şey midir? Yani kapitalizmin en önemsiz sayılabilecek dizesine kadar her şeyi ciddi bir kurgu şeklinde ele almış olması ve kendi insan tipini yaratmaya çalıştığı -belki de yaratmış olduğu- bir “eğitim” ortamında bu eğitim dediğimiz şey hayatî önemde olabilir mi? **Aksine sistem; eğitim programıyla, disiplin yönetmeliğiyle pasifist bir gençlik üretme peşindedir. Rehberlik çerçeve planında haftada bir saat işlenmesi uygun görülen rehberlik dersinin temel amacı; gençlerin ülkenin güncel mesele ve sorunlarına karşı ilgilerini diri tutmak ve sorumluluk almalarını sağlamak olarak ifade edilirken, hemen arkasından kendilerine içeriği hakkında bilgi verilen disiplin yönetmeliği resmen “do-**

kunma, yanarsın” türünden bir içeriğe sahiptir. Yani burada sadece bir makyajdan bahsetmek mümkün oluyor. Böylesi kandırmaca ve kurmacanın olduğu bir eğitim ortamından büyük beklentilerde bulunmak saflığın ötesine geçemez. Bu nedenle bu tip sorunların çözülebileceği tek yerin halk iktidarının egemen olduğu bir sistem olduğunu en başta ifade etmek, bana kalırsa şarttır. Şimdi muhtemelen ilk elden akla eğitim hayatımız sürecinde üzerimizde önemli ve olumlu etkiler bırakan öğretmenlerimiz geliyor. Oysa bu iş rastlantıya ve şansa bırakılmayacak kadar hayatî değerdedir ve bireysel çabalarla bunu çözmek mümkün değildir. Eğitimi önemsizleştirmek amacıyla sarf edilmemiş olsa da bu cümleler, eğitim alanına dair bir eleştiri olarak kabul edilmelidir.

Eğitim alanında varlığını ifade eden öğrenci gençlik ile varoşta esnek çalışmaya tabi tutulan gençlik ya da varoştaki işsiz gençlik birbirinden ayrıktır yoksa iç içe mi geçmiştir? Bugün varoşlarda liseli gençliğin önemli bir toplamı güvencesiz ve gayri insani bir biçimde istihdam edilmektedir. Acaba gençliğin işsizliğine istihdam sorununa dair konuşurken bunu göz önünde bulunduruyor muyuz? Ya da bunlarla birlikte bu yeni oluşmuş gençlik tipine dair söyleyebileceğimiz bir şeyler var mıdır? İşte sosyalist kuramın güncellenmesi bu tip ayrıntılarla ilgili olmalıdır, yoksa sosyalist teorinin çarpıtılması şeklinde değil. Çünkü günümüzde neredeyse alınından ter akan herkesi işçi sınıfına dâhil etme hastalığına kendini kaptırmış bazı liberal sol akımların varlığına tanıklık ediyoruz.

Buradan hareketle aslında devrimci eğitime dair birkaç söz söylemekte fayda var. Günümüz örgütlülüğünün genel kıstası (belki de temel sorunların biridir de) verilen görevi yerine getirmek olarak tarif edilebilir. Burada bahsettiğimiz şey itaat midir? Bir yönüyle evet, elbette verilen işi, görevi yerine getirmek disiplin açısından oldukça önemlidir. Fakat yapılan işlerin arasındaki tüm çelişkilere rağmen bunu sorgulamamak aslında kişisel eksikliğin yanı sıra örgüt içi eğitim ile de ilgili. Bunun aşılması bilimsel sosyalizme inananlar için hayatî önemdedir. Çünkü eğer sınıflar ortadan kaldırılacak ve geleceğin dünyasının insan malzemesinin niteliği yükseltilecekse bu meselenin duygusal bağlılıktan öte bilimsel bir bağlılığa evriltilmesi zorunluluktur.

Aslında buradan bakıldığında kişilikli bireyler yetiştirmek başlı başına bir devrimci faaliyet olarak tanımlanabilir. Bunun nedeni

kapitalist dünyanın insan dediğimiz devrim malzemesi üzerine yaptığı her türlü yıpratma faaliyetine karşı duruşun zaten devrimci bir duruş anlamına geliyor olmasıdır. Bunun kolay olduğunu iddia etmemekle birlikte verilecek mücadelenin bunu da kapsamı gerekliliğine inanıyorum. Aksi takdirde devrimci mücadele içerisinde öyle ya da böyle bulunan gençlerin kendileriyle yahut kendi zaaflarıyla hesaplaşması söz konusu elbet olamaz. Hiçbirimizin mükemmel olduğu iddiasında değilim tabii, ama zaafalarını görüp “bu kadarı kadı kızında da olur” cinsinden -belki biraz da kendine özerk alan yaratma amaçlı- bir yaklaşımla, zaafın üzerine gitmek arasında çok derin ve köklü bir fark vardır. Hatta denebilir ki zaafının farkında olmasına rağmen bununla mücadeleye girişmeyen bir birey bunun farkında olmayandan daha kabahatlidir. Hele ki devrimci birey ve gençler için bu tartışma konusu bile olamaz.

Gelgelelim gençliğin mücadele içerisinde motor güç olduğu yönündeki bazı söylemlere; bu konuda arkadaşlarımla gerekli olanları ifade etti. Devrimin motor gücü olmaktan çok gençliğin katalizör görevi görmesi düşüncesi akla daha yatkın geliyor. Özellikle öğrenci gençliğin diğer gençlik kesimlerine göre yakaladığı kendini geliştirme fırsatı böyle bir görevi üstlenmesine olanak veriyor. Ama ilginçtir ki devrimci mücadele içerisinde küçükburjuva özelliklerinden sıyrılması gereken öğrenci gençlik bunları pekiştirmekle kalmıyor, özellikle varoş bölgelerdeki işçi gençlere bu özelliklerini bulaştırıyor. Köylü gençliğin de bu tip bir yaşam biçiminden uzak olmadığını da hatırlamakta fayda var. Bu etkilenmenin tek nedeni elbet öğrenci gençlik değil. Gündelik yaşam şartlarının yarattığı motivasyonun bunda ciddi bir etkisi olduğunu yadsımamak gerek. Fakat bununla mücadele edilmesi gerekirken tam tersine bu özelliklerin pekişmesi işin trajik tarafıdır.

Günümüz gençliğinin bir başka sorunu da arabesk yaşam kültürü. Bu kültür ciddi anlamda bir pasifizasyon işlevi görüyor. Bu arabesk yaşam kültürü her yönüyle özellikle 1980 sonrası ülkemizde piyasa ve rejim tarafından fazlasıyla -bazen açık bazen üzeri örtük bir biçimde- desteklendi. Orta yaş ve üzeri eski solcuların sürekli kurdukları “bu dünya böyledir biz çok uğraştık değişmez” söylemi artık 17-18 yaşında gençlerin dillerine pelesenk olmuş. Yani ilginçtir ki tüm o dinamizm yaşamı değişme çabası söz konusu olduğunda 70 yaşındaki bir insanın hissiyatına dönüşüyor. Bu ilginç bir hastalık olsa gerek. Sosyal genetikle ak-

tarılmasının yanı sıra rejimin her yönüyle pompaladığı bir saldırı biçiminde işliyor süreç... Bu pasifizasyona futbol gibi bir alan da kamufle edilmiş bir biçimde eşlik ediyor. **Yalnız burada trajik olan bir coşku seli gibi akan şeyin dinamizmden çok uyuşturucu etkisi yaratıyor olması. Bunun yanı sıra uyuşturucu kültürünün sigara tarzı otlarla ya da enerji ve mutluluk haplarıyla kullanımının yer yer kendine solcu ya da sosyalist diyenler tarafından meşruymuş gibi savunulması belki de günümüzün en trajik meselelerinden bir tanesidir...** Bu aşamadan sonra pornodan bahsetmek bile istemiyorum...

Tam da burada aklıma İspanya örneği geliyor. Franco'ya faşizmi nasıl olup da bu kadar uzun süre idame ettirdiğini soranlara "Çok basit 3 F kuralı ile" der. Nedir bu 3 F kuralı dersiniz hemen açıklayalım. Futbol, Fiesta (Eğlence) ve Fuhuş... Franco, "Bana 100 bin kişilik bir uyku tulumu yapın" diye emir verince Real Madrid için Barnabéu Stadyumu inşa edilir.11 Sunumdan sonra bir arkadaşımın uyarısıyla 3F'nin aslında Portekiz diktatörü Salazar tarafından "fado (kaderci hüznünlü bir müzik)-fiesta-futbol" olarak formüle edildiğini öğrendim. Bu konuda beni uyaran arkadaş'a teşekkür ederim. Ama belki de bundan daha önemlisi bu formülün tüm faşist-kapitalist ya da diktatöryal yönetimler için geçerli olduğudur.

İşte! depolitizasyonda ve örgütsüzlükte ısrar eden kimi apolitikler ya da politik olduklarını iddia eden sosyaldemokratların bize armağan ettikleri özgür birey... Yarın için düşü olmayan düşleyemeyen bir insan profili. Bireycilikte ısrar edilmesinin esas nedenleri çok olabilir ama sonucu muhtemelen tektir. O da bencilleşmiş ve kendisine bile faydası olmayan bu nedenle bireyleşemeyen varlıktır. Bu varlığın yeri de ayrıca sorgulamaya ve değerlendirmeye açıktır. Birey olabilmenin yolunun nereden geçtiği bu noktada yeniden sorgulanmalıdır.

Az önce biraz değindim aslında; bugün sınıf hareketi ile gençlik-hareketi arasında organik bir bağ olduğunu iddia etmek zorlama bir söylem olur. Bu haliyle elbette gençlik hareketi lümpen olmanın ötesine geçemez. Peki, nedir bunun nedeni? Geçmişe dönük bir hafıza yoklaması belki de burada şart; Türkiye'de gençlik dediğimiz kitlelerin aktif olarak ülkenin kaderine yön verme çabası ciddî olarak '50'li yıllara rastlıyor. DP'nin yarattığı baskı ortamına karşı yükseköğretim öğrencileri refleks gösteriyor, ardından dünyaya eşdeğer bir biçimde '68 kuşağı dev-

reye giriyor işte bu süreçte gerek işçi gerekse köylü hareketiyle ciddi bir organik bağ kuruluyor. '70'li yıllarda bu organik bağ güçlenirken, gecekonduların inşaatlarında devrimci gençlik tam olarak doğrudan bir rol yükleniyor kendi omuzlarına. Ama bunun bağımsız bireysel bir tutum olmadığını da hatırlatalım. Bu süreçte aktif rol alanlar çeşitli devrimci örgütlerin militanlarıdır. Buna taşrada beraber örgütlenen köylü mitingleri de örnek verilebilir. Tabii tüm bunların yanında üniversiteye dönük gençlik çalışması her zaman büyüyerek ilerlemiştir. '70'lerin sonlarına gelindiğinde büyük işçi kalkışmalarının vazgeçilmezi oldu devrimci gençlik.

Bugün bahsini ettiğimiz kuşağın önemli orandaki bir birey topluluğu -belki pişmanlık niyetine- çocuklarını soldan uzak korumacı bir kültür içerisinde büyütme çalışıyor. Tüm bunları sosyalizmi artık öğrenmiş olmalarına bağlıyorlar. Bir halk olduğu gibi yoksullukla pençeleşirken ebeveynin kendi çocuğuna her zaman en iyi koşulları yaratmaya çalışması nasıl bir sosyalizm anlayışıysa! Belki de bu noktada en anlamlı örnek I. Emperyalist Savaş sürecinde anavatan savunmasına katılmış olan Stalin'in oğlu ile ilgili Almanlara verdiği cevaptır. Stalin'in oğlu Almanların elinde esirdir, Almanlar onu bir Feld-Mareşalle değiş tokuş etmek isterler. Stalin'in buna cevabı oğlunun düşük rütbeli bir asker olduğu ve bir Mareşalle değiş tokuş edilemeyeceğini söylemek olur. Devamında şöyle demektedir Stalin: **“Anayurt savunmasında cepheye bulunanların hepsi benim çocuğumdur”** Stalin bunları söylerken oğlunun mektubu çoktan yola çıkmıştır bile. Babasına böyle bir şeye asla başvurmaması gerektiğini ve asla Almanlarla işbirliği etmediğini ve hayatı boyunca Sovyet yurduna bağlı kaldığını ve bununla birlikte hayatını bunun için feda etmekten çekinmeyeceğini anlatmaktadır.

Bu türden örnekler dururken, sosyalist-komünist geçinenlerin kendi “evlatlarını” bir cam fanusun içindeymişçesine elden-gözden irak tutma çabalarını nasıl açıklamak gerek? Tüm bunların gelişiminde etkisi olan faktörler kişilere odaklandığında saymakla bitmez. Burada bir örnekten bahsetmek istiyorum. *Babam ve Oğlum* filmi: Filmin öyküsü malumunuz; yalın ve yenik bir eski devrimci, dönüp dolaşıp baba ocağına dönüyor. Çok açıktan olmasa da aslında bir günah çıkarma merasimi ve aile yüceltme seansları film boyunca ağırsal bir karakterde yükseliyor da yükseliyor. Son dönem Türk sineması buna ciddi anlamda meşruiyet aramakta ve sosyalistler tarafından bu filmler gözyaşları eşliğinde izleniyor. Gözyaşı insana dairdir. İnsanların geçmişlerini anımsayarak bir duygu seline

kapılması anlaşılır bir şeydir. Ama esas sorun bunun ötesindedir. Esas sorun bu filmlerin büyük bir oranda politik çevrelerin beğenisini ve hayranlığını kazanmasıdır. Bu da ayrıca sorgulanması gereken bir şeydir. Her şeyi “iyi niyetle” açıklamaya çalışıyor tırnak içinde eski tüfeklerimiz. Oysa yaşam hiç de iyi niyetli değil, sömürü bu kadar derinken ve kapitalist sömürgecilik katliam derecesine varan bir baskıyı üzerimizde uygularken hangi iyi niyetten bahsediyoruz. Koşulların eşit olmadığı bir yerde iyi niyetten bahsetmek sadece safdillik olur. Ama özünde yatan şey 12 Eylül faşist darbesinin yarattığı etkidir. Sadece askeri vesayet değil, kurlan rejimin yeni bir insan yaratma çabası burada zikretmek istediğim.

Kısaca diyebiliriz ki darbe en çok insana ve insanların kişiliklerine saldırmıştır. Onurlu inançlı insanlar hedef olarak seçilmiş ve yenilgiye uğratılmaları büyük bir iş olarak devletin yüklendiği bir görev haline gelmiştir. Bugün için değişen bir şey var mıdır sorusuna kolaylıkla; şekilsel olarak evet ama özünde hiçbir şey demek mümkündür.

Geçmişinde bu yaşanmışlıkların olduğu bir toplumun bireyleri olarak neden hatırlamıyoruz acaba? Türkiye’de gençliğin tarihsel bir bakış açısı var mıdır? Olduğunu söylemek güçtür. Bu topraklara dair tarih, harf değişimiyle bir gün içinde silinmiştir. Kulağa hoş gelmeyebilir. Gericilik gibi gelebilir bazı arkadaşlara ama topraklarımıza özgü tarihimiz bu nedenle neredeyse yok gibidir. örnekleyecek olursak;

- a) Birinci olarak, biz sosyalistler için tarih genel olarak Mustafa Suphilerin adıyla başlar ve ‘68’de Deniz, Mahir ve İbo’ya kadar pek bir şeyden bahsetmeyiz. (kendi yurdumuza dair sosyalist tarih ya da işçi sınıfının hareketinden bahsetmekte zorlanıyoruz. Çünkü yapılan araştırmalarda bu kısımlar ya giriş kısmında kısa bilgiler olarak geçiyor ya da derinlemesine yapılan çalışmalar akademik çevre ile daha çok sınırlı bir alana ulaşabiliyor. Genç yoldaşlarımızın biyografilerini nostaljik bir biçimde okumak oldukça sorunlu bir bakış açısı yaratıyor. Bu nedenle güne çok fazla müdahale edemiyoruz.)
- b) İkinci olarak milliyetçilerinki daha yapay bir biçimde Orta Asya’da Bilge Kağan ile başlıyor.
- c) Son olarak İslâmîcilerin ise 571 yılıyla başlayan bir tarihleri var.

Aslında bu oldukça sıkıntılı bir durumdur. Çünkü topluma kendi topraklarından seslenememek gibi bir sorun yaratıyor. Bunun için hummalı bir aydınlanma faaliyetine girmek şart oluyor.

Bugün Avrupa, Latin Amerika, Asya ve Ortadoğu'da politik gelecek mücadelesinde gençliğin aktif bir rol aldığını net olarak görüyoruz. Gerek işçi gerek öğrenci gerekse taşrada ve her yerde silahlı silahsız her türlü direnişe gençlik yoğun bir katılım sağlarken bunu sadece deşarjasyon olarak değerlendirmek mümkün değildir. Fransa, Yunanistan, İspanya, Şili, Venezüella, Hindistan, Nepal, Filistin vb. birçok ülkede gençlik mücadele içerisinde önemli misyonlar yüklenirken ülkemizde bunun kısıntılarıyla yetinmek sadece ülkemizdeki nitelik sorunuyla mı ilgilidir? Bunun direniş kültürü ile ilgisi var mıdır? Osmanlı dönemi bu noktada bir referans noktası oluşturmakta mıdır? Aslında oluşturmaktadır, ama başkaldırı tarihimizi ne kadar biliyoruz orası da meçhul. Şeyh Bedreddin'e dair Celali isyanları sürecinde ayaklanan binlerce insana ve daha sayılabilecek bir sürü örneğe dair ne biliyoruz? Bunun da az önce belirttiğim durumlarla ilgisinin yanı sıra birçok nedeni olsa gerek.

Her gün biraz daha yalnızlaştığımız bir ortamda bahsi edilen sorunların örgütsüzlük eksenini etrafında birleşip toplanması, ideolojilerin ölümlülüğü konusunda bas bas bağırılması olsa olsa bugünkü sistem ve yaşamın devamlılığını sağlar. İlginç olan bir ayrıntı da şudur: Tüm bunların yaygarasını koparanlar Nazım'dan Neruda'dan Ruhi Su'dan ağızlarının suyu aka aka bahsederler. Oysa onları büyük sanatçı yapan ölümsüzleştiren örgütlü kimlikleridir. O kimlik olmaksızın ne Nazım Nazımdır ne de bir başkası kendisidir. Belki günümüzdeki çarpıtmanın en temel amacı bu buzdağının üzerini örtme çabasıdır. Ama güneş balçıkla sıvanmaz elbet. ***Geleceğin kuşakları örgütlendikçe geçmiş ve bugünden hesap soracak, yarını büyük bir umutla donatarak kuracaklardır. Geleceğin insanı halkıyla beraber kendini var eden halklaştıkça bireyleşebilen alnı ak, başı dik bir kuşak olacaktır. Gençlik kendisini yeniden yaratırken sosyalizmin ve sonrasında sınıfsız dünyanın kurulmasında yüklendiği görevle gelebilecektir. İşte o zaman gençlik gelecektir. Böyle bir gençlik sosyalizmin yaratılmasında bir aktör ve gelecek olacaktır...***

Halil Can Dolgun:

Bulduğumuz coğrafya ilerici / devrimci öğrenci hareketleri bakımından zengin bir mirasa sahiptir ve cumhuriyetin kurulduğu ilk yıllardan bu güne, toplumsal olaylar zinciri içerisinde hiç de küçümsenmeyecek bir yer tutmaktadır. Bir bütün olarak bu tarih, bizim için öğretici olmalıdır; Elbette tüm doğru ve yanlışlarıyla. Burada bize düşen görev doğruları alıp geliştirmek, bulduğumuz coğrafyanın özgüllüğünü öğrenmek, diğer taraftan da yanlışları elemektir. Bugün için bunu başaramadığımızı üzülenek söylemek gerekiyor.

Öncelikle, üniversite gençliğinin profili ve onun yapısından bahsedelim. üniversite gençliği -arkadaşlarımızın da belirttiği gibi- toplumdan bağımsız değildir. Sınıfsal olarak heterojen bir yapı gösterir. En önemlisi, altını çizerek belirtmek gerekir ki, üniversite gençliği, **toplumdaki gruplaşmaların en keskin ve en açık çizgilerle kendisini gösterdiği yerdir**. Buradan yalnızca, medyadan aşına olduğumuz anlamıyla “Sağ-Sol kutuplaşması” anlaşılmasın. Üniversite içerisinde apolitikler, Kemalistler, dinciler, liberaller, Marksistler vb. gruplaşmalar bulunmaktadır. Bugün için bunun en geniş kesimini apolitikler oluşturur. Bir örnek verelim. üniversite öğrencilerine mikrofon uzatan bir televizyon kanalının görüntülerini hepimiz izledik “Yaşar Büyükanıt’a oy verecek misiniz?” diye sorulduğunda, üniversite öğrencisinin “Hayır ona oy vermeyeceğim” deyişini hatırlayalım. Ya da bir başka üniversite öğrencisine, “İsmet İnönü CHP’den ayrılmış. Ne düşünüyorsunuz?” sorusuna, “Bu onun en demokratik hakkı” diyerek pek demokratik bir cevap veren üniversite öğrencisini hatırlayalım. Tüm bunların mikrofon ve kamera karşısındaki heyecana bağlı olarak yapılmış küçük hatalar olduğunu kabul etmeyi elbette isterdim. Fakat, aynı öğrenciler magazin sayfalarını süsleyen kişiliklerin en son sevgililerini şaşmadan söyleyebilmektedirler. Dolayısıyla toplumun büyük bir kısmının apolitik olduğu gerçeğinden hareketle, üniversite öğrencilerinin büyük bir kısmının da apolitik olduğu söylenebilir. Resmî ideolojiden toplum ne kadar etkilenmişse, üniversite gençliği de o kadar etkilenmiştir. Toplum Sol’a ve sosyalizme ne kadar yatkınsa, üniversite gençliği de o kadar yatkındır. Elbette toplum ile üniversite öğrencileri arasında, yukarıda anlattıklarım ile ilişkin tam anlamıyla sayısal olarak bir bağ kurmak mümkün değil, ama bu gruplaşmaların en keskin ifadesini bulduğunu söylemek son derece mümkün.

Üniversitelerin toplumdan bağımsız bir yerde olmadığı sayılabilecek binlerce örnek ve olguyla ortada. Buradan hareketle ve elimizdeki bu bilgiyle ilk soruya geçebiliriz. **Öğrencileri devrimcileştirmekten** ne anlamalıyız? Bundan ne anlaşılıyor ve ne yapılıyor?

Devrimci öğrenci örgütlenmesinin temel koşulunun devrimci duygu olmadığı, belirli ve bütünlüklü bir sosyalist dünya görüşü, yani Marksizm olduğu, hemen her ilerici öğrenci çevresi tarafından memnuniyetle karşılanıyor; Ancak söz konusu pratik olunca her şey ters yüz oluyor. Birçok çevre, üniversitelerde ideolojik birliğin sağlanamayacağı vaazını farkında olmadan yapıyor. Onlara göre, üniversitelerde farklı öğrenci grupları bulunuyor ve Marksist fikirlerden bahsetmek onları itmekten başka bir işe yaramıyor. Elbette bu kadar açıkça ifade etmiyorlar ama örgütlenme ve davranış çizgileri bunu fazlasıyla ortaya koyuyor. Çünkü niyetleri, daha genel şeylerden bahsederek daha fazla öğrenciye ulaşmak ve dolayısıyla kitleselleşmek. Ama görüyoruz ki on yıllardır bunun tersi oluyor. Kitleselleşmek yerine daha da yalnızlaşıyorlar. Buna örnek olarak vereceğimiz iki öğrenci örgütlenmesini ele alalım. Biri Kemalizm'e prim vererek, "Cumhuriyet Sosyalizm'le Yaşayacak" diyor, diğeri meseleyi yalnızca öğrenci gençliğin dar çıkarları çerçevesine hapsediyor. Taleplerini harçların düşürülmesi, ulaşımın ucuzlaması, yemeklerin iyileştirilmesi vb. meselelerin ötesine götürmüyor. İlki, resmî ideolojiden etkilenmiş olanları ürkütmemek, biraz da pek "laik" olanları yanına çekmek adına, ikincisi genel olarak tüm öğrenci çevrelerini etkilemek adına yapıyor.

Oysa öğrenci gençliğin devrimcileştirilmesi sorunu böyle bir şey değildir. Farklı öğrenci gruplarını iteceğini düşünerek düşüncelerden taviz vermek, meseleyi yüzeysel sorunlar içerisine hapsetmek, öğrenci gençliğin dar çıkarları çerçevesine sıkıştırmak, tüm bunların yanında Marksizm'in m'sinden bahsetmemek kitleselleştirmez, tam tersine yalnızlaştırır. Devrimci bir öğrencinin ilk görevi Marksist fikirlerin yayılmasını sağlamaktır. Devrimci öğrenciler belirli ve bütünlüklü bir dünya görüşüyle, yani Marksizm'le donanıp mümkün olduğunca daha fazla öğrenciye ulaşarak Marksizm propagandasını yapmalıdır. Aynı zamanda diğer öğrenci gruplarını da mümkün olduğunca yanına çekmelidir. Bu bir atomun yapısına benzer. Atom çekirdeğinde duran Marksist öğrenciler, hem çekirdeği mümkün olduğunca genişletmeli, hem de yörüngesindeki diğer elektronları -yani öğrenci gruplarını- kendisine mümkün

olduğunca yakınlaştırmalıdır. öğrenci gençliğin demokratik talepleri uğruna mücadelesini mümkün olduğunca genişletmeli ve geliştirmelidir. Aksi halde önü arkası gelmez hataların içine düşülür.

Devrimci öğrencilerin, “Diplomalı işsiz olmayacağız” sloganı buna verilebilecek en basit örneklerden biridir. Eğitimde hak eşitliğinin olmadığını söyledikten sonra, “benim diplomam var ben işsiz kalmam” haykırışı son derece yersiz olarak durur. Bu anlayıştan hareket edersek, diploması olmayan birinin işsiz kalmasını doğal mı görmemiz gerekir? Nitekim, patronların özellikle son yıllarda, “Bakin diplomalıları bile işsiz kalıyor” diyerek işçileri mevcut koşullara razı etmesi olgusunu hepimiz biliyoruz. Kapitalist toplumda, diplomalı ya da diplomasız birçok insan işsiz kalabilir. Bu kapitalizme ait bir fenomendir. Vurgulanması gereken de budur, yoksa diplomanın önceliği değil. Zaten bu sloganın kökeni de bizim devrimci öğrenci hareketi tarihimizde bulunmamaktadır.

Aynı şekilde, türban meselesi konusunda da devrimci öğrenciler “Evet” ya da “Hayır” kampaşmasının içine düşüp kalıyorlar. Biz, diyalektik tarihsel materyalizmden her şeyin siyah ya da beyaz, evet ya da hayır olmadığını öğrendik. Bir şey aynı zamanda hem evet hem de hayır olabilmektedir. Türban konusunda da bu durum geçerlidir. Türkiye’de sosyoekonomik bakımdan en düşük seviyedeki aileler -ki bunlar nüfusun çoğunluğunu oluşturur- çocuklarını üniversiteye gönderebiliyor mu? Hayır! Bu oran neredeyse %0’a denk düşüyor. Bu ailelerin kız çocuklarının türban takma oranı nedir? Neredeyse %80-85. öyleyse, zaten türbanlı genç kız kardeşlerimizin büyükçe bir kısmı üniversitelere girememektedir. Sorumuzu artık değiştirebiliriz: Maddî yetersizliklerden ötürü üniversite kapılarına bile gelemeyen yüzbinlerce türbanlı genç kız kardeşimiz için mi mücadele edeceğiz yoksa yalnızca türbanı sebebiyle üniversiteye giremeyen genç kız kardeşlerimiz için mi? Biri olmadan diğerini savunmak, gene meseleyi dar çıkarlar çerçevesine hapsetmek olur. Türbanı için mücadele veren arkadaşımıza, geriye kalan ve üniversite kapılarına bile yaşamayan yüzbinlerce genç kızın olduğunu hatırlatmak benim zorunlu ve tabii bir görevim olmalıdır.

Bu örnekleri daha da çoğaltabilir ve derinleştirebiliriz. Fakat, genel olarak düşülen hataları göstermek ve bunların somut temelini açıklamak istedim. öyleyse, toplumsal olgu ve olayların incelenmesinde, gerekli donanıma sahip olmamak beraberinde yanlışları getirebilir. Bunun tek panzehiri Marksist eğitimidir. İlerici öğrenciler Marksist eğitim grup-

ları kurmalıdır. Yalnızca kendi eğitimlerini değil, kendisinden sonra gelen kuşakların da devrimci eğitim görevini üzerine almalıdır. Gerekirse dilimize çevrilmemiş olan literatürü dilimize çevirmelidir. Üniversiteler bu türden işler için gerekli donanımına sahip ilerici öğrencilerle doludur. Mesele, onların gündemine bunu sokabilmektir.

Aynı şekilde burjuva resmî tarih anlayışına, idealist felsefeye, sivil toplumcu angarya ile öğrencileri oyalamaya çalışan projelere de meydan vermemek devrimci öğrencilerin görevleri arasında yer alır.

Bu görevlerden en önemlisi, işçi ve işsiz gençlerin sorunlarının, devrimci öğrencilerin gündemine alınması meselesidir. Devrimci öğrenciler ya ellerindeki ilişkiler aracılığıyla ya da yeni ilişkiler kurarak, işçi ve işsiz gençlerle tam anlamıyla birliktelik sağlamalıdır.

Özellikle son 20 yıl içerisinde kurulan üniversitelerin birçoğu şehir merkezinden, özellikle de sanayiden daha uzak yerlere kuruldu. Türkiye Cumhuriyeti burjuvazisi, öğrenci gençliğin halkla, işçi sınıfıyla yana bulunmasının kendisine ne gibi olumsuzluklar getirdiğini gördü. Bu sebeple, yukarıda da bahsettiğimiz gibi, yalnızca zihnen değil, burada da görebileceğimiz gibi, fiziken de onları hayattan yalıtı. Devrimci öğrenciler, bu anlamda ellerine geçen her fırsatı değerlendirmeli, işçi eylemleri, direnişleri ve grevlerini ziyaret etmeli onlardan öğrenmelidir. Özellikle mühendislik fakültelerinde, meslek yüksek okullarında okuyup fabrikalarda staj gören ilerici öğrencilerin bu fırsatları en iyi şekilde değerlendirmeleri gerekmektedir.

Bologna süreciyle üniversite eğitim sisteminde başlayan köklü değişim ve emperyalist-kapitalizmin sistem krizleri, üniversitelerde polislin ve güvenlik birimlerinin sayıca artmasına sebep oldu. Yök, öğrenci bilgi formları adı altında, -ki bunlar resmidir- ilerici ve devrimci öğrencileri fişlemeye başladı. Bu işi daha merkezi bir hale getirdi. Artık birçok üniversitenin girişinde manyetik kart ya da parmak izi okuyucuları bulunuyor. Burjuvazinin aldığı tüm bu önlemler karşısında, ilerici ve devrimci öğrenciler daha fazla ihtiyatlı davranmalıdır. Gençliğin verdiği heyecanın zararlı olabilecek her türlü davranışından mümkün olduğu ölçüde sakınmalıdır.

Tüm bunların yanında, gençliğe yüklenen hayalci misyonlardan uzak durulması gerektiğini belirtmekte fayda var. Çünkü, genel olarak öğrenci gençlik sınıfsal olarak heterojen bir yapı gösterir ve çarçabuk birleşip aynı şekilde dağılabilir. Ya da çabucak alevlenip kısa sürede

sönebilir. Burada, temel mesele, öğrenci gençliği, ***işçi sınıfının koruyuculuğuna çekebilmek ve öğrenci gençliğin işçi sınıfından oksijen almasını*** sağlamaktır.

Revizyonistlerin, *öğretmen, doktor, avukat* vb. meslek gruplarına dahil bireylerin de birer işçi olduğunu ve onların da proletaryaya dahil olduğunu söylemelerinin ardından, öğrenci gençliğe aşırı misyon yüklemeleri pek doğal olur. Hayatın hiçbir zaman doğrulamadığı ve doğrulamayacağı bu türden teoriler sadece öğrenci gençliğe değil, genel olarak hareketin kendisine zarar verir.

Tarihin özellikle *yavaş seyrettiği bu yıllarda*, çalışmalarını kararlılıkla sürdürenler, tarihin zor dönemeçlerinde başarılı olmayı hak ederler. Böylesi dönemlerde ümitsizliğe kapılmamak, yarına olan inancı korumak gene bizim görevlerimizden biridir. İşçi sınıfının sesi, talepleri uğruna mücadele etmeye ve yumruklarını sıkmaya başladığı ilk dakikalarında, her zaman olduğu gibi önce üniversite koridorlarında ve ardından duvarlarında yankılanacaktır. Tarih bize bunu öğretti. öyleyse mesele buna hazırlanmaktır.

Delikli Taş Yerde Durmaz

-Polemik-

Zaman'a Ve Mekan'a Sığdırılmayan Sahte Bilgelik!..

“*Delikli Taş Yerde Durmaz!*” derken “Bilge halkımız” acaba ne demek istemiştir? Halkların Ata Sözlere ile Halk Özdeyişleri binlerce yıllık üretim ve insan ilişkileri içinde biçimlenmiştir. Tarihsel, sosyal, kültürel anlam ve içeriklere sahiptirler. Halklarımızın bu anlamlı sözlerini anlamayanlara tercüme etmek gerekirse; “Delikli taş yerde durmaz, mutlaka biri alıp boynuna ya da uygun bir yerine takar...” diyeceğiz.

31 Ekim 2010 tarihli *Zaman* gazetesinin 15. sayfası tamamen bay Nabi Yağcı (NY.) ile yapılan röportaja ayrılmış. NY.'nin foto cemaline de röportaj yazısı kadar bir yer ayrılmış... Allah daha âlasını versin. Bu çocukları anaları galiba “Kadir Gecesi” doğurmuş olmalı. Hepsinin de şansları var. Siyasî kısmetleri açık. Kedi misali her altüst oluştta daima dört ayakları üzerine düşüyorlar. Belkemiksizlik derecesinde esnek ve kıvrak tarz-ı siyasetleriyle burjuva medyada arz-ı endam ediyorlar. Maddî-manevî varlıklarına bir şeyler olmuyor. NY. İsmail Bilen türünden sınıf mücadelesi tarihimize ve devrimci geleneklerimize entrikacı yöntemlerle büyük darbeler vurmuş bir siyasî mevtanın öğrencisidir. Ustasından öğrendiği sahte ve naylon te-ka-pe-cilik oyunundan sonra günümüzde sahte bilgelik numaralarını sistemleştirmeye çabılıyor!? Gündemden de bir türlü düşmüyorlar. Geçim dertleri diye de bir dertleri yok bu türden sosyalist-komünist geçinen bayan ve baylarımızın...

Siyasî geçmişlerini hatırlatacak olursak; NY. ve şerikleri, 1962 yılında kurulan I. TİP Eminönü ilçesindeki hizipçi duruşları dönemlerinde de birilerinin “hayırlı evlatları”ydılar. Sonradan terfilere yapıldı ve sendika bürokratlarının “hayırlı evlatları” oldular. Giderek Harici Büro'yu keşfedip komünistçilik oynamaya başladılar. Bu kez onların “hayırlı evladı” olma işini becerdiler. Siyasî yaşamlarındaki maceralarına I. TİP, “TKP” ve TBKP derken Hacivat-Karagöz misali “yıktık perde-i eyledik viran, gidip sahibine haber verelim heman!..” diyerek siyasî bezirgânlıkları sona erdi.

Acaba sona erdi mi? Hayır. Bu sefer ekmeklerini kazanmayı denediler. NY. de bir meyhane işletme deneyimi yaşamıştı. Hayat ve üretim dışı olduklarından onu da beceremediler. Akıllarınca bir “özeleştir” yaparak komünistçilik oyununu yüzlerine gözlerine bulaştırmanın hesabını yapmaya çalıştılar.

TÜSİAD’ın ileri gelenleri Devrimci ve Marksist Sol Kadrolara vurdukları darbelerden ötürü “Sizleri geç anladık” diyerek onları gecikmeden himayesine aldı ve dayanışmalarını esirgemedi; böylece tekeli sermaye biraderleriyle halvet oldular.¹

Sovyet dalkavukluğuna angaje olduklarından Gorbaçov’un tarz-ı siyasetini denediler. Oradan da siyasî bir ekmek kapısı çıkmayınca sinik kimlikleriyle kimi hata ve yanlışlıklar yaptıklarından dem vurmaya başladılar.

Devrimci ve Komünist olmadıkları için ideolojik, teorik, politik, örgütsel açıdan somut-konkre bir tavır sergileyemediler. Kaypak ve güven vermeyen tavırlarıyla dansöz Nana misali politika sahnesinde kıvırıp durdular. Zaten ne Bilimsel Sosyalizm-Komünizm ekolünden, ne mücadelenin ateşinden, ne de işçi-kitle hareketinden geliyorlardı. Fakat her nasılsa bazı küçükburjuva “sol” akım temsilcileri gibi onlar da kendilerini komünist yerine koyuyorlardı!

Tarihî TKP’imiz ve devrimci geleneklerimiz adına verdikleri zayıt, yaratmış oldukları ideolojik, politik ve örgütsel kirlilik yetmiyormuşçasına, “örgütler anarşisi” hastalığıımıza aşılana virüsleri yetmiyormuşçasına, genç kuşakların ruh, beden ve ideolojik sağlıklarını tahrip eden çeşitli idealizasyon ve mistifikasyonları yetmiyormuşçasına, şimdi de ayaklarının tozuyla ve de sığınma içgüdüleri ve “hayırlı evlat” misyonlarıyla Hakikî Sol’a kefen biçmeye koyuldular.

“TKP” diyerekten çeşitli titreşimler yaptıktan ve de kırk çarşambadan atlayıp siyasî namuslarına hanel getirmedikten sonra ne mi yapıyorlar? Ne yaptıklarını öğrenmek için; “Toplumsal hafızanız” dumura uğramadıysa *Kolektifimiz*’in bu konu üzerinde kaleme aldığı telif çalışmamızın tamamını okumalısınız.²

Harici Büro’nun “TKP” hizipçilerinden bay Veysi Sarısözen şimdilerde Kürt ulusal hareketine hulus çakıyor. *Günlük* gazetesinde ve Roj TV.de sahte Kürt dostu pozlarıyla akıldanelik, daha doğru bir tanımla; “Kürt dalkavukluğu” yapıyor!

Z. Baştımarlar, İ. Bilenler, N. Yağcılar, V. Sarısözenler, A. Meriçler, S. Coşkunlar, Yörükoğulları, H. Yurtseverler ve daha onlarca Tarihî TKP adına(!) çeşitli saçmalıklar yaptıktan sonra Harici Büro'nun sınıf mücadelesi tarihimize, devrimci geleneklerimize verdiği çok yönlü zararlar (bir bakıma) noktalandı.

"Noktalandı" derken bu sefer te-ka-pe-cilik oyunundaki "alan kapatma" işini sip-tekapesinin üstüne havale ettiler! Şimdi de devrimci tarih ve geleneklerimizi sulandırmaya pek meraklı olan sip'liler tarihsel-sınıfsal işgüzarlık "sıralarını" savıyor!..

Tarihî TKP'nin devrimci ilke ve amaçlarının sömürsünde karar kılanların sosyal kaderi bellidir. İ. Bilen'lerle NY. vs.lerin sonu neyse şimdiki nevhuzur sip-tekapesinin sosyal kaderi de aynı olacaktır; sip-teka-pesi de burjuva resmî tarihine, burjuva resmî ideolojisine hulus çakıp sahte ve naylon komünist "geleneğimize" âdeta tüy dikmek işinde asla kusur etmemiştir!?!.. İzlemeyenler için belirtelim; Ekim ayının son günlerinde NTV kanalında yayınlanan canlı "Solda Kırılma" tartışma programı arşivlerden bulunup ibretle izlenmelidir... Diğerleri bir yana sip-teka-pesinin genç başkanına "1923'lerde ne kazandın da kaybediyorsun?" sorusu sorulmalıdır...

NY.nin te-ka-pe-cilik oyunundaki şeriklerinin her biri politika sahnesinde bir yerlere kapılanmıştır. Kimileri de demokrat geçinen tüccar olmayı becermiştir.

NY. I. TİP, "TKP" ve TBKP misyonu ile günümüzde yeni keşif ve gözetlemelerde bulunduktan sonra: "*İşçi sınıfı hareketlerimizi, grev, direniş, hak arama, yürüyüş, fabrika işgali vb. eylemlerimizi inceleyelim. İsyân, ayaklanma, başkaldırı, hak arama yolundaki Anadolu emekçi halklarımızın arayış ve yönelişlerini, halk hareketlerini de araştırıp tahlil edelim. Marksizm adına aşırma, eklektik, pragmatik yöntemlerle bu memlekete taşınan bilim ve akıldışı tez ve tahliller ve devrim ithalat-ihracat işleri yerine kendi yerli sentezimizi üretelim. Özümüze dönelim.*" diyenlerin önünü kesmeyi denemektedir!

NY. ve ona tutunanların; Tarihî TKP'mizin amaç ve ilkeleri uzantısında **Komünistlerin Birliği**ni hedefleyen Devrimci ve Marksist Sol Kadrolar uzun erimli, sabırlı, tutarlı, somut ve amaçlı çabalarıyla sahte ve naylon komünistlerin kirlettiği siyasî ortamımızdaki kalıntıları temizlemeye başlamalarıyla birlikte çaplarını aşan bir işe giriştikleri anlaşılmaktadır.

Zaman gazetesindeki röportajında; “Sol, dine mesafe koyduğu için halka ulaşamadı” diye söze başlayan bay NY., tasavvuf öğrenmeye çalışıyormuş!.. Oysa Devrimcilerle Komünistler (Ciddî Kadrolar) NY.nin 60’ından sonra keşfettiği tasavvuf vb. konuları zaten biliyorlardı. Onlar bu memlekette hiçbir zaman dine karşı kışkırtıcılık da yapmamıştır. Dindar insanlarımıza karşı kışkırtıcılığa soyunanlar Komünist Kadrolar değil, yalnızca burjuva ve küçükburjuva “sol” avantüryelerdir.³

Röportajından öğrendiğimize göre NY.; Sosyalizm-komünizm aşkına binbir çam devirdikten sonra Anadolu halklarımızın tarih, dil, din, inanç ve kültürlerini, geleneklerini öğreniyormuş!.. Ayağını bastığı topraklarda bizleri vareden gelenek ve kültürümüzü “yeniden keşfediyormuş!..” Geniş tefekkürlere dalıp “Nasıl düşünülür?” sorusuna cevap arıyormuş!.. “Adalet, hakkaniyet, vicdan”⁴ gibi sözcüklerin şifrelerini çözmeye çalışıyormuş!.. Ve de “rahmetli” gibi sözcükleri kullanmaya başlıyormuş!.. Heyhat! Geç kalmış, eski “yoldaş”ı Yörükoğlu ondan çok daha önce hidayete erip “Alevi”ci olmuştu. Öyle anlaşılıyor ki, SBKP Parti Okulu’nda öğrenci iken diyalektik tarihsel materyalizmi tersinden okumuşlar. Bu süreçten hiçbir şey öğrenememişler!?

Vurgun yiyen sünger avcısının sağlığına kavuşturulup kurtulması mümkündür; fakat Marksizm-Leninizm’e, sınıf mücadelesi tarih ve geleneklerimize, Tarihî TKP’mizin geleneklerine, devrimci ilke ve amaçlarına ihanet edenlerin tasavvuf okuyarak çırpındığı fikir bataklığından kurtulması asla mümkün görülmemektedir.

NY.nin hidayete erip bu türden konulara eğilmesini ne hayra yoruyoruz ne de devrimci hareketimize vurduğu darbelerden, ihanetlerden sonra bir özelleştiri yerine koyuyoruz. Çünkü kimliği, kişiliği belgelenmiş, politik açığa vurulmuş bu türden oportünist kadroların hiçbir inandırıcılığı kalmamıştır.

Zaman gazetesine röportaj veren NY. de bu yaştan ve bu saatten ve de bunca “vukuatından” sonra ağzıyla kuş tutsa ve hâlâ utanmadan-sıkılmadan “sosyalist-komünist” olduğundan dem de vursa inandırıcı olamayacaktır. Çünkü o artık burjuvazinin “hayırlı evladı” olmuştur...

Zaman gazetesi hoca efendi “hazretleri”nin gazetesidir. Adına ister Amerikancı, ister liberal, ister siyasî veya ılımlı İslâmcı ya da ne dersenez deyin bu gazete uluslarötesi tekerci sermayenin, yerli ortak ve işbirlikçilerinin ideolojik-sınıfsal çıkarlarını koruyup kollayan bir organdır. Üs-

telik çok da cüretkârdır, bazı yazarlarının geçici görev ile *Taraf'a* gidip yuvaya geri döndüklerini dahi söyler...

Zaman gazetesinin logosu da bilinçli tercihleriyle ait oldukları uluslarötesi tekelci sermayenin oranj-lacivert renkleriyle bezenmiştir. Böylelikle verdikleri mesaj açık ve nettir.

Bir zamanların öğrenci gençliğinin “sol” geçinen kalemlerini de bu gazete transfer edivermiştir. Adlarını anarak onlara da NY. misali “rütbe” vermeyelim. Devrimci ve Marksist Sol Kadrolardan ayrışıp kara gerici, ırkçı, milliyetçi bir organa transfer olanlara “dönek” denilmeyeceğinden bu sıfatları onlar için kullanmıyoruz. Böylelerine belki “dönme” sıfatını kullanmak daha uygun olacaktır.

NY. ile röportaj yapan bayan Nuriye Akman da demokrat geçinen gerici *Milliyet*, *Hürriyet*, *Sabah* gazetelerinden *Zaman'a* transfer olmuştur. Anılan gazeteler burjuvazinin farklı kesimlerinin çıkarlarını savunan tirajı yüksek yayın organlarıdır. *Zaman* gazetesi ise devrimci hareketimizin bir türlü beceremediği üretim-dağıtım yöntemlerini çalmış, buna cemaat sosunu eklemiştir. *Zaman* anılan bu organların tirajını sollamış ve şimdilik akp'ye angaje bir gazetedir.

Burjuva basın-yayın organları ve TV.lerin tümü yeminli düşmanlıklarıyla sosyal sınıf ve sosyolojik emekçi halklar gerçekliğini dile getirenlere zinhar kapalıdır.

Gündeminde; **“Sınıf Mücadelesi, Bilimsel Sosyalizm-Komünizm, İşçi Sınıfının Siyasal Ve Sendikal Birliği, Marksizmin Yorumu Ve Pratikte Yeniden Üretimi, TEK PARTİ-TEK SENDİKA-TEK GENÇLİK ÖRGÜTÜ, Komünistlerin Birliği, Tutarlı-Somut-Amaçlı Bir Demokrasi Mücadelesi İle Siyasal-Sosyal Devrim Mücadelesinin Koordinasyonu, Yerel, Ulusal, Sosyal-Sınıfsal Ve Evrensel Kurtuluş Diyalektik Birliği, Kapitalizmin Devrimci Yol Ve Yöntemlerle Aşılması vb.”** olan Kadroların haberlerine, yorum ve değerlendirmelerine bu organlarda yer verilmez.

Hakikî Devrimcilerle Komünistlerin özetle andığımız görüşlerine burjuva ve küçükburjuva “sol” yayın organlarında da yer verilmez. Niçin verilsin ki? Burjuva diktatörlüğünün devamına hizmette kusur etmeyen sahte ve naylon komünistler dururken...

Bu durumun tasvirinden maksadımız, asla yakınmak değil, aşılmasını bilince çıkarmaktır.

“Sol Cenahımız”ın ayrışıp, buluşarak bütünleşmesi sürecinde Devrimci ve Marksist Sol Kadroların da mevcutların dışında basın-yayın organları elbette işbaşı yapacaktır. Ancak böylece sağlıklı “sol”lu burjuva basınının karşısındaki yerini alacaktır.

Açık faaliyet alanlarında bazı roller üstlenmeye çalışan Devrimci ve Marksist kökenli basın-yayın organlarımız her açıdan çok büyük bedeller ödemektedir. Bu organlar; çok farklı, dağınık, güvencesiz, tartışmalı, işlevsiz örgütsel anlayışların sözcüleri olarak anılan basın-yayın faaliyetleri ile boy ölçüşmemektedir, bu halleri ile ölçüşemezlerde...

NY. ile yapılan röportaj yukarıda özetle andığımız amaçlarımızın gerçekleşmemesi, Devrimci ve Marksist Sol Kadroların birleşik, güçlü, güvenilir ve donanımlı bir örgütsel güvenceye kavuşmaması ve de hâkim gerici sınıfların üretim, mülkiyet ve paylaşım ilişkiler ağının değiştirilip dönüştürülmemesi için yapılmıştır.

Aynı yöntem ile günümüzde hararetle tartışılan gerici, nasyonal solcu CHP'nin zoraki “sosyaldemokrat” çağrışımlı bir partiye dönüşmesi numaraları da bu amaca yöneliktir. “Sol Cenah” içindeki maskeli korkuluklar yetmiyormuşçasına şimdi de gerici CHP barikatı ile **Proletarya Partisi**'nin oluşturulmasının önü kesilmek istenmektedir. Röportajı yapan bayan Nuriye Akman'dan NY.'ye elbette aşağıda sıralayacağımız Devrimci ve Marksist Sol Kadroların sorunlarımızı sorgulayan, tarihimizdeki yanlış, yanlış, ihanet vb.lerinden gereken kopuşu gündeme taşıyan, hesaplaşan sorularını yöneltmesini bekleyemeyiz. Çünkü bu sorular onları asla ilgilendirmiyor. İdeolojik-sınıfsal çıkarları açısından hâkim gerici sınıfları ilgilendiren şey nedir? Kendilerini haklı gerekçelerimizle tarih ve insanlık önünde devrimci yol ve yöntemlerle aşacak / aşmaya aday, bağımsız sınıf tavrı gözetilen bir **PARTİ**'nin oluşturulmamasına ve işbaşı yapmamasına çalışmaktır. Bunun için en uygun portre NY. ve benzerlerinininkilerdir.

☆ NY. ve siyasî şerikleri; işçi sınıfı ve emekçi halklarımızın sosyal-sınıfsal-evrensel kurtuluş mücadelesi ile hiçbir organik ilişkisi bulunmayan ideolojik, teorik, politik kimlik ve kişilikleriyle kurdukları sahte ve naylon “TKP” çağrışımlarıyla Tarihî TKP'mizin yeniden işbaşı yapmasını engellemişlerdir.

☆ 12 Mart 1971 askerî faşist cuntanın işbaşı yapması ve “kaçan kurtuluyor” mantığı ile sosyalist ülkelere sığınmış ve siyasî mülteciliği seçmişlerdir.

☆ Kendilerinden önce SSCB'ye sığınan ve siyasî varoluşlarını “Harici Büro” olarak değerlendiren İsmail Bilen, Zeki Baştımar vb.leriyle 10 Eylül 1920'de Komünist Enternasyonal ile Lenin'in Partisi'nin destek ve katkılarıyla ve de ***I. Tüm Türkiye Komünistleri Kongresi*** yöntemiyle oluşturulan Tarihî TKP'mizin iskatına oturmuşlardır.

☆ Anılan zevatın Tarihî TKP'mizin Marksist-Leninist ilke ve amaçlarıyla, tüzük ve programıyla, siyasal-sosyal devrim anlayışlarıyla hiçbir ilişkisi bulunmamaktadır.

☆ İşçi Sınıfı Hareketiyle Sosyalist Hareketin buluşup bütünleşmesiyle oluşması gereken Komünist Hareket diyalektik bütünselliği yerine kendiliğinden, vahiy gelenekleriyle kendi dar gruplarını TKP olarak ilan ederek mücadelenin ateşinden gelen Devrimci ve Komünist Kadrolara ihanet etmişlerdir.

☆ NY. ve benzeri zevat TKP ve Komünist isim, sıfat ve devrimci tarih ve geleneklerimizi kullanmayı asla hak etmemişlerdir. Nitekim 12 Eylül 1980 askeri faşist cuntanın işbaşı yapmasıyla, ellerindeki tüm örgütsel araçları -başta DİSK olmak üzere- burjuvaziye teslim ederek sosyal pratikteki bozgun ve ihanetleriyle de bunu ispatlamışlardır.

☆ Sınıf mücadelesinin keskinleştiği 1970 öncesinde ***Parti, Partileşme Sorunu*** gibi hayatî ve can alıcı sorun ve konularda birer arayış ve yöneliş içindeki Kadroların bu yolda atacağı adımların önünü kesmek için kendiliğinden kurulmuş bir örgütü ***PARTİ*** yani Tarihî TKP yerine ikame etmeye yönelmişlerdir.

☆ Bilimsel Sosyalizm-Komünizm dışı görüşleri, tartışmalı kimlik ve kişilikleri, kuruluşu, yöntemleri, bileşimi, işçi sınıfı ve emekçi halklarımızla bağı ve bağlantısı olmayan bu kadrolar hiçbir zaman ciddî Komünist Kadrolara güven vermemiştir. Tüzük ve programıyla da “1973 Atılımı” diye adlandırılıp kendiliğinden kurulan “TKP”nin Marksist-Leninist ilke, kural, yöntem ve devrimci normları işleterek oluşturulan Tarihî TKP'miz ile ismi dışında devrimci tarihi ve geleneklerimizle hiçbir benzerliği ve organik ilişkisi yoktur. Asla da olmamıştır.

☆ Sağ teslimiyetçi oportünist konumuyla kurulan “TKP” bu perişan durumuyla DİSK'i “cunta misali” tepeden işgal etmiş, MDD'nin öztürkçeleştirilmiş demek olan “UDC” formülasyonu hayali ve kendiliğinden gerici CHP ile akıllarınca “cephe” ve “ittifak” kurduğunu iddia etmiştir!.. “Toplumsal ilerleme” diye bir slogan tutturmuş, meslek odalarına,

dernek ve kitle örgütlerine sızmış, bilim ve akıldışı tezleri ve tahlilleri uzantısında örgütleyebildiği gençliği devrimci gruplara karşı yanıltıp şartlandırmıştır. SSCB'nin, Sosyalist Sistem'in saygınlığını "bizi destekliyor" yaklaşımlarıyla kabaca sömürmüş / sömürebilmiştir.

☆ İdeolojik ve sınıfsal konumlarıyla Harici Büro "TKP" oportünizmi girdiği her yeri "veba mikrobu" misali kurutmuştur.

☆ "TKP"; Kemalist rejim tarafından 28 Aralık 1921'de Karadeniz'de hunharca katledilen Mustafa Suphilerin Devrimci ve Marksist ilke ve amaçlarını değil, daha sonra Dr. Şefik Hüsnü Değmer ve arkadaşları tarafından yeniden kurulan ve burjuva resmî tarih anlayışı ile resmî ideolojisini sosyalizm ile bulamaç haline getiren "TKP"nin tezlerinin ve tarz-ı siyasetinin bir uzantısıdır.

☆ Tarihî TKP'miz Mustafa Suphi ve yoldaşlarının katledilmesinden sonra ve de böylelikle resmen ikiye ayrılmıştır. "Dış Komünistler" ve "İç Komünistler" ayrışması aslında TKP'nin Devrimci Kanat'ının bu süreçteki yenilgisi, sağ teslimiyetçi oportünist kanadının zaferidir.

Her dönem birilerinin "hayırlı evladı" olmayı başarmış NY. gibilerinin şimdi sığındıkları liberal "sol" rüzgârlar bir gün mutlaka geri tepecektir. Yaşadığımız topraklarda dünya devrimci pratiğine devrimci bir halka armağan edecek olan Hakikî Devrimcilerin, Komünistlerin deneyim ve gelenekleri doğrultusundaki dedikleri olacaktır.

Anadolu emekçi halklarının tarihi, coğrafyası, dili, dini, inanç sistemi, ilerici kültür birikimleri, gelenek ve göreneklere iyimser, dinamik ve yaratıcı yorumlarla incelenecek ve de kendi sentezimizi her şeye rağmen üretilecektir. Böylece Marksizm'e katkı getirilecektir. Kapitalizmin yeryüzünden kazınması mücadelesine Anadolu coğrafyasından da anlamlı ve ileri bir katkı sunulacaktır. Bu konulara olan "merak"ları onların dillerine asla yakışmamaktadır.

NY. ve benzerlerine hâlâ sosyalist-komünist gözüyle bakan, sağ teslimiyetçi oportünist örgütlere (sip-tekapesine) hâlâ parti ve TKP adını bağışlayıp layık görenlere de söylenecek çok şey vardır.

Marksizm-Leninizm'e aykırı teori pratiklerini olumlamaya yeltenen bilcümle burjuva ve küçükburjuva "sol" avantürye takımına *Sorun Yayınları Kolektifimiz*'in bu amaçla ürettiği telif kitaplarını ve **SORUN Polemik Dergimiz**'in bu yoldaki çalışmalarını birer "okuma cezası" vererek öğrenmelerini öneriyoruz. Zira bu türden önemli sorunlarımızı **Komü-**

nistlerin Birliği türünden yöntemlerimizle kökten çözmeye aday tez ve tahlillerimizi bilince çıkaran biricik Devrimci ve Marksist eleştiri, öneri ve uyarılar yalnızca bu çalışmalarda ifadesini bulmaktadır.

SORUN Polemik

Dipnot Açıklamaları:

- 1 Tekelci sermayenin “akıllı” biraderi İshak Alaton; sınıf mücadelesinden haberi olan biri olarak sınıfsal eylemlerin boyutlandığı bir dönemde “K. Marx haklıymış.” diye buyurdu. K. Marx’ı yalnızca “Kapitalizmi tahlil eden hümanist bir bilim adamı, filozof ve düşünür olarak” tanımlanmasını sınıfsal çıkarlarına uygun biçimde yorumlamayı yeğledi. Burjuvazinin sırtlarını sıvazladığı, devlet memuru marksologlar gibi K. Marx’ın kapitalizmi devrimci yol ve yöntemlerle aşılmasından yana konumunu gizledi. İshak Alaton burjuva basınına verdiği beyanatında elindeki K. Marx Biyografisini de göstermeyi eksik etmiyordu. Fakat bu “biyografi” SBKP’ye bağlı Bilimler Akademisi’nin 36 yılda hazırlanan *-Kolektifimiz*’inde tercüme ederek ürettiği- K. Marx Biyografisi değil, Batı kapitalizminin birilerine ismarladığı -tahrip edilmiş- bir biyografisiydi!..

İshak Alaton ve biraderleri; emperyalist-kapitalizmin kuramsal çalışmalarından ve gündeminden, çok yönlü gizli cinayet şebekelerinden habersiz olan “sol”lardan daha fazla tutarlı bir tarih ve sınıf bilincine sahiptir.

- 2 Nedenini açıklamalıyız: çünkü her dönem serbest piyasada arz-ı endam eden sahte ve naylon komünistlerin “vukuatını” görenler, çeşitli etkinliklerimizde ve konu açıldığında söze şöyle başlıyorlar; “Nasyonal solcu -faşist- CHP ile, burjuva resmî ideolojisi kemalizmle kırıştıran sahte komünistleri (sip-tekapisini kastediyor) niçin açığa vurmuyorsunuz?” *Kolektifimiz’in Çalışanları* ve özellikle de emektar arkadaşımız Sırrı Öztürk ise bu türden soruları şöyle cevaplamaktadır: “Haklısınız. Bu yoldaki çabalarımızla size ulaşamadığımız için bizler kusurluyuz. Özür dileriz. Fakat siz de en azından 37 yıldır Tarihî TKP’imiz adına binbir sömürüye bulaşan sahte ve naylon komünistlerle yaptığımız mücadeleyi öğrenmek, safimizdaki yerinizi almak ve de bizlere ulaşabilmek için hiçbir çaba sarf etmemişsiniz. Gezegenimize hiç uğramamışsınız. Bu yoldaki ideolojik, teorik, politik ve pratik mücadelemizden haberi olamamışsınız. Bu konuya duyarlı Devrimcileri, Komünistleri kavgalarında yalnız bırakmışsınız. Niçin? O zaman size en azından bir ‘okuma cezası’ vermeliyiz...”
- 3 Dr. Hikmet Kıvılcımlı fukara Müslüman halklarımızın din tüccarlarınca sömürsünü görece de olsa gidermek, emekçilerin kurtuluşunun sosyalizm-

de olduğunu göstermek için bir ömür boyu teori pratik çaba gösterdi. Sosyal mücadeleler tarihindeki dinleri, özellikle de İslâm'ı inceledi. Çünkü emekçi halklarımızın kültürü İslâm'a dayanıyordu, ve O, Devrimci taktik zenginliklerini bu temelde yoğunlaştırıyordu. Kıvılcımlı'nın bu türden çabasını ne NY. türünden sahte ve naylon komünistler ne de O'nu gerici bir yorumla nasyonal solcu cenaha çekmeye çalışanlar anlayabildi. Aksine Kıvılcımlı Yoldaştan öğreneceklerimizin üstü örtülmeye çalışıldı!..

Yine ayrıca Tarihî TKP'mizin oluşturulduğu 10 Eylül 1920 tarihinde gerçekleştirildiği **I. Tüm Türkiye Komünistleri Kongresi**'nde komünistlerin din ve İslâmiyet hakkındaki görüşleri son derece açık ve nettir. Bu kongreden önce gerçekleştirilen **I. Şark Milletleri Kongresi**'nde de fukara ve samimi Müslümanlar Lenin'in önderliğindeki Bolşevik Partisi'nin yanındaki yerlerini almışlardı. Komünistler; fukara ve samimi dindarlarla, emperyalist-kapitalizme kölece angaje sahte dindarları, din bezirgânları yobazları daima birbirinden ayırmayı bilmiştir. Tarihî TKP aynı yöntemi ırkçı, milliyetçi, faşist ve komünizm düşmanı olmayan samimi Türkçülere de uygulamıştır (Ayrıntılı bilgi için bakınız: *Gün Doğumunu Görmek, I. Doğu Halkları Kurultayı, Bakû 1920*, Sorun Yayınları, Şubat 2006.).

- 4 “Adalet, hakkaniyet, vicdan” bahsinde sahte ve naylon komünistlerin, hele NY. gibi kimlik ve kişilik taşıyanların söyleyecek sözlerinin olmaması gerekir. Söylemeye yeltenenler bu denli özgür ve çoğunlukta, o zaman bunları söyleyende değil, söyletenlerde, yani devrimci ve komünist iddialı cenaha kusur aranacaktır. Komünistler bu türden felsefî kavramları idealist-metafizik içeriğinden dolayı yorumlamalarından değil, Anadolu Aleviliği ve Kızılbaş geleneğinin Batını yorumlarıyla ele almışlardır. NY.nin bu konuları bilimsel bakış açısıyla kavramadığı açıktır. Bu bir yana siyasî geçmişlerinde yaşadığımız topraklardaki Hakikî Komünist Kadrolara yaptıkları ihanet ve entrikalarının “Adalet, hakkaniyet, vicdan” ölçüleriyle dahi incelendiğinde samimiyetsizlikleri kolayca açığa çıkmıştır. Örnek mi verelim? Dr. Hikmet Kıvılcımlı hayatı boyunca Sovyetler Birliği'ni “Sosyalist Anavatan” olarak bellemiş, Sovyet ve Stalin düşmanlığına endeksli bir çukura asla girmemiştir. 12 Mart 1971 askeri faşist darbe döneminde kan işiyorken “Sosyalist Anavatan” a girmesini engelleyenler şimdi utanıp sıkılmadan “Adalet, hakkaniyet, vicdan” dan bahsediyor!

Bu bay ve bayanların bu memleketteki Devrimcilere, Komünistlere ve bu arada *Sorun Yayınları Kolektifimiz*'e karşı giriştiği sistemli düşmanlıklarını, “Adalet, hakkaniyet, vicdan” tekerlemelerine girmeden bu yazıda bir kez daha tekrarlamayı uygun bulmuyoruz. Onların bu türden düşmanlıklarını burjuvazi bile göze alamamıştır. Konu belgelidir. Dileyen bu yoldaki yayımlarımızı özgürce inceleyip araştırabilir. Böylelikle NY.lere hâlâ komünist gözle bakmaya yeltenenlere birer “okuma cezası” veriyoruz. Okusun ve öğrensinler!..

İşçi-Kitle Çalışması Üzerine*

Türkiye devrimci hareketinin, üzerine en çok vurgu yapıp en az başarılı olduğu alan işçi-kitle çalışması alanıdır. Devrimci gruplar, hiçbir zaman işçi-kitle çalışması noktasında söylemine karşılık gelebilen düzeyde bir başarı gösteremediler. Seksenden sonraki ilk ciddi işçi eylemlerinin yaşanmış olduğu 1989 bahar eylemliliği döneminde, devrimci gruplar işçi eylemlerinin peşinden koşturan bir pozisyon içindeydi. '89 bahar eylemliliklerinde, seksenden önce yaşanmış olan işçi sınıfı direnişlerinin etkilerinin izleri görülmekteydi. Bu eylemliliklerde devrimci gruplar, sürecin tamamen dışında değildi. Ancak, eylemlilikleri yönetip yönlendirebilen bir ilişkilenesinden söz etme olanağı yoktu. Hareketlenme ve direnişlerin baş göstermesi üzerine oluşan işyeri komiteleri veya direniş komiteleri içinde parçalı düzeylerde de olsa devrimci grupların ilişkilenesmesi vardı. Ama direnişlere ve oluşturulan direniş komitelerine damgasını vuranlar; doğal işçi önderleri diyebileceğimiz eskiden de belli bir tarih ve sınıf bilincine ve işçi sınıfı mücadelesi deneyimine sahip olan işçilerdi. '89 bahar eylemliliklerinin en belirgin özelliği bu idi. Bu eylemlilikleri yönetenler doğal işçi önderleriydi. Devrimci gruplar daha çok katılımcı görüntüsü veriyorlardı. Zaten seksenden sonra ilk defa devrimci gruplar yeniden toparlanma süreci içine girmişti. '89 bahar eylemliliklerinin gelişmesiyle, devrimci grupların yeniden toparlanma süreci birbirini olumlu yönde etkileyerek at başı gitmekteydi.

1989 bahar eylemlilikleri döneminde işyeri komiteleri epeyce tartışılmıştı. Böylesine anlamlı bir dönemde işyeri komitelerinin tartışılmasının nedenleri vardı. Mevcut sendikalar işçi sınıfını temsil eden sendikalar değildi. Durum böyle olunca, ortaya çıkan işçi direnişleri kendi karnallarını yaratmak, bu yönde girişimde bulunmak zorunda kalıyordu. Pratik olarak da gerek bu dönem belediye işçilerinin direnişleri, gerekse de kargo işçilerinin ya da tekstil işçilerinin direnişlerinde; bu direnişlere yön veren mekanizma işyeri komiteleri veya diğer bir adıyla direniş komiteleriydi.

Ne var ki bu işyeri komiteleri deneyimi yalnızca o dönemde iş gördü, bir süre tartışıldı daha sonra gündemden düştü. Bu dönemin işyeri komiteleri kalıcı, uzun erimli bir örgütlenmeye dönüşmedi. Dönüşmesi için de gerekli koşul bulunmuyordu. Çünkü bu komitelerin kendilerini bağlayabileceği bir **Proletarya Partisi** yoktu. İşyeri komiteleri ağırlıklı olarak doğal işçi önderleri tarafından tabanda oluşturulan mekanizmalardı. Devrimci grupların da bu komitelerde etkisi vardı. Fakat harekete yön verebilecek bir düzeyde değildi. Katılımcı düzeyindeydi.

En son yaşanan TEKEL işçilerinin eylemleri de yine önceki dönemlerde yaşanan direniş ve mücadelelerin etkisini üzerinde taşıyan, doğal işçi önderleri tarafından yönlendirilen bir eylemdi. Bu eylem birkaç gerçeği gözler önüne serdi: İşçi sınıfının sendikal birliği için mücadele eden kendi sendikalarının olmadığını ve siyasal birlik için dövüşen **Proletarya Partisi**'nin olmadığını ve devrimci grupların mevcut çok partçalı yapılarıyla işçi sınıfına bir faydasının olmadığını göstermiş oldu.

Gerçekler kendisini dayatıyor. İşçi sınıfı, partisinden ve sendikasından yoksun durumdadır. Diğer yandan, mevcut sendikalar da gittikçe kan kaybetmektedir. DİSK, KESK vb. sendikaların üye sayılarında ciddi bir düşüş olduğu gözlenmektedir. Dinci sendikalar, solcu sendikaların tabanlarını kendilerine kaydırma işinde epeyce mesafe kat ettiler. Devlet sendikacılığı da yaygınlık gösterdi.

15/16 Haziran Direnişi de **Proletarya Partisi**'nin olmadığı bir koşulda gerçekleşmişti. Devrimci işçi önderleri kendilerinin oluşturdukları komitelerle bu direnişi örgütlemişlerdi. Hem bu coğrafyada henüz aşılammış olan 15/16 Haziran işçi direnişi, hem de dünyadaki işçi hareketleri deneyimi şunu öğretmiştir: **Proletarya Partisi**'nin oluşturulmamış olduğu koşullarda çeşitli direnişler olur. Çeşitli lokal başkaldırımlar olur. Fakat bunların sonuç alma şansı zayıftır. Uzun vadeli ve kalıcı başarılar ya da mevziler kazanması için **Proletarya Partisi** zorunlu bir gerekliliktir.

İşçi sınıfının öncülüğü iddiasında olan grupların bir çatı altında örgütlenememiş olduğu, dolayısıyla **Proletarya Partisi**'nin oluşturulması için gerekli olan zeminin henüz oluşmamış olduğu bu koşullarda nasıl bir sınıf çalışması sürdürülecektir? Komünist kadroların birinci görevi **Proletarya Partisi**'ni oluşturma mücadelesi vermek, bunun için gerekli olan araç ve yöntemleri geliştirmektir. Ancak **Proletarya Partisi** oluşturulamamışsa kitle çalışması yapılmayacak mıdır? Elbette yapılacaktır.

Kadro ve kitle çalışması birbirinden kopartılamaz. Kadrolar, kitle çalışması için gerekli olan araçları yaratarak kitleleri örgütlemeye çalışır. Kitle çalışmasının içinden de kadrolar yetiştirilir. İki çalışma da birbirini zorunlu kılan ve birbirine bağlı olan çalışmalardır.

Bu yazımızda daha çok işçi-kitle çalışması üzerinde kafa yoracağız. Mevcut durumda **Proletarya Partisi** ve buna bağlı olan sınıf sendikaları olmadığına göre, işçi-kitle çalışmasını hangi organlarla ve nasıl yürüteceğiz? **Proletarya Partisi**'ni oluşturmak için **Komünistlerin Birliğini** sağlama mücadelesi yürüten kadrolar olarak, işçi sınıfını hücreler-komiteler-birlikler biçiminde örgütleme faaliyeti yürütmek zorundayız. Aynı zamanda bu çalışmada oluşturulacak kuvvetle, diğer devrimci grupları birliğe zorlayacak basıncı da oluşturma olanağına ulaşabiliriz.

İşçi sınıfının kapsamının daraldığı iddiasının aksine; üretimde teknolojinin kullanılması, emperyalist küreselleşme koşulları bir zamanlar işçi aristokrasisi olarak anılan kesimleri de işçi sınıfı kapsamı içine dâhil etmiştir. Dolayısıyla işçi sınıfının kapsamı genişlemektedir. Marksizm'i tahrif etmeye çalışan teorisyenler, Marksizm'in işçi sınıfını kol gücünü kullanan kesimlerle sınırladığını iddia etmektedirler. Oysa Marx'ın bu konudaki tespitleri bu iddianın tam tersini kanıtlamaktadır. Marx, emeğini satmaktan başka geçim aracı olmayanları işçi sınıfı kapsamı içinde değerlendirmektedir. Teknolojik gelişmelerin üretimde kullanılmasıyla nasıl bir durumun ortaya çıkacağını öngörmüştür. Başlı başına bu konuyla ilgili bir çalışma planlamış fakat ömrü buna yetmemiştir. Ancak, *Kapital-3* ve *Artı-Değer Teorileri*'nden konuyla ilgili görüşlerini anlamak olanaklıdır. Tüm bu külliyattan doğru düşündüğümüzde, Stalin'in de Ciltlerinde belirttiği gibi "işsiz işçiler" olarak işsizleri de işçi sınıfı kapsamı içinde değerlendirebiliriz. Kafa ya da kol gücüyle çalışan kategoriler işçi sınıfı kapsamı içindedir. Başka hangi sınıf içinde değerlendirilebilir ki?

İşçi sınıfının sektör, emek türü, kategori gibi farklarıyla işçi sınıfının bütünsel yapısının tarifi birbirine karıştırılmaktadır. Marx'ın üretken emek ile üretken olmayan emeğin ne olduğunu incelediği bölümler sanki işçi sınıfının içi ve dışı ile ilgili bir tartışmamış gibi yanlış algılanmakta ve bu konuda sınıfın kapsamını daraltıcı sonuçlara varılmaktadır.

İşçi sınıfının kapsamı genişlemektedir. Fakat bir dönemin kitlesel fabrikalarında uygulanan fordist üretim yöntemi değişmiştir. Artık üretim sabit mekânlarda, kitlesel işçilerle yapılmıyor. Kapitalizm daha esnek

yöntemler geliştirmiştir. İşçi sınıfının sendikalaşması için kolaylık oluşturan kitlesel fabrika mekânları parçalanmıştır. Dünyanın her yeri birer üretim alanı olarak kullanılmaktadır. İş her yerededir. Buna bağlı olarak ta işçiler de her yerededir. Bu koşullarda oluşturulacak örgütlenmelerin de her yerde olması gerekmektedir. Tüm sektörleri ve tüm emek biçimlerini kapsayan, emeğini satma imkânından bile yoksun olan işsizleri örgütleyebilmek için **Proletarya Partisi**'nin gerekliliği bu koşullarda kendisini daha fazla hissettirmektedir. Aksi durumda, işçiler kendiliğinden hareketlenmeleriyle ekonomik hak kazanımlarını dahi elde etmekte zorlanacaklardır. Üretim mekânı parçalanmış, işçi sınıfının topyekûn hareketi bir partisi olmaksızın zorlaşmıştır.

İşÇİ BİRLİğİ Gazetesi işçilerin, işçi birliği komiteleri veya işçi birlikleri olarak örgütlendirilebilmesi için bir ağ işlevi görebilir. Hem değişik sektör ve değişik mekânlarda bulunan işçi birliklerinin birbirleriyle politik ve pratik bağlarını sağlayacak, hem de işçilerin politik olarak bilinçlenmesi ve kendi felsefesiyle donanması için bir araç olacaktır.

1989 bahar eylemliliklerinde pratik olarak içinden bildiğimiz şekliyle; devrimci gruplar sabah gazeteden öğrendikleri direniş yerine koşturarak gidiyorlardı. Aynı şekilde direniş yerine bir muhabir, koşturarak geliyordu. "Öncü" iddiasıyla direniş yerine gelen kadrolar bu direnişin hangi nedenden dolayı ve nasıl başladığını dahi bilmiyorlardı. Gelen muhabir de orada rastladığı bir işçiyle röportaja girişiyordu. Bir süre sonra direniş yerine getirilen söz konusu dergi ve gazetelerde kendileriyle ilgili çıkan haber ve yazılan okuyan işçiler, bu yazılarla alay ediyorlardı. Çünkü bu yazılar direnişin gerçek bilgisini yansıtan yazılar değildi. Bu yazılar devrimci grupların işçi sınıfının ne kadar dışında olduklarını âdeta kanıtlayan yazılardı. 1993'te başından sonuna kadar birlikte 23 gün Ankara'ya yürüdüğümüz Kâğıthane belediye işçileri, bu direnişle ilgili grupların yayın organlarında çıkan yazılarla alay ediyorlardı. İşçiler devrimci grupların kendilerinin yanında olmalarını kendileri için faydalı görüyorlardı. Ancak onlarla organik bir ilişki kuruyorlardı. Direniş boyunca faydalı olabilecek geçiçi bir ilişki olarak görüyorlardı. Bir bakıma işçiler bu ilişkilenmeye faydacı bir mantıkla yaklaşıyorlardı. Bu işçilerde bu türden bir mantığın oluşmasının tarihsel nedenleri vardı. İşçilerin çoğunluğu orta yaşın üzerinde işçilerdi. Hem Alevi kökenli olmaktan kaynaklanan, hem de yaşadıkları emekçi mahallelerde devrimci çalışmaları görmüş, bir kısmı bu çalışmalar içinde bir şekilde yer almış, sonuç ola-

rak devrimci gruplara mesafeli durmak gerektiği yargısına ulaşmışlar. Devrimci hareketin faşist darbeye etkisizleştirilmesi, dünyada yaşanan sosyalizm denemelerinin geriye düşmüş olması vb. etkenler işçilerde bu türden bir mantık geliştirmişti. Devrimci grupların bu durumu kavraması olanaksızdı. Çünkü her grup, bu direnişin başladığını duyduğu anda birkaç insanını buraya yollamıştı. Buraya gelen insanların herhangi bir direniş deneyimi yoktu. İşçi sınıfını tanımıyorlardı. Grev ve direnişler üzerine bir teorik birikimi ya da bir perspektifi de yoktu. Yalnızca kendilerine verilen görevi yerine getirerek direniş yerinde bulunuyorlardı. Oradaki işçileri etkileyip örgütleyebilecek bir donanımdan bir perspektiften yoksunlardı. Hatta oradaki işçilerin bir kısmı kendilerine önderlik etme iddiasıyla gelen kadrolardan daha birikimliydi. Fakat bu işçilerin devrime ve devrimcilere karşı umudu kırıktı. Bu dönemdeki diğer direnişlerde de olduğu gibi, devrimci gruplar belediye işçilerinin bu direnişi boyunca işçilerle kalıcı bir ilişki ve örgütlenmeyi gerçekleştiremedi. İşçiler direniş boyunca buraya katılan devrimcilerle geçici bir ilişkiyi yürüttüler, fakat direniş bittikten sonra kendi yaşamlarına geri döndüler. Devrimci gruplar geçici destekçi konumunun ötesine geçemedi.

Devrimci gruplar tüm teorik iddialarının tersine kadrolarını yazılma, kuşlama, korsan vb. işlerle sınırlıyorlardı. Dolayısıyla bu işler içinde şekillenen kadroların işçileri örgütleyebilecek bir yetkinliğe erişmesi pek olanaklı değildi. Bir işyerinde çalışan kadro bile oradan alınıp dar pratik faaliyet içine katılıyordu. Bu yöntem, kadrolarda bir işçi sınıfı kültürü oluşmasını sağlamıyordu. Kadrolar bu işler içinde en fazla dar grupçu kültürü ediniyorlardı. Bu kültür de devrimci hareketin parçalanmasını derinleştiren etkiler yaratmaktaydı.

Üzerinde yaşadığımız coğrafyada, ulus-devletin oluşturulmasında ideolojik dayanak olarak temel alınan Kemalizm, "imtiyazsız sınıfsız kaynaşmış bir millet" kültürünü aşıladı. Diğer yandan belli bir iktisadî gelişme üzerinden şekillenmeyen uluslaşma süreci, köklü bir işçi sınıfı kültürü ve edebiyatı oluşmasını engelledi. Sovyet deneyimi ve Tarihî TKP'nin oluşturduğu atmosfer, daha sonra da 15/16 Haziran Direnişi işçi sınıfının rolünü ortaya serdiyse de; tüm bu deneyimleri kalıcı derslere dönüştürecek olan **Proletarya Partisi** güvencesi oluşturulamadığı için, sınıf kültürü ve sınıf edebiyatı hep arka planda kaldı. İlerlemiş yaşlarına rağmen sınıf ve devrim iddiasından kopmamış olan ve bu çalışmaların teorik ve pratik derslerini bizlere aktaran az sayıdaki yoldaşlarımız da olmasa ortalık tamamıyla çorak kalacaktı.

Proletarya Partisi'nin ve sınıf sendikalarının olmadığı mevcut koşullar altında nasıl bir işçi-kitle çalışması yürütülecektir? Birlik meselesi çözülmeyen parti meselesi çözülmeyen. Birlik ve parti sorunlarının çözülmesi için zorlu bir teorik ve pratik mücadele evresinin yaşanması gerekir. Kadrolar olarak oturup partinin oluşmasını bekleyecek değiliz. Elbette ki her koşul altında kitle çalışması ve kadro çalışması yürütmek zorundayız. Böylelikle kadro adayları hem kitle çalışmasının içinde deneyim kazanacak, hem de profesyonel devrimci çekirdeğin ve partinin oluşturulmasının yollarını döşemiş olacaktır. Mevcut sendikalar ve genel olarak kitle örgütlerinin içinde çalışmayı da reddetmeden, esas olarak bağımsız bir işçi sınıfı hareketinin oluşturulması ve yeni bir sendikal hareketin oluşturulması için işçi birliği komiteleri biçiminde bir örgütlenme ağı ve aracı oluşturmak gerekir. **İŞÇİ BİRLİĞİ** Gazetesi, bu komitelerin işleyişini oluşturan, perspektif sunan ve kendisi için sınıf olacak bilinci aktaran bir araç işlevi görecektir.

Örgütlenme başlı başına incelik ve dikkat gerektiren bir sanattır. İşçiler, kendilerinden hissetmediklerine karşı daima mesafeli dururlar. Kendilerinden hissettikleri biri ile de kolayca kaynaşırlar. İşçilerin birisini kendilerinden görmeleri için giyim kuşam, hal hareket, konuşma üslubu gibi insanın yaşam biçiminin tamamı belirleyici olmaktadır. Yaşam tarzında kendilerinden görmedikleri birisinin işçilere teorik sözler söylemesi ya da iyi konuşması pek etkili olmaz. Bazen, yaşam tarzında eksik ama ağız iyi laf yapan kadrolar işçilerle bağ kuramamanın nedeni olabilmektedirler. Bu nedenle kadroların daha önce yaşanmış olan örgütlenme deneyimlerini, bu örgütlenmeleri gerçekleştiren kadroların yaşamlarını dikkatli bir gözle incelemesi gerekir.

Örgütlenmede en önemli sorunlardan biri, çalışılan alanın bütün yönleriyle tanınması sorunudur. Tanımak demek alandaki kitlenin sosyal, kültürel, etnik, dini vb. bütün özelliklerinin iyi analiz edilmesi demektir. Bunları bilmeden örgütçü kadronun kendisinin de nasıl algılandığını fark etmesi olanaklı değildir.

Sorun gelip örgütçü kadroların yetiştirilmesine dayanmaktadır. Ciddi bir Marksist bilinçle donanmış kadroların kendi başlarına bir mahalleyi, işyerini, sektörü, ilçeyi, ili örgütleyebilecek kapasiteye erişmesi gerekir. Böylesine donanımlı kadrolar az sayıda da olsa buldukları alanda kısa sürede etkili örgütlenmeyi gerçekleştirebilirler. Bunun sayısız örnekleri vardır. Öte yandan çok sayıda da olsa belli bir yöntemden

yoksun, pratik deneyimi olmayan kadrolar en yakınındaki insanları bile örgütleyememektedir.

Örgütlenmek için gerekli olan malzeme ve araçlar var. Sosyal ortam da örgütlenmek için oldukça elverişli durumdadır. Bütün iş kadrolarına kalmaktadır. Doğru tespitler, araçlar eğer bunları kullanacak kadrolar yoksa pek bir işe yaramıyor. Kadroların yetiştirilmesi kendiliğindenliğe bırakılamaz. İyi düşünülmüş, iyi planlanmış bir kadro yetiştirme çalışmasını hayata geçirmek gerekir. Mekanizma ve araçlar, donanımlı kadro yetiştiren kurumlar olmak zorundadır.

Sınıfın, işçi birliği komiteleri biçiminde bağımsız bir güç olarak örgütlenmesi ve bağıntılı olarak devrimci hareketin parçalı yapısına son verip, **Proletarya Partisi**'ni oluşturmak için komünist birlik koordinasyonunu sağlayacak olan kadroların yetişmesi zorunludur. İradi olarak teorik ve pratik bir basınç olmaksızın birlik ve parti sorunlarının çözülmesi olanaklı değildir.

2 Nolu F Tipi Cezaevi-Kandıra-Kocaeli
5 Ağustos 2010

* Arkadaşımız Turgay Ulu bu mektubunu -yazısını- **İŞÇİ BİRLİĞİ** Gazetemiz için kaleme almış ve bir zamanlar -yani cezaevine girmeden- kendisinin de içinde yer aldığı İşçi-Kitle çalışmalarında edindiği deneyim ve birikimlerini, bu süreçten çıkardığı ders ve sonuçları, 15 yıldır tutuklu bulunduğu F Tipi Kandıra-Kocaeli Cezaevinden sınıf mücadelesi temelindeki çalışmalara katkı olur düşüncesiyle iletmiştir. Yazının tamamını *Dergi*'mizin 43. Sayısında, çok kısa bir özetini de **İŞÇİ BİRLİĞİ** Gazetemiz'in Kasım 2010 tarihli 7. Sayısında yayımlanmasını uygun bulduk. (S.P.)

SORUN Polemik Dergisi'nin Notu: Yüz yıllık sınıf mücadelesi tarihimizin uzantısında işçi sınıfının siyasal ve sendikal birliği için dövüşen kadroların 1946 Sendikalar Birliği deneyimini, 1962-1967 Sendikalar Arası Dayanışma Anlaşması -Ağ- (SADA) örgütlenmesini, Tarihi TKP ve I. TİP'in sendika deneyimini, DİSK deneyimini, ayrıca henüz aşılamayan 1970 - 15/16 Haziran Direnişi geleneklerimizi doğru tahlil etmesi ve bu süreçten geleceği kazanma mücadelesinde çok yönlü derslerle sonuçlar çıkarması gerekecektir. *Kolektifimiz*'in telif çalışmalarında bu konular üzerinde yeteri malzemeler bulunmaktadır.

Bizden Haberler

3. Babıali Şenliği Etkinliği

Bu yıl 30 Eylül-3 Ekim 2010 tarihlerinde 3.sü düzenlenen İstanbul Babıali Şenliğine *Kolektifimiz* de katıldı. Sultanahmet Parkında düzenlenen şenlikte *Kolektifimiz*'in düzenlediği **Saz Eşliğinde Sanat Cephesi Dergisi Şairleri Şiir Dinletisi** etkinliği gerçekleştirildi. İsmail Hardıal'ın sazla eşlik ettiği etkinlikte Nevzat Oğuz, Kemâl Kök, İsmail Hardıal kendi şiirlerinden örnekler sundular. Cezaevinde 15 yıldır "tutuklu" bulunan arkadaşımız Turgay Ulu'nun bir şiirini ise Nevzat Oğuz okudu. Etkinliğimiz ilgi ile izlendi.

Mehmet Eymür Geldi ve...

T. C.deki "vukuati" ayyuka  kınca ANAP lideri Mesut Yılmaz'ın "Git ABD'ye biraz dinlen. Tetkik ve tetebuttta bulun. Ortalık sakinleşsin. Sonra gelince bir şeyler düşünürüz..." mealindeki önerisiyle MİT Kontrter r Dairesi eski başkanı Mehmet Eymür, sisteme yaptığı bunca hizmetten sonra, hoca efendi "hazretleri" gibi dünyanın en eli kanlı, komünizm düşmanı devleti ABD'ye sığınmıştı. Orada kaldığı uzun süre içinde, "vukuati" ve ismi üzerinde yapılan tartışma ve spekulasyonları nispeten üstünden atmaya çalışmış, kurduğu internet sitesiyle hem kendisini savunmuş, hem ticaret yapmış, istihbari görevini yerine getirmiş fakat gündemden de düşmemiştir.

Kolektifimiz, **Emperyalizmin Gizli  rg tleri Dizisi**'nden 4. kitap olarak 11 yıl önce (Eylül 1999 tarihinde), Talat Turhan ve Orhan Gökdemir'in hazırladığı, *Kolektifimiz*'in redaksiyon katkısı yaptığı, "Ziverbey'den Susurluk'a Bir MİT'cinin Portresi - Mehmet Eymür" isimli bir kitabın yayımlanmasını uygun bulmuştur. Kitap 9 baskı yapmış, okunması gereken herkes tarafından ilgi ile okunmuştur. Kitabın ayrıca korsan baskıları da yapılmış, bunu yapanlara ilişkin hukukî girişimiz "delil yetersizliği ve yapanların bulunamayışı" gerekçesiyle kapatılmış, korsancılar âdeta korunmuştur.

Kitabımızda, metinlerde (resmî belge) ismi geçen bir zat tarafından kitabın yazarları (T. Turhan ve O. Gökdemir) ile *Kolektifimiz* sorumlusu Sırrı Öztürk'e 25 milyon liralık manevi tazminat davası açılmış ve davayı kazanmıştır. Sırrı Öztürk Aksaray'daki 54 metrekairelik evini satarak, *Kolektifimize* yapılan icra takibini durdurmuş ve bu manevi tazminatı ödemiştir. Şimdi ise Mehmet Eymür *Kolektifimize* yeni bir dava açmak üzere Cumhuriyet Başsavcılığına başvurmuştur. Savcılık da polis marifetiyle Sırrı Öztürk'ün bilgisine başvurmuştur.

Bu arada mevcut yasal mevzuata, basın ahlakı ve etik anlayışlara uyulmadan bir yayınevi tarafından anılan kitabımızın yeni baskısı yapılmıştır. Kitabın bu basımında mahkumiyetimize neden olan bölümü çıkaran ve birde "önsöz" ya da "sunuş" ekleyen yazarlar ise hiç sıkılmadan "bu süreçte büyük bedeller ödemiş olduklarını" dile getirmişlerdir!..

Bu günlerde bizzat katıldıkları operasyonlarda elleri Devrimci insanlarımızın kanına bulaşmış işkencecilerin, istihbaratçıların, keyfi-fiiilî infazcılarının tekeli sermaye diktatörlüğünün has elemanları olarak hem birbirlerinin kirli çamaşırlarını sayıp döktükleri, hem de yeni görevlere aday ve amade olduklarının mesajını vererek kendilerini gündemde tutmaya çalıştıklarını ibretle görmekteyiz.

29. Tüypap İstanbul Fuarı Etkinlerimiz:

1. ETKİNLİĞİMİZ: -Panel-Söyleşi-

SANAT CEPHESİ DERGİSİ ŞAİRLERİYLE NEDEN SOSYALİST GERÇEKÇİ SANAT

Katılımcılar : **1. İsmail Hardal**
2. Kemâl Kök
3. Nevzat Oğuz

Yöneten : **İsmail Hardal**

Düzenleyen : **Sorun Yayınları Kolektifi**

Tarih : 30 Ekim 2010 (Cumartesi)

Saat : 16. 15 - 17. 15

Yer : 29.İstanbul Kitap Fuarı - BÜYÜKADA Salonu

TÜYAP Fuarı Alanı İstanbul-Beylikdüzü-B.Çekmece

2. ETKİNLİĞİMİZ: -Panel-Söyleşi-

HANGİ GENÇLİK HANGİ GELECEK

Katılımcılar : **1. Ahmet Çakmak Deliorman**
2. Hüseyin Hizmetçi
3. Halil Can Dolgun

Yöneten : **Bülent Karadaş**
Düzenleyen : **Sorun Yayınları Kolektifi**
Tarih : 31 EKİM 2010 (Pazar)
Saat : 18. 30 - 19. 45
Yer : 29. İstanbul Kitap Fuarı - BÜYÜKADA Salonu
TÜYAP Fuarı Alanı İstanbul-Beylikdüzü-B. Çekmece

3. ETKİNLİĞİMİZ: -Panel-Söyleşi-

NEDEN İŞÇİ SINIFININ SİYASAL-SENDİKAL BİRLİĞİ?

Konuşmacı : **Sırrı Öztürk** (Sorun Yayınları Kolektifi-Çalışanı)
Yöneten : **Çelik Sözer**
Düzenleyen : **Sorun Yayınları Kolektifi**
Tarih : 6 KASIM 2010 (Cumartesi)
Saat : 14. 30 - 15. 30
Yer : 29. Kitap Fuarı - BÜYÜKADA Salonu -
TÜYAP Fuar Alanı-İstanbul-Beylikdüzü-B. Çekmece

4. ETKİNLİĞİMİZ: - Panel-Söyleşi -

SANAT CEPHESİ DERGİSİ ŞAİRLERİYLE SINIF MÜCADELESİNDE YAZARIN SORUMLULUĞU

Konuşmacılar : **1. Asım Gönen**
2. İrfan Ünal
3. İsmail Hardal
Yöneten : **İsmail Hardal**
Düzenleyen : **Sorun Yayınları Kolektifi**
Tarih : 7 KASIM 2010 (Pazar)
Saat : 14. 45 - 15. 45
Yer : 29. İstanbul Kitap Fuarı - KARADENİZ Salonu -
TÜYAP İstanbul-Beylikdüzü-B. Çekmece